

SOKOL AMERICKÝ

ENTERED AS SECOND-CLASS MATTER JAN. 14TH, 1904, AT THE POST-OFFICE AT CHICAGO, ILL.

Ročník XXVIII.

CHICAGO, 15. ČERVNA 1906.

Číslo 6.

JEN DÁL A VPŘED . . .

Hle ku sletu! Zřím družinu,
zde dívku a tam juna,
Sokolstva vlastní dužinu
ze české matky lůna
a v platnost přichází slova,
že trny své má růže
i ta růže ze hřbitova,
jež z kostí vzejít může.

Však při tom pozor na trny
překážky klam a šalbu
necht' růže Vaší koruny
nejprudší snesou palbu.
A v mocném síly rozmachu,
když peň už žárem zmořen,
když list jest zbaven povlaku
jen chraňte zdravý kořen!

Z českých kostí — kosti nove
— a sval i krve žádá —
jen prací novou Sokolové
v lid idea se Vaše vkládá,
idea volná, zdravá, nová,
ta růže naše, naše enost,
neb mluvka zná pouze slova
muž skutky ten pravý skvost.

Kořen, to pevný charakter
jen divy konat může
a rozvíje se bohatě
pak naše rudá růže —
ta naše růže v člověku
ta volnost jeho s eností
ta pravá láska bratrská,
již člověk v prsou hostí.

REDAKČNÍ UVAHY.

Německé turnerstvo ztratilo výdatnou sílu, mu-
že neohroženého, novináře hbitého a bojovníka za
práva lidu, Carla Schurze, jenž kdysi s Dr. Emilem
Pretoriusem v St. Louisu i byl činným. Schurz byl
radikál, voják, když jednalo se o Unii této nové vlas-
ti jeho a státník v dobách míru na původ svůj hrdý,
jako bývalý 48ník. A v tomtéž čísle "Turnzeitungu"
ze dne 20. května, kde smrt se jeho hlásí, nalezá se
ještě podepsané ním provolání k Německu veškeré-
mu, aby bylo pro odstranění válek a hanebného se
ubíjení lidí navzájem.

Největší dramatik literatury světové a spiso-
vatel velikých vloh a nadání obrovského, jakým
hned tak každý národ pochlubit se nemůže, zemřel
Norům, dne 23. května. Henrika Ibsena není více,
to pero jeho břitké a na volnost člověka zvyklé ne-
bude již psátí, však vše to co napsalo jedním, veli-
kým a mohutným jest pomníkem vlastence, člověka
celého a spisovatele, jehož jména zvuk po celém
světě vzdělaném stačil, aby hlásal vlasti Norů slávu
a slávu velikého syna jejích rodiny, před jejíž zá-
rmutkem dnes každý v soucitu šíj svou kloní.

Ve dnech 20. až 23. září t. r. odbývá se v Buenos
Ayres, v republice argentinské v Jižní Americe mezi-
národní kongres Volné Myšlenky. Na pořadu jsou
otázky mezinárodního rázu a zákonů, otázky veřej-
né, společenské a právní, jakož i různé rozhovory.
Tajemníkem dopisujícím jest Señor Jose C. Soto,
Calle Rivadavia, 1364, Buenos Ayres. Sokolstvo české
ve Spojených Státech, jehož zásady jsou rázu zcela
volného a svobodomyšlného, bylo zastoupeno své do-
by na mezinárodním kongresu Volné Myšlenky v St.
Louisu, Mo., a mělo by být i u této příležitosti. Prav-
da nákladu na cestu tak dalekou delegátů pověřených
nelze povolit, za to ale může Sokolstvo vypra-
covati nějakou vhodnou adresu a ústy našeho V. V.
shromáždění tomu zaslati.

Když chystali jsme se uspořádati český den
na světové výstavě chicagské r. 1893, vyzvali jsme
bratry Slováky, aby řady naše rozmnožili — a ač
byl jich zde tenkrát hlouček skrovný, dostavili se
do jednoho — a co nedostávalo se jim na počtu, to
vynahradili nadšením, ochotou, výdatnou prací.
Když Sokolstvo chicagské chystalo se k "všeslo-

vanskému dni" v Coliseu, byli to opět milí a ochotní bratři Slováci, kteří ku zdaru české věci nadšeně svoji hřívnou přispěli. Dne 6. května slavil v Chicagu slovenský Sokol Slavia památku svého desítiletého trvání, a na pozvání jeho českým spolkům sokoiským dostavili se k významné slavnosti té — dva čeští sokolové! O proč jenom toho laciného povídání a deklamování u nás je tak mnoho — a opravdové lásky jedni k druhým, opravdových činů tak málo!?

č.

Jestli nějaké těleso chce nazývat se národním a od národu, čili lidu veškerého té které větve dovede přijímati peníze, at' již k účelu jakémukoliv čili jestli lid platí na něco, tož musí vědět ten lid nejprve na co platí a jak se s penězy od něho přijatými hospodář. Tak rozumí se každé správě veřejné, správě každého státu a národu vůbec, kde ten lid platíci žádá si náležitého zastoupení. Tak mělo by být v každé organizaci účelů šlechtitných, výchovných a národních, každé organizaci, jež nechce býti rázu soukromého. A tak jest i v naší organizaci sokolské, kde mimo to druží se k bratrskému zastoupení všech jednotliveců na díle celkovém i dobrovolná kázeň, která tím více vydá, čím přísněji řady jsou semknuty a v jednom postupu šiku.

Hrozná jsou ta odhalení co vše na jatkách v Chicagu a jinde za maso se spracuje, jak se toto zkažené lučebně "opravuje", jak dělají se různé výrobky uzenářské z odpadků, jak šunky nezdravé nakládají. Co ubohý chud'as člověk vše musí sníst nevěda, jen aby ten druhý člověk protože je bohatěe a slyší na jméno Armour, Cudahy a p. si k dalšímu ještě jmění pomohl. Tuberkulosou nakažené maso do jídel veřejných se prodá, dozor vládní jest hanebný a nyní se vyšetřuje, když sám prezident Spojených Států zakročil. A všimněte si jen těch krokodilských slzí, jež nad hrozným tímto stavem a poškozením "businessu" vylévá tisk veřejný, tentýž tisk, kterýž v oznámkové části své ještě horší doporučuje otravy a tak spoluvínikem na otravě lidu svého se stává, toho lidu, který mu ještě za to, za ten list platí. Ano, známe i listy odborné, kde na příklad různé přípravky "léčebné" také na jatkách vyrobené a trestě masité se ubohým nemocným doporučují a jsou-li tyto také z takového masa tuberkulosního dobytčete a p. pak těm ubožákům se asi tolik pomůže, jako nějakou silnou a mizernou kořalou, již "Peruna" a jinak se nadává.

Jest nad veškeru pochybnost zjištěno, že tělo slabé spíše chorobám podléhá a nejlépe se dokázati dá nákazou tuberkulosy. Jestli naše plíce, naše tělo jsou utužené a silné nákaza sotva se ujme. Proto tedy tělocvik vedle dobré výživy, zdravého vzduchu

a zdraví rodičů, jakož i povšechné střídmosti každého jedince nejlepší jest ochranou proti nemocem. Přestujet' se jím zdravý organismus, zdravé tělo a járá mysl, čili tělo soustavným evičením sílí a v sesíleném organismu lidském choroplodné zárodky, když již se do těla dostaly hynou a musí zhynouti, protože to tělo obrněné a utužené nedovolí jim se rozmnožovati a škoditi vůbec. Kdo někdy evičoval sám toho ví a ten kdo evičí sotva potřebuje kdy lékaře, aneb nějakých meducín, leda by přemršťoval a se od čas pohmoždil svou vinou.

Stává se často, že pokrok v řadách sokolských ztotožňován bývá se značným přírůstkem členstva, neb vznikáním nových jednot. Však my v množení se členstva neb zakládání nových jednot nevidíme pokroku žádného, neboť hledíme více na jakost nežli na číslo — soudíme dle činnosti a ne dle dlouhých seznamů. Čím více jednoty snaží se počet členstva svého rozmnožiti, tím spíše vloudí se do středu jejího živel nežádoucí, živel, pro jaký řady sokolské měly by na vždy zůstatí uzavřenými. Co nám prospěje ukazovati na dlouhý seznam členů, když tělocvičny zůstávají prázdné, když dobré myšlenky v řadách samých sokolů narážejí na odpor, když pro věc čistě sokolskou nelze v tom množství členstva vzbuditi žádného zájmu? Lépe padesát členů činných, obětavých, pro věc sokolskou nadšených, pokroku milovných, mužů karakterních — nežli sta a sta takových, kteří poslání Sokolstva nerozumí, kteří pohlíží na tělocvik jako na pouhou zábavu mladého lidu a kteří — co jest nejtruchlivějšího — upřímné pracovníky svoji nevědomostí, nadutostí a nechutnou žvastavostí z řad našich jenom vypuzují.

č.

Máme to potěšení sdělití s bratry a sestrami, jakož i s veřejností širší, že navázali jsme opět styky s bratrskými řadami polskými, slovenskými a chorvátskými. Poslednější v době nynější byly sice s námi, však bratři Poláci nám chyběli a to hnětlo nás, již proto, že i mezi nimi mnohý dnes jeví se pokrok. Proto také zahájili jsme ihned čilou korespondenci a dnes již můžeme mluvit o mnohém výsledku. Bratři Svazu polského byli tomu rádi, že znovu jsme jich vzpoměli a bratři slovenští již před tím dokázali, že chtějí jíti s námi. Jestli však opravdu nám jako sokolům na vzájemných stycích záleží, musíme tak i u každé příležitosti projevovati a činiti se. Nám nesmí rozhodně stačiti jen, kdy bratři druhých kmenů slovanských přijdou u slavných příležitostech našich, sletech a závodech k nám, ale musíme se přičiniti, abychom i šli také my mezi ně všude povzbuzující a nabádající k práci účinné na utužení každého člověka slovanského původu.

Jak na jiném místě sdělujeme br. Dr. Jos. E. Scheiner byl zvolen starostou Č. O. S. v Praze. U nás v Americe výsledek volby jen s uspokojením byl uvítán, již proto, že snahy volné a pokrokové br. Scheinera jsou tu z důstatek známy ze vzájemných styků bratrských s mnohými našimi předáky a činovníky, již buď osobně jej znají, aneb znají jej z prací jeho v listu, jako redaktora pražského "Sokola". Br. Scheiner nejen vždy usiloval o styky česko-francouzské, ale staral se hlavně též o styky s bratry za hranicemi, v Němečích, na Rusi a ve všech zemích slovanských a pak co hlavního o styky s námi tady v nové vlasti naší, ve Spojených Státech. Nebylo mezi námi významnější události, aby byl ji br. Scheiner v listě svém neregistroval. Již tato pozornost dokazuje nejlépe, že muž celý, bratr opravdový a sokol upřímný bude vůdcem těm našim ve vlasti staré nejlepší. Přejeme mu v hodnosti starosty veliké organizace sokolské mnoho zdaru, hodně dobré vůle a síly na prospěch těch šiků mohutných, jež ve štít vepsaly si: "Rovnost, volnost a bratrství!"

Jak z poštovních zpráv se dozvídáme, zvolen byl starostou české Obce Sokolské vynikající pracovník sokolský, dr. J. E. Scheiner. Nás volba ta ani dost málo nepřekvapila, poněvať jsme již z předu byli přesvědčeni, že br. Scheiner zvolen bude. Neboť chce-li Sokolstvo býti opravdovým jádrem lidu, výkvětem národa, musí na prvním místě v čelo své stavěti muže ryzého charakteru, muže pověsti bezúhonné, muže honosící se všemi těmi krásnými vlastnostmi, které krásiti mají pravého sokola! Krásné, čisté zásady sokolské reprezentovati musí jen muži ryzí povahy, bezúhonného charakteru! Br. Scheiner jest jedním z těch nadšených pracovníků, jimž lásku k věci sokolské v srdce mladistvá vštěpoval sám Tyrš — a můžeme směle říci, že myslénce sokolské věnoval celý svůj život — neboť od doby, co v řady sokolské vstoupil, až po dnešní dny, v činnosti neochabl a při všech sokolských podnikcích setkáváme se s jménem Scheinerovým. Když r. 1887 opouštěli jsme po krátkém pobytu Čechy, nemohli jsme se nikterak zbaviti dojmu, že Scheiner určen je k tomu, aby zaujal místo, které uprázdňeno bylo truchlivým skolem Tyršovým. Volba jeho za prvního činovníka Sokolstva česko-slovanského dokazuje, že předtucha naše nebyla klamnou. č.

Jest ku podivu, že ještě dnes může některý sbor sokolek váhati, aby stal se účastným veškeré práce veliké jednoty naší, veliké jedné rodiny, již říkáme N. J. S. Na posledním sjezdu dali jsme ženám rovná práva a rovné povinnosti a již to mělo by stačiti, aby každá sestra sokolka bez výminky uznala **výhody** společné akce muže a ženy v konání veškerém na

prospěch věci naší sokolské. Jednota naše byla z prvních organizací uznávající důležitost ženy v práci výchovné a proto stalo se i usnesení výše vzpomenuté. Víme sice, že některé sbory sokolek pomáhají svým sborům, jichž jsou odbory a tak i nepřímou celku přispívají, ale víme také, že dnes společná, usilovná a organizovaná práce soustavná provádí se ženou i mužem. A dnes i naši v Čechách tak soudí, neboť na valné hromadě Župy Žižkovy bylo jednomyslně uznáno rovné právo členek ženských odborů s členy jednot. Zároveň bylo ustanoveno, aby samostatné výbory ženských odborů se zrušily a v příští valné hromadě volila každá jednota společný výbor, v němž mají zasedati i zástupkyně ženského odboru. Tak jest v Čechách, kde snahy pokrokové v Sokolstvu dnes všude nabývají vrhu. Jak oproti tomu vyjímá se, když turnerstvo německé v Americe, tedy v zemi volné, ještě dnes jest proti rovnoprávnosti ženy.

Otázka řádné, soustavné výchovy cvičitelů u nás zůstává podnes nerozluštěnou. Příčinu toho hledati lze bezpochyby v té neblahé okolnosti, že tak jako ve věcech národních dovedeme se rozjařiti a nadehnouti pro okamžité, chvilkové zabýsknutí, vůči otázkám vážným, otázkám abychom tak řekli přímo životním, zůstáváme lhostejnými nebo obcházíme kolem nich, jako bychom se jich dotknouti báli. Nelze upříti, že schopný, dobrý učitel tělocviku, jest duší celého sboru, on jest s to často i za nepříznivých okolností shromážďovati kolem sebe čilou mládež a tuto v činnosti udržovati, ale celek až posud nejevil o věc tuto takový zájem, jaký by právem zasluhovala. Že sjezd opomenul postarati se o vyslání boreů do Čech, snažili jsme se se všech sil a všemi možnými cestami věc napravit — ale otázka výchovy cvičitelů, kterou sjezd též nechal nerozluštěnou — **ňák bylo — ňák bude!** č.

"Také u nás jest čilo a rušno! V minulých dobách nebylo lze nám tak pracovati, jakž byli bychom v srdcích svých si přáli. Mnoho bylo překážek. Přeložení Polského Svazu do South Bend, Ind., kde bylo pouze jedno hnízdo, jeden sbor náš, ukázalo se býti pochybeným pro vlastní naši organizaci sokolskou, ba co více záhubným, neboť ustavičně to či ono se dělo a mnohý se udál spor. Asi od osmi měsíců však, to jest od času co naše ústředí Svazu přeloženo bylo do Chicaga, ožilo naše Sokolstvo na novo. Spojili jsme se se Svazem Národním Polským, organizací to, jež čítá 50,000 členů, které víže páska podpůrná, mimo vznešené cíle společné a národní. Toto spojení opírá se o to, že hnízda naše jsou rovnoprávné odbory oné velké organizace a také naši sokolové stávají se účastni podpory, jsouce mimo to v žití svém jaksi ubezpečeni na déle. Za práce naše máme subvenci od organizace té, na jejíž bytí pomáháme a sice na po-

třeby sokolské \$2,000 ročně a mimo to máme pro potřeby své technické i zvesti naše celou stránku vnitřní v časopise „Zgoda“, týdeníku to S. N. P. Postup tento společný až dosud skutky dobrými se osvědčil a myšlénka sokolská dál a dále v řady širší proniká, v řady organisace zmíněné. V posledních osmi měsících přidalo se k nám hnízd tolik, že vzrostli jsme z 22 na 46 a mimo to nová hnízda se zakládají. Dále jest asi 40 hnízd dosud ve Svazu našem nesdružených a o získání těch ovšem usilujeme. Jednou z nejlepších prací doby poslední jest kurs náš evičtelský v Chicagu, kde chceme vychovati si evičtelské síly své. Tolik o nás dnes. Při příležitosti napíšu Vám více, děkuje ve jménu všech nás za slova povzbuzení a dopis váš opravdu bratrský, atd.” Tak píše nám mimo jiné br. Stanislaw Osada, redaktor části sokolské Svazu polského a jejich orgánu ve „Zgodě” v Chicagu.

Měli jsme již několikrát příležitost zmíniti se o tom, jak zbytečně plýtvají svým nadáním a energií ti, kdož přijeli k nám ze staré vlasti a zde nad našim národním úpadkem, nad nedostatkem hrdosti národní zoufale rukama lomí. My známe vady své, staráme se dle sil svých o nápravu a ti, kdo mezi námi chtějí si hráti na misionáře, měli by mnohem větší a vděčnější pole, kdyby rozvinuli činnost doma — třeba i v samé matičce Praze. Tak čteme v posledním „Věstníku Sokolském” následující: „Jedná-li se o lékaře, všimněme si ku př. tohoto, pro naše poměry tak význačného zjevu: v Praze přes to, že tam žije nepatrná menšina německá, výborně se daří lékařům Němcům, resp. židům: a k hanbě své přiznati se musíme, že lékařů Němců je v Praze stále stejně, ne-li více než Čechů! Jsou většinou boháči, zbohatlí z kapes našich Čecháčků a i tak mnohých bratrů Sokolů a mnohý český lékař v Praze ráno ještě neví, co bude v poledne jísti. Nechvalme se stále, ukažme i ty bolavé stránky našeho českého života. Stejně jako s lékaři jest to s advokáty v Praze a i na venkově. Co našich „předáků” sokolských má lékaře Němce, utíká se o radu k advokátovi téže národnosti. Co našich těch „sester” náčelnic etc., kupuje v závodech nám nepřátelských. Člověk ani nemůže upřímně, věřte, vypsat ten náš zbankrotělý život český — u nás jen závist pracuje.” — A z takových poměrů přicházejí k nám lidé přímo z té slovanské Prahy povídati nám něco o bezkarakternosti, o nedostatku národní pýchy, o národním úpadku! č.

Tyhle informační články pro tisk anglický jsou někdy jako zbraň dvojsečná. Držíme-li se pravdy vždy ovšem nejlépe pochodíme, jenže pravda vždy nevoní a mnohým z našich lidí se nelíbí. Jakmile však začneme povídati anglickým zpravodajům ně-

jaký ten chvalozpěv, trošinku pravdu přistříhující, máte hotovou slátaninu v listě třeba rázu jinak dosti dobrého. Tak aspoň jsme si pomyslili čtoucí minule v „Tribune” článek na celých dvou stranách i s obrazy pod názvem „Bohemia of Chicago, a city within a city”. Co sneseno opravdu dobrého o tom lidu našem českém, co informací pěkných, aby hned v zápětí jevil se pravý „hash” nesmyslů o tom, jak prý učitel těloeviku má tam právo klukovi nařezat rákoskou, jestli nechce ve svičení poslouchat atd. atd. Vůbec těloeviku jest věnováno místa dosti, za což asi vděčí zpravodaj příteli našemu, ochotnému br. R. Hurtovi, toho času radnímu dotyčné wardy české. A ten měl asi radost jak zpravodaj to zbrýndal zvláště co se týče onoho spojení kostelů s těloevičnami, sdružení volných se snahami klerikálů, již pokazilo hned vše to dobré co list o nás Čechů říci chtěl a snad i vůli měl. Tak jest v Chicagu, kdežto jinde opět vzali si někteří dobrodinečkové Sokolstva ve zvyk dojísta nechvalný snahy naše volné a svobodomyslné stavěti před tváří ciziny v listech anglických na pranýř, jakoby bylo hanbou býti dnes v tomto pokročilém století — člověkem myslícím. Jedno poučení však z věci této plyne, že všude, kde jen naši trochu by se vynasnažili lze psáti články odborné a informační pro tisk anglický o Sokolstvu, snahách jeho výchovných, zejména pak všude tam kde i různé hry dorostu se pěstují. Přesvědčili jsme se sami již o tom několikrát, ano i ve větších magazínech, kde i ilustrace ochotně si pořídili. Jestli nemůže se ten celý svobodomyslný celek český na podobná dopisující ústředí v každém větším městě zmociti, proč nemohli by po příkladu Baltimore, konati naši v těch kterých sborech? Jsme jisti, že bychom věci naší, ano i věcem českým vůbec způsobem tímto mohli vydatně pomoci a mnohdy zjednati porozumění i v těch kruzích, jež až dosud pro nás měly jen pokrčení ramen.

Když po památné bitvě u Marathomu posel přiběhl do Athén, aby lidu oznámil, že vojsko řecké vedené Miltiadem porazilo desetkrát silnější pluky perské, v posledním napjetí sil svých vyrazil ze sebe: „radujte se!” načež klesl mrtev k zemi. A ideální Atheňané měli za to, že bohové nemohli se poslu tomu lépe odměniti za jeho čin, nežli tím, že povolali jej k sobě v okamžiku, kdy ústa jeho oznámila Athénským radostnou tu zvěst. To byl první „běh Marathomský” — a tak odměňovala odvahu a vytrvalost tehdejší doba ideální. — Při posledních olympiádách zvítězil v „běhu Marathomském” Kanadčan, jménem Sherring, a jelikož žije v století praktickém, dostalo se mu za vytrvalost a sílu jeho také praktické odměny. Kdyby byl býval u cíle klesl mrtev k zemi, nikdo by mu v době dnešní nezavídal štěstí, že bohové za čin jeho povolali ho k

sobě — možná, že by svět nad ním pronesl ortel “že byl blázen”. Ale Sherring neklesl, dobře námahu přestál a po jeho návratu dostalo se mu odměny, kterou nynější doba uznává za mnohem lepší nežli je “společnost bohů”. Sherring před svým odjezdem do Athén byl pouhým brzdařem u dráhy s \$30 služného měsíčně — ale po návratu svém obdržel z pokladny rodného města Hamiltonu \$500 jako dar. Město Toronto přidalo k tomu \$350 a torontský míčový klub daroval mu ze své pokladny \$400. S tím ale nebyli občané hamiltonští ještě spokojeni a proto mezi sebou sebrali ještě \$3,000 a zakoupili pro “vítěze Marathonského” krásnou residenci a konečně vláda kanadská jmenovala ho jakýmsi vládním inspektorem, s nímž spojena jest pouze ta práce, že si musí vyzvednouti z vládní pokladny \$750 ročně. Jaký to rozdíl mezi starou dobou ideální a novou dobou praktickou!

Jak se ukázalo při odbytých závodech Župy Fugner-Tyrš, že úspěch sletu přímo vždy závisel na výsledku předletových příprav a práci v těloevičně, tak ukáže se dojista i u příležitosti závodů Župy Střední a veškeré činnosti naší u příležitosti mimořádných závodů v New Yorku a státních závodů v Nebrasce, ano i závodů D. A. S. rovněž v New Yorku. V Chicagu chtějí bratři naši a sestry po kratičké přestávce, po slavném dnu v Coliseu, vystoupiti před lid svůj a opět v rysech pevných naznačiti obraz neutu- chající činnosti své na poli sokolské výchovy a tak jako bratři a sestry naše na Východě a dálném Západě ukázati vystoupením svým, jak věrni jsme úkolům převzatým na utužení lidu veškerého, přes všechnu nepřízeň a neblahé vlivy živlů všelikých. Sejde se ta jará mládež naše, naši junové a dorost na cvičištích zde i onde, sejdou se k zápolu čestnému, co zatím ta družina mužná, činovníci staří a v práci sokolské sešedivělí přijdou, aby pokochali se prací své výsledky, aby účastní stali se i výsledků práce jiných sil novějších a co hlavního i výsledků práce ženy, sokolky. Jest a má býti usilovná práce sokolská, již proto, že není ještě všude jakou by jeviti se měla, že ještě tolik schází a tolik jest konání našeho ne- zřídného nepochopení. Však nás překážka žádná ne- matí a my k tomu se nesme, aby o sletech našich věc naše objevila se ve své celé podstatě a síle, aby jmé- no Sokolstva amerického před lidem svým i jinými, hlavně ale znalci práce odborné utvrdilo se a získalo na pověsti nejlepší ku cti všech nás i celku našeho N. J. S. A jako na důkaz práce naší se těšíme, tak těšíme se i na výsledek prvního sletu sokolského Slo- váků, jenž odbýváti se bude v den prohlášení neod- vislosti 4. července na památku desítiletí jejich jed- noty v okolí Pittsburgu, Pa. Na kolik tu čeká práce, na kolik se musíme činit, abychom i ty líknivé pře- svědčili, ty pohodlné a ty různé lidi i naše různých

povah, již nejsou s to pochopiti, že jen v ruchu a činnosti jest život a stanutí Sokolstva, že nehodné.

FEUILLETON.

Chicago, červen, 1906.

Dovol, milý čtenáři — setkal jsi se někdy v životě svém s člověkem, který by za nic na světě nikomu nechtěl ublížit? Zajisté že ano — vždyť se takovými dobráky svět jenom hemží. Dobrá ta duše! Stihlo tě neštěstí? Bud' jist, že dobrá ta duše bude první, která s utrápeným obličejem přijde ti projevovat hlubokou soustrast. To zdá se býti lidí takových pravou specialitou — naštemovat si náramně truchlivou tvář a pak spěchati potrásti vám rukou. Jest to věru někdy až k pláči, jak ty dobré duše váš žal, vaše neštěstí — což teprve kdyby to byla hanba! — jak je to všechno dojíká. Potká-li vás štěstí, dostane-li se vám uznání, je-li snaha vaše korunována úspěchem, marně byste čekali, aby k vám přišli s gratulací — neboť, jak jsem řekl, sou- strast, pláč nad cizím neštěstím jest jejich zamilo- vaným povoláním — čili tak zvanou specialitou.

Šlechetné to duše! Jak mohly by ony někomu ublížit?

Bezdrátová telegrafie pojednou začne roznášet o vás cosi nepříjemného. Kde se to vzalo — jak to povstalo — kde je toho původ, vy nevíte — nikdo neví — ví se jenom, že to lítá ve vzduchu. Taková věc je jako elektrina. My ji máme ve své službě, víme, co vše dovede vykonávat, dovedeme ní zabíjet, ale co to vlastně jest, kde má svůj vznik, to říci ne- dovedeme. A tak je to i s tou “paní Famou”.

A ta dobrá duše, která by za žádný svět nikomu nechtěla ublížit?

Nevím čím to jest, že ona právě to z toho vzdu- chu chytne nejdříve.

A už letí.

Letí k vašemu známému.

“Slyšel jste?”

“Neslyšel . . .”

“No,” vypravuje dobrá ta duše, “povídá se — víte, já nechci nikomu ublížovat — povídám jen to, co slyším — to víte, lidé jsou zlí —”

“No,” odpovídá známý, “je pravda, že lidé jsou zlí — ale kde je kouř, tam je taky oheň — to víte, lidé jsou sice zlí — ale prosím vás, komu dnes můžeme věřit?”

“No — to je pravda —” povídá zase ta dobrá duše, “moc se člověk na lidech zmate — jako tamhle ten — no, četl jste o něm — tady jako by nic a zatím — no jo, — ale mně to přeci bolí, že lidi ta- kovými věci roznášejí — víte, je to můj přítel — no jo, ale je to “holt” jak vy povídáte — ale já tomu přeci nevěřím. — A kdyby to bylo všechno, co jsem vám teď řekl — to by nebylo ještě tak zlé — ale

taky se povídá — (další šeptá) — co tomu řeknete? Víte, já mu nechci ublížovat, mne nikdy nic zlého neudělal — povídám jen co slyším — ale je to holt jak vy povídáte s tím kouřem”

A dobrá ta duše v tom blahém vědomí, že vykonala zase kus bohulibého díla, jde o dům dále.

“Slyšel-li pak jste?”

“Co pak?”

“No — víte přece, co se povídá — o tom — víte, já netvrdím, že je na tom něco pravda, povídám jenom co slyším . . . ale . . .”

“Víte, já znám ten falešný svět,” hněvá se soused č. 2, “zlí lidé vidí nejlepší zábavu v tom, mohou-li svému bližnímu způsobit traplivou chvíli . . . je to hanebné . . .”

“Nu, to je zrovna moje řeč,” hovoří dobrá ta duše, “vždyť známe lidi, ne? Ovšem, ono se také tamhle a tam mělo pořádku za to, že je to řádný a zachovalý člověk — a koukejte! Ovšem, já neříkám, že je pravdou, co se povídá teď o tomhle — mně samotného by to bolelo — ačkoliv dnes už nesmíme věřit žádnému! Já nevěřím ani jedinému slovu ze všeho toho — ač taky je těžko věřit, že by si něco takového někdo tak najednou z prstu vynechal. Lidé jsou zlí — ale přece, kdož ví — svět je teď tak špatný . . . že člověk neví . . .”

A po těch slovech letí rovnou cestou k — oběti.

Je to taky jedna charakteristika těchto dobrých duší, že kdykoliv o vás něco nepěkného lítá vzduchem, tonou ve smrtelných úzkostech, že byste se o tom snad náhodou nedozvěděli. Mají strach, že vítr by to odnesl tak jak to byl přinesl — a jejich dobré srdce by to náramně — bolelo, kdybyste se o tom náhodou ani nedozvěděli. A proto hned jenom za tepla!

“Příteli,” mluví dobrá ta duše s tváří skroušenou, “jsem celý rozrušen — jsou to lidé — o já říkám — ten nynější svět . . .”

“Co pak zase?”

“Ale — ty nic nevíš — vždyť se o tobě povídá — ani ti to nechci říct — je to hanba — kdybych byl tušil, že nic nevíš, ani bych ti s tím nebyl přišel.”

“No — já si z řeči nic nedělám . . .”

“No — jo — to máš pravdu — já taky ne — ale kdyby ono bylo jenom to — ale považ co ještě říkají . . .”

A jakmile ten dobrák je jist, že vám do duše nalil dosti jedu, aby vám aspoň na několik dní život otrávil, ubírá se spokojeně dále

A když si tak časem na ty četné “dobré duše” vzpomenu, tu mi maně připadnou na mysl slova, která nesmrtelný Mollière vložil do úst jednomu ze svých charakterů:

“Lidi podobného druhu máme v takovém opo-

vržení, že kdybych se dozvěděl, že lidé ti mne mají ve vážnosti, musil bych opovrhovati sám sebou.”
č.

ČISTÝ VZDUCH.

Málokdo dovede pochopiti jak značné jest množství různých těch částíček prachu, poletujících ve vzduchu místností uzavřených, jež na první pohled a v jiném světle zdají se býti zcela čisté a pro dýchání člověka zcela bezpečné. A tak i v mnohých jest tělocvičnách. Nechte však malým otvorem padati světlo sluneční v několika těch paprscích do takové a podobné místnosti, aneb použijte k cíli tomu silného světla elektrického a tu ku svému velikému úžasu shledáte jak neuvěřitelně veliký počet jest těch drobounkých částíček ve vzduchu poletujících v každé té sebenepatrnější prostora osvětlené a tvořící jasný trojúhelník. Tyndall vynasal činné různé pokusy, že celé myriády prachu částíček, tělísek uzavřou-li se do trubice, záhy se usadí na stěnách téže a na dně a uzavřený vzduch stává se čistým. Tot' ostatně ví každá naše hospodyňka, když byla vyčistila náležitě tu či onu světnici, nechavši prachu se usaditi. V přírodě pak volné děje se čištění vzduchu stálým jeho prouděním.

V prachu mnohá jeví se náhoda, mnohé nebezpečí. Poletujít na různých jeho částíčkách ve vzduchu i různé mikro-organismy, jež buď jednotlivě aneb v celých skupinách se jeví, podle toho jakž se množí a rostou. Shledalo se pak, že tyto potvůrky, mikro-organismy rovněž následují zákona jiných částíček prachu celkem a spolu s nimi k zemi padají, aneb se na povrchu různých předmětů usazují, jako na stolech, židlích, oknech na zemi atd.

Povážíme-li, že vzduch ku dýchání sloužící má býti čistý a zdravý, t. j. musí své součástky — kyslík, dusík a vodní páry — obsahovati v náležitém nám potřebném množství a má být prost veškerých škodlivých přímíšenin, jako různých plynů, prachů a oněch částíček i mikro-organismů zvláště, seznáme ihned vlastní účel této statě. Chceme čistý míti vzduch k dýchání a to všude, kde pracujeme, kde se bavíme a hlavně kde my a mládež naše cvičí, kde sílice svalstvo své a mysl jarou a kde tedy i plícím naším, jako hlavnímu ústrojí těla našeho musíme poskytovat vzduch ten nejlepší, nejčistší, jestli opravdu jde nám o uzdravení své a svých vůbec.

Ventilace, provětrávání místností a bytů jakž obyčejně se ledabylo provádí nikterak ještě nestačí, aby nashromážděné spousty prachu a s ním různou tu náhodu některých organismů odstranilo. Jet' třeba hodně silného průvanu, aby usazený prach zvedl a odnesl čili rozptýlil. Obyčejný proud vzduchový jakž jde otevřeným oknem aneb dveřmi nestačí, jako třeba jest opět velice již vydatným, chceme-li se zbavit výparů a plynů různých v té které míst-

nosti. Také se ukázalo, že pouhé vyvěšení šatů a p. venku nestačí ještě chceme-li zbaviti je nakažliviny nějaké. Bakterie se z látek podobných a jiných sotva odstraní jestli předměty vlastní jak náleží nevyklepeme, neproházíme a nenecháme slunci a větru z důstatek na pospas.

Nová a vážná onemocnění z přímé nákazy vzduchem dokázána byla pokusy Fluggerovými a jinými. Našlot' se totiž, že nejen kašlem a kýcháním, ale již i obyčejnou mluvou člověka vlhké výměšky ze sliznice dutiny nosní, ústa a hrdla mohou se na větší dálku vychrliti, ba na několik stop, aniž by byly viditelnými, aniž by tvořily kapky nějaké, ba spíše rozptýlily se v nekonečné drobounké částičky, jež proudy vzduchu uchváceeny jsouce zaletují do nejširších koutů světnice obydlené a jiné místnosti. Chůze po koberecích plných prachu a bakterií ovšem také je zvedá, jenže již neděje se tak u značné míře a pak poletování jejich vlastní nemusí jít zrovna vysoko čili k ústům. Jinak jest již ovšem, když zametá se taký a podobný koberec za sucha aneb vlečkou na ulici poplivaný chodník a pak nákaza jen šíří se do všech koutů, domácností ba i někdy dále.

Příroda se milosrdně postarala sama o to, aby chom měli jisté ochrany proti nákaze a těm drobounkým potvůrkám, jež všude poletují a se vyskytují, proti mikroorganismům a bakteriím, choroboplodným. Tak máme již v sliznici nosové stálé vlhko, jakž víme, v ústech též i v krku a hrtanu. Mimo to máme v nose řasy položené směrem ku otvorům vnějším. Při dýchání nosem zachycují se na řasách těchto vdechcem veškerá tělíska a částičky ve vzduchu obsažená a výdechem z řas se částečně odplaví. Zachycování těchto tělísek a částíček má tedy důležitost tam, kde atmosferická tělíska vzduchová přenášejí zdlíné, nakažlivé nemoce.

Spůsobem tím vzduch vdýchaný jaksi se pročist'uje a oněch tělísek zbavený stává se plícím lepším. V plících ostatně sliznice a s nimi pohyblivé epithelium také prach zachycují a jej škodlivosti zbavují i když dále pronikne. Toto proniknutí však do dutinek plicních není přílišné a co škodlivého vnikne zdravou tkání, tekutinami tělesnými a tak zvanými fagocyty se ničí v těle samém a jeho ústrojí, jakž na místech těchto bylo již povědíno.

Nesmíme však zapomenouti, že úspěšnost této ochrany může se hodně zmenšiti, pakli jednotlivé části těla a tkaně vůbec přepracujeme, aneb jich zneužijeme. Jsou mnohé okolnosti a poměry za kterých obyvatelé moderních měst oetnou se ve vzduchu, který jest přetížen a hodně znečištěn prachem, jehož určitá část obsahuje tělíska druhu nakažlivého, jež unikají z těla nemocných osob a sice plyváním, aneb kašlem, kýcháním a jinak vzduch znečišťují ba otravují, mimo různých plynů, výparů atd.

Zdali pak za takovýchto nepříznivých okolností můžeme trpěti jsouce nákaze vysazení a různým chorobám, když onemocněti vůbec závisí zcela od toho v jakém stavu se tělo naše nalezá. Jestli jest utužené, silné a zdravé, pakli ochrana proti nákaze v ústrojí dýchacím jest úplná a také toto v pořádku, pakli není nějakého seslabení dědičného a jiného, seslabení nějakým nedostatkem v ústrojí, poranění a chabosti, pak nákaza sotva může tak snadno povstati a mikroby sotva na půdě nevhodné řádití mohou. Důležitost tu těloeviku patrná na nejvyš, neboť právě jím zvyšuje se dýchání, sílí veškeré ústrojí při dýchání súčasťně, tedy nejen tkaně plicní, nýbrž i bránice a některé svaly vnější. Tím, jakž praví se, připraví se ústroje ty i pro stáří, sesilují. Když ale je od mládí zanedbáváme, zakrňují oproti ostatnímu tělu, a pak se vyvíjí organismus slabý a chorobný. Tělo chorobné poskytuje příznivější podmínky pro život bacila, který zejména ze uschlých chrechlů a prachu se šíří a k těm podmínkám přidružení můžeme ještě mládí, přestání infekčních nemocí, alkoholismus, špatnou výživu, příliš namahavou práci, některá zaměstnání při nichž vdechovatí musí člověk nezdravé plyny, prach a j. Pěstujeme-li však všestraně zdravý organismus těla, soustavně je evičie, nákaza do něho tak snadno nevnikne a ono spíše dovede i po delší dobu vzdorovatí. Tak jest aspoň u většiny obyvatel velikých měst, kdežto menšina podlehá mnohé nákaze z prachu a vzduchu nečistého.

Ochrana před poletujícími zárodky různých chorob a nákazou jest dnes otázkou veškerého zdravotnictví i jedná se tu za prvé předejiti tomu, aby poletující a nebezpečný prach ve vzduchu se šířil a za druhé, aby vynašly se takové spůsoby čistění, jež zničilo by každý možný zárodek a nečistotu vůbec, zejména v bytech, dílnách a všude jinde kde více lidí se schází, aneb pospolu žije. Proto chceme-li obmeziti nákazu v samém ovzduší a okolí svém nejbližším musíme ničiti nejen chrechle nemocných na souchotiny, ale i oněch na chřipku, nemoce s ní sdružené a následné, černý kašel, mázdrivku, jisté druhy zápalu plic a všech chorob krčních, nosu a hrtanu, jakož i v případech zánětu mozkových blan a p. Skoro ve všech těchto nemocích vyskytují se chrechle, jež obsahují nebezpečné mikro-organismy. Mimo to měli bychom si vzíti ve zvyk každý z nás držeti kapesní šátek, třeba papírový před ústy jestli zakašleme, aneb kýcháme, smrkati na ulici a na chodníky, aneb plyvati jest hrubé porušení pravidel zdravotních. Zejména v tělocvičnách trpěti by se nemělo nikde, kde někdy přehazují se žíněnký plné prachu z místa na místo a namnoze lékařského dozoru není vůbec.

Čistíme-li různé místnosti a světnice podlahy, stěny a tmavé kouty s plisní zvláště učiníme dobře,

když je pak zavřeme as na 24 hodin a dáme prachu se usadit a teprve pak prach otíráme, aniž bychom jej zvirili poznovu. Jestli není ve světnici koberec pak mokré piliny, jakž naše hospodyňky jich používají, pomohou nám při čistění podlah zvláště. Na to světnice se uzavrou as na dvě hodiny a usazený prach vlhkými hadry na nábytku a jiných předmětech se otírá. Míst a čistit na sucho, oprašovat pouze jest zvyk rozhodně nebezpečný. Vyplatí se také čistit a míst a uklízet na večer, když nikoho není ve světnici a kdy táž přes noc může zůstat uzavřenou, co zatím stěny a jiné povrchy předmětů různých řádně se očistily, aniž prach by se zbytečně zvedal, nebezpečí nákazy ze vzduchu se zveličovalo. Koberce na místech veřejných na podlahu přibyté a koberce vůbec i volně visící těžké záclony jsou pravým pařeníštěm nákazy a nahromadění se prachu, špíny a nečistoty všeliké, kde spousty mikroorganismů ukrýti se mohou. Vyčistění jich děje se s jakýms takýms úspěchem lepším, pakli natrháme kousky papíru, namokříme je a poházíme po podlaze po koberci a pak teprve meteme vzhůru. Tím prach se nezvedá a spíše se odstraniti může. K tomu přidáme-li trochu desinfekčních prostředků a látek, jež cestou chemickou mikroby ničí, aneb účinek mírní, jakož dbáme-li toho, aby se metlo řádně, omývalo a oprašovalo co možná cestou vlhkou a nikoliv jen tak ledabylo, jakž obyčejně se děje. Kdyby každý z nás pak uvědomil si, že každým zvedáním prachu znečišťuje se a otravuje vzduch, abychom tak děli, že nebezpečí v poletujícím prachu jest pro každého z nás veliké, že čistý vzduch hlavní podmínkou jest života našeho a ku zdraví našemu přispívá, pak méně bylo by nakažlivých chorob a více zdraví.

ATHÉNSKÉ ZÁVODY.

podaly opět nový důkaz o předáctví západního světa ve výchově tělesné. V žádné jiné zemi neučinila výchova tělesná za poměrně krátkou dobu takový pokrok, v žádné jiné zemi myšlenka výchovy tělesné tak v širší vrstvy lidu se nevžila, jako v Americe. Kdežto v zemích evropských, ano i v těch, které jsou jaksi kolébkou moderního tělocviku, ještě dnes slyšeti jsou nářky na nevšímavost vůči tělocviku v kruzích rozhodujících — v Americe tělocvik dobývá si stále více půdy — všechna větší města zavádějí tělocvik do škol jako povinný předmět, žádná vyšší škola není postavena, aby v ní nebyla zřízena prostranná tělocvična a s jak báječným nákladem zřizovány jsou tělocvičny amerických universit, jest všeobecně známo. A nejen to — i soukromé tělocvičny, jichž má každé velké město hojnost, jsou pilně navštěvovány mládeží obého pohlaví a ženské ústavy tělocvičné jsou nejoblíbenějším shromážděním dívek a žen z nejvyšších kruhů. Lid americký seznal důležitost tělocviku — a jako vše jiné, co za

dobré uznal, i tuto důležitou část' ve výchově dorostu svého snaží se přivést k plné platnosti.

Mezi námi často předkládána jest otázka: čím to jest, že u Američanů dobývá si tělocvik většího uznání, nežli u národností jiných — na příklad u nás Čechů, kteří jsme byli přec mezi prvními kdož ideu výchovy tělesné zde šířiti pomahali". Odpověď na otázku tu jest velmi snadná: Američané na prvním místě budovali pro výchovu tělesnou důstojné stánky. Oni věděli hned při samých počátcích, že místo, kde mládež hledati má sílu a zdraví, vyhovovati musí všem známým předpisům zdravotním. Toho my jsme naprosto nedbali — a žel, nedbáme toho po dnes tak, jak bychom měli. Američané věděli, že výstřední cvičení na náradích nejsou s to získati přátel výchovy tělesné v širších kruzích — a ač jednotlivcům nezbraňují tu a tam pěstovati své speciality, cvičební hodina věnována jest hlavně cvikům každému přístupným, cvičením lidovým, cvičením rozumným, vypočítaným ne pro okázalost, ale pro zdravý vývin těla. I toho se u nás nedbá — naší hlavní snahou jest podnes dospěti vreholu odvažlivých cviků na náradích, vychovávati boree k dobývání cen, ano pěstujeme i závody dívek na náradích a tak rozdělujeme sami lid náš na — "kumstýře" a diváky. A při tom stále nemůžeme pocho-pitipiti, proč krásná myšlenka tělocviku tak těžce razí si mezi naším lidem cestu, že za téměř celé půl století není o mnoho dále, nežli byla při samých počátcích.

A co platí o výchově tělesné vůbec, to platí i o cvičení athletů na zdejších universitách. Amerika z počátku jen bedlivě sledovala způsob cvičení čili trainování athletů anglických a bystrému oku je-jímu neušly vady, jichž se trineři angličtí dopouštěli. Právě tak, jak snaží se vystříhati chyb, jichž dopouštěly se jiné národnosti při tělocviku všeobecném, tělocviku výchovném, tak vystříhali se chyb i při cvičení svých athletů, jež university zdejší vysílají na mezinárodní závodiště. Před několika roky výsledek závodů mezi athlety anglickými a americkými dal se vždy snadno předpověditi — Amerika posud pozorovala, zkoušela, učila se. A výsledek toho byl, že záhy naší universitní atleti překonali své "evropské bratrance", Angličany. K olympiadám athénským sjel se výkvět athletů všech zemí, ale Američané v tom obrovském množství athletů všech národností dobyli jedenáct prvních cen, čímž opět dokázali předáctví athletů amerických mezi athlety celého světa. V roce tomto nebyli k světovým závodům vysláni atleti profesionální, byli to ponejvíce studenti universitní, kteří tělocvik pěstují jen pro svůj vývin, tělesné osvěžení, pro zábavu — tedy amateuri. V čem hlavně jeví se přednost Ameriky při výcviku athletů, o tom zmíníme se v některém budoucím čísle.

HODINA CVIČEBNÍ

zanechati má u každého člena, u každé cvičenky, u každého žáka neb žačky pocitu co nejpříjemnější. V hodině cvičební naléztí má každý osvěžení nejen tělesné, ale i duševní. V tom jeví se to právě umění učitelské. Cviky prováděné musí nacházeti ohlasu v duši cvičenců — at' jest to dospělý sokol, sokolka, at' jest to chlapec, at' jest to děvče. Každý bez rozdílu má v době cvičební hodiny cítiti se št'astným, spokojeným — veškeré strasti životní, starosti, nesnáze, s nimiž se na dráze své setkáváme, musí ztrácti se v té veselé náladě, v tom srdečném smíchu, tu a tam i v bujném jásotu. Řekneme-li "v smíchu", nemíníme tím hlučnou nevázanost, jaké se mnozí rádi dopouštějí na úkor dobré kázně — nikoliv — taková nesmí míti v tělocvičné škole místa. Ale příjemnou, veselou náladu, ba i smích buditi musí potěšení z cvičení samotného. Vidíte-li děcko, sokola neb sokolku, že cvičení nevěnuje pozornosti, že jen mechanicky pohybuje pažema a duch jejich že při tom těká — jest to neomylným znamením, že nepodařilo se vám zaměstnati jejich ducha. A cvičení taková i na stránku fysickou zůstávají bez účinku. "Rozmanitost jest kořením života," praví nám dobře jedno přísloví a to platí hlavně o cvičení. Střežme se býti šablonovitými, jednotvárnými, pedantickými. Uspořádejme si látku cvičební tak, aby v každé hodině cvičenci očekávali něco nového. Nic nepůsobí tak na náladu cvičenců neb cvičenek, jako stále stejné povely, jako když žák může lehce předpověditi, co a jak cvičitel veleti bude. Připravme si pro každou hodinu pořad "malých překvapení" — tato působí nejen na malé, ale i na dospělé. Vždyť takových "zvláštnůstek" máme zásoby přímo nevyčerpatelné. Jest zde zásoba látky pořadových — různá nastupování k prostným — různé spůsoby skoků — rozmanité útvary při prostných — i způsob, jakým často odkládáme činky, kůzele, tyče a p. může často přispěti k veselé náladě. Dále máme pěkně volené a společně provedené cviky nářadové, různé spůsoby kroků, hry, různá zakončení cvičební hodiny, jimiž pokoušíme se uvésti v činnost skupiny svalstva, která snad náhodou nebyla během hodiny tak zaměstnána — na konec pak několik laskavých, povzbuzujících slov se strany cvičitele, ba i laskavého pokárání, je-li toho třeba, několik slov o tom, proč jsme ty neb ony cviky konali, čeho jimi docíliti se snažíme, několik slov napomenutí, čeho se vystříhati, a co konati, abychom z prospěchu cvičení tělesných měli co největší užitek — a záhy seznáme, že hodina cvičební stane se každému, jak cvičencům tak cvičiteli hodinou radostí, hodinou osvěžení, hodinou, na kterou bude mile vzpomínat a které se nebudou moci ani dočkatí.

č.

KOUSEK ZVERŠOVANÉHO AESOPA.

Vlk a pes.

Kdys z lesa vyšel starý vlk,
by zahnal trochu hlad,
a přišel tak až k návrší,
kde nádherný stál hrad.

A zdálo se, že u vlka
hlad býval častý host,
neb na chud'asu mohl jsi
spočítat každou kost.

Tu potkal vlka statný pes,
jehož byl dávno znal
a vida jeho bídny stav,
ihned ho k sobě zval.

"Pojď se mnou," vlka pobízí,
"já mám tam všeho dost —
nač v lesích trpět stále hlad?
tam budeš jako host."

Náš vlk hned psovi děkoval,
že k němu choval cit,
a potají se radoval,
že jednou bude syt.

Však cestou u psa postřehl
na krku obojek,
a překvapením sotva že
potlačil v hrdle jek.

"Co to máš, bratře, na krku?"
psa otázal se druh,
"to přece není ozdoba —
a k čemu je ten kruh?"

"Víš, bratře," pes mu vykládá,
však nečinil to rád,
"to také na krk musíš vzít,
nechceš-li míti hlad."

Ten kroužek, no — nač zapírat,
tož napřed tedy věz,
neslouží nám co ozdoba,
ten je tam pro řetěz.

A časem budeš uvázán —
však jíst budeš a pít . . ."
Tu vlk se náhle zastavil
dál nechtěl se psem jít.

"Víš, brachu," psovi při tom děl,
"to pro psa dobré snad,
good-bye — já v krásné svobodě
rač trpěti chei hlad."

č.

SOKOL AMERICKÝ

ČASOPIS NÁRODNÍ JEDNOTY SOKOLSKÉ VE SPOJ. STÁTECH

Published monthly by the NATIONAL PRINTING & PUB. CO.,
566 W. 18th St. Chicago, Illinois

Official Paper of the United Bohemian Gymnastic Associations.

Vychází 15. každého měsíce v Chicago, Illinois

Pořadatelé:

Dr. J. RUDIŠ - JIČÍNSKÝ, Cedar Rapids, Iowa
Části přírodovědecké, zdravotní, atd.
JOSEF ČERMÁK, 1562 W. 16th St., Chicago, Ill. Části těl. pověchné
A. HALLER, 845 So. Ashland Av., Chicago, Ill. Části technické

Editors:

Veškeré dopisy pro "Sokola Amerického" buďtež zasílány hlavnímu pořadateli:
Dr. J. RUDIŠ - JIČÍNSKÝ, Cedar Rapids, Iowa

SUBSCRIPTION - - - - 75 cents per year
Předplatné 75 centů ročně - - - - Do Čech \$1.00

Kdo z Evropy zasílá předplatné mezinárodní poštovní poukádskou, sdělí tak rovněž i výpravčímu listu našeho, aneb jednateli V. V. Předplatné, jakož i oznámky do listu přijímá jednatel Výkonného Výboru N. J. S., aneb ustanovení jednatelové zvláštní.

JAN ČERNÝ, 437 E. 71st St. New York City, jednatel Výkonného Výboru

Redakce zodpovídá pouze za své vlastní práce. Příspěvky a dopisy do listu články, ilustrace, návrhy k těmto a jiné musí být v rukou hlavního pořadatele do 1. dne měsíce, v němž mají být uveřejněny a to ještě s výhradou, že práce pilnější a důležitější vždy mají přednost. Rukopisy se nevrací a neschovávají déle, nežli od čísla a číslu.

Přestěhování oznámí výpravčímu každý přesídlovší se sokol sám, a sice možno-li do posledního toho kterého měsíce, s podotknutím, ku kterému sboru náleží. Nové, odstoupilé a vyloučené členy oznamuje tajemník aneb účetní sborů výpravčímu každý měsíc.

Tiskárna a výpravčí listu:

NÁRODNÍ TISKÁRNA, 566 W. 18th Street, CHICAGO, ILL

OLYMPICKÉ HRY V ATHÉNÁCH.

Když u příležitosti výstavy světové v St. Louisu, Mo., o českém dnu vešli jsme spolu s druhy svými do Stadia, když bratři naši a sestry znavení dlouhým pochodem, jakž takž pookřáli a rozhledli se kol, napadlo jim a dojistá i mnohým jiným, jako nám proč jsme v tom mezinárodním zápolu tělocvičném i zde odbývaném scházeli. Zdálo se nám, že tam kde tělocviku veškerému vykázano bylo místo opravdu prvního rázu, že ukázky soustavy naší také podány býti mohly jako celku, třeba několik našich jednotlivců, bratří v zápolu tu bylo, ano i vynikli, jakž své doby jsme na místech těchto psali. A když již bylo po olympických hrách a šli jsme co napsal tehdy dr. Guth, zástupce český z Čech sem zavítavší a delegovaný spolu s Rudlem, že jako v tom zápase mezinárodním práce česká tělocvičná chyběla a chyběti nemusela, mimoděk příznati jsme si museli, že jako naši v Čechách také i my zde sokolové američtí nechali jsme si ujit vhodnou příležitost. Námítky, že práce naše soustavná nesnese se nikterak s atletikou a podobně dnes již více neplatí, ba s pokrokem po-

všechným a požadavky moderními zdá se, že i my poznenáhlu učíme se počítati, ba co více i naši v Čechách a úspěch bratra našeho, jenž v Athénách, právě proto že všestranně byl vyškolen, zvítězil v pětiboji a v šestiboji získal cenu druhou, to jaksi dotvrzuje. Také další výsledky a zejména výsledky docílené českými zápasníky, když přihlížíme ku všem okolnostem, jsou velice čestné a pro nás poučné. Tak píše nám zpravodaj náš z Čech: "Sokol Honzátko zachránil čest českého sportu v Athénách, dobyt vítězství v oboru, který podmiňuje všestranný vývoj těla a všestranné ovšem i umění, sestávát' pětiboj ze skoku, zápasu, disku, běhu a vrhu oštěpem a pravidelnost dokázal vítězstvím i druhým v šestiboji." Jak velkého jest dosahu toto české vítězství sokola, dokazuje nejlépe celkový výsledek her olympických v Athénách a sice: Plování 100 m. 1. Daniels, Amerika, 1:13 a dvě pětiny, 2. Halmay, Uhry, 3. Radmilovic, Anglie. — Cyklistika, 5,000 m. 1. Verri, Italie, 8:05 tři pětiny, 2. Crowther, Anglie 20,000 m. 1. Pett, Anglie, 29 min, 2. Bardounau, Francie, 3. Vast, Francie. Šerm končírém, 1. Dillon de Cavanaugh, Francie, 2. Casvir, Německo, 3. Hughes, Francie. — Touš, mezinárodní, 1. Sheridan, Amerika, 41.46, 2. Georgogitas, Řecko 38.06, 3. Jaervinnen, Finsko, 36.82. Skok do dálky s místa. 1. Ray, Amerika, 3.30 m., 2. Kerrigan, Amerika, 3.09 m., 3. Robertson, Amerika, 3.05 m. Skok do výšky o tyči, 1. Gonder, Francie, 3.50 m., 2. Soederstrom, Švédsko, 3.40 m., Glover, Amerika, 3.35 m. — Běh na pět mil, 1. Hawtreg, Anglie, 26.11 a čtyry pětiny, 2. Swanberg, Švédsko, 26.19 a dvě pětiny, 3. Dahl, Švédsko, 26.23. — Při kopané zvítězili Dánové 9:0 nad mužstvem athénským. V závodě tandemů na 2,000 m. zvítězila dvojice anglická Matthews-Rushen, 2:57, nad Němci, bratry Goetze z Berlína. V cyklistickém závodě na 333 a jedna třetina m. zvítězil Ital Verri, 22 a čtyry pětiny, nad Angličanem Grawitherem. V zápasech řecko-římských v lehké váze zvítězil Vídeňák Watzel nad Dánem Carlsenem a Maďarem Holubanem. — Ve vzpírání břemen zvítězil Řek Tofallos, vzepřev 142.80 kilogramů, 2. Steinbach z Vídně vzepřel 136.20 kg. — V házení oštěpem, 1. Lemming, Švédsko, 53.90 m., 2. Lindberg, Švédsko, 47.17, 3. Soderstroem, Švédsko, 44.92. — Plování o závod na 402 a půl m., čtvrt anglické míle, 1. Otto Sheff, 16 letý plavec z Vídně, v době 6 min. 03 a jedna pětina vt., 2. Taylor, Anglie, 3. Jarvis, Anglie. — Ve vzpírání jednou rukou: 1. Steinbach, Vídeň, vzepřel 76.55 kg. (světový rekord), 2. Gamilotti, Italie, 73.5 kg., 3. Schneidereith, Německo, 70.5 kg. V zápase řecko-římském střední váhy 1. Weckman, Finsko, 2. Lindmayer, Vídeň, 3. Behrens, Dánsko. — Ve skoku do dálky s rozběhem 1. Prinstein, Amerika, 7.10 m. 2. Conner, Anglie, 7.02 m., 3. Friend, Amerika, 6.96 m. — V házení kamenem (6.4 kg. těžkým): Řek Jorgandes

19.92 m. 2. Sheridan, Amerika, 19.03 m., 3. Dorisas, Řek, 15.58 m. — V běhu na 1500 m. v první serii, 1. Lightbody, Amerika, 4.12 dvě pětiny, 2. Hellstroem, Švédsko; v druhé serii 1. MacGough, Anglie, 4.18 čtyry pětiny, 2. Crabb, Anglie. — V běhu na 400 m. v první serii Hillman, Amerika 54 a čtyry pětiny vt., v druhé serii Pilgrim, Amerika, 55 dvě pětiny, v třetí Barker, Austrálie, 53, ve čtvrté Haalswell, Anglie, 54, v páté Bacon, Amerika, 56 a jedna pětina a v šesté Moulton, Amerika, 54 a čtyry pětiny. — V běhu na 100 m. 1. Hahn, Amerika, za 11 m. 1-5 vt., 2. Moulton, Amerika. K tomu dodati dlužno, že Šustera byl třetím v házení disku a Polenský vynikl v běhu, Jánský třetí v singlu, kdežto Jánský—Rázný třetí v dublu.

Závodníci čeští doprovázeni byli dr. Guthem, Dr. Durasem, Dr. Janem Vaníčkem a Steinschneiderem z Plzně. A jejich úsudkem, jakož i mnoha jiných odborníků jest, pokud sděluje se, že Sokolstvo mohlo i tentokráte vyniknouti a před tváří ciziny dokázati, seč práce jest jeho výchovná a soustava česká. Již okolnost, že zápasilo se v původním Stadiu řeckém v památných Athénách padá dojista na váhu, protože příležitost podobná hned tak se nenaskytne, třeba za šest let Olympiada měla odbývati se v Římě. Na sedadla ve skále vytesaná vejde se ve Stadiu v Athénách as 42,000 osob a mimo to jest tu míst k stání na 30,000, vedle pahorku, kde při zahájení her bylo také lidu dost. Praví se, že mohlo tu být celkem 100,000 lidí. Závodníci shromáždili se v gymnasteriu pod svými vlajkami, Američané nesli prapor hvězdnatý u středu svém a Čechevé měli vlajku červenobílou, jdouce v průvodu. Američané byli první a Češi pátí. Když prošlo se kordonem vojska, stanuli Češi vedle Francouzů a Řeků. Byl tu král anglický Eduard a král řecký s celou generalitou a dvorem, před nimiž učiněn sraz a koruní přivítal zápasníky. Podívaná na zahajovací práce a vlastní náběh k zápolu byla úchvatná, jakž účastníci sdělují, neboť jen jedny jsou Athény a ty jsou v Řecku, památné zemi těloevičných zápolů a her lidových, jedno Stadium na celém světě a nikde jinde nelze uspořádati tak ohromnou a nezapomenutelnou podívanou jako právě v tomto Stadiu. Bude-li Řím 1908, Athénám se nikdy vyrovnati nemůže. Dr. Guth i Rudl viděli hry pařížské, viděli i St. Louis, ale uznávají, že to co již při zahájení her spatřili a v každý den následovní, daleko zastiňuje obě.

Podali jsme výše vlastní výsledky, nejen k vůli zajímavosti, ale i k vůli porovnání a tu snad nebude z místa, když i v listě našem zmíníme se aspoň o prvním dnu her athénských, prvním dnu proto, že dojem na všechny účastníky byl tu nejvelikolepější. Tak čteme ve zprávách podrobných:

“Po evičení Řeků vystupují Dánky, evičenky profesora Petersena. Cvičí prostocviky i na nářadí

se sokolskou přesností. Líbí se nám u nich ta naprostá neznalost pruderie. Nelekají se při evičeních v kruzích, na hrazdě a v bradlech, že obecnost uvidí třeba více než lýtko dívčí. Hotové mužatky, jež s láskou a jiskrným okem provádějí pěkná evičení.

Na to vystupují Švédové. Je jich 50. Cvičí prostná, velmi účelná evičení, jež jistě jsou příčinou krásně vypěstěných těl jich boreů, ale po přesnosti sokolské, zákrytu, ani zdání. Z nářadí užili jen koně bez madel a žebříků.

20 Dánů svou přesností v provedení prostocviků úplně sokolům se vyrovná. Na hrazdě cvičí efektní evičení, jichž základním prvkem je veletoč. Pak kůň s madly a přemety a salta na dlouhém kobereci. Hotová akrobatika.

Nastupuje 20 Němců s tyčemi, cvičí sice hodně “štramácky” a dupají jen což, ale kolísání se při výpadech i postojích nebylo by u nás jistě ceněno. Efektu docílují evičením prováděnými na šesti koních (bez madel), šesti bradlech, současně vždy šest boreů. Na hrazdě ve veletočích jsou dobří.

Po evičení Němců zvedá se královská družina a my všichni.

Trvalo plnou hodinu, než oetli jsme se před sochou Averovou stojící před Stadiem, a za námi ještě dlouho valily se proudy lidstva.

Na 9½ hod. večer svolán do Zappejonu celý pluk závodníků a reprezentantů. Korunní princ řecký vítal tu osobně a každou národnost zvláště do Athén.

Nejprve Švédy, pak Čechy, kteří stáli velice blízko.

Pravil dr. Guthovi, že velmi dobře se na něho pamatuje z her r. 1896 a že velmi ho těší, že letos, jak dočetl se v novinách, Češi v počtu asi 20 osob poetili Řeky svou návštěvou.

Když dr. Guth upozornil ho, že letos poprvé Češi účastní se činně her olympických, pravil princ, že tím více těší ho přítomnost Čechů, jimž přeje úplného zdaru.

Dlouho byla již česká reprezentace mimo Stadiu, když došlo na řadu uvítání Vídeňáků.

Všichni pohostěni byli vínem a pivem plzeňským.

Též druhý den, kdy zavítal do Zappejonu k šermu král Edward a korunní princ řecký, aby přítomni byli poule (viděli poule Ladův se Selingmanem, Anglie, vítězný pro Čecha), zastavil princ řecký dra. Gutha a podal mu ruku, přátelsky s ním pohovořil.

Na druhé dny byly turnaje šermířské, sedm skupin po osmi mužích. Lada držel se dosti dlouho až Cloquet vsadil mu bod rozhodný. Lawn-tennis pozorovali všichni téměř hosté a Američané tu ukázali ovšem hlavně co dovedou, tak jako každého zajímalo, vida, že ti chlapi téměř jednu cenu berou za druhou a tak šlo dál a dále, ba jednu chvíli zdálo se, že někteří zápasníci již budou reptati.

Celkem českých zápasníků bylo dvacet, s hosty třicet.

O formalitách při odevzdávání cen a podobném psátí netřeba, tolik zvěděli jsme již z tisku denního. Pro nás stačí uvedení fakta, že po prvním tomto vítězství českého sokola, tělocviků soustavného a pravidelného, vítězství i českého sportu v Athénách, jest úspěchem, který doufejme, že ponese své ovoce a sblíží oba směry v tělesné výchově i v českém národě a s ním všude, kde Sokolstvo dnes zdárně působí.

GILBERT O TĚLOCVIČNÝCH TANCÍCH.

Známý tělocvičný esthetik, M. B. Gilbert, který do ženských tělocvičen v zemi této zavedl tak zvané "tělocvičné tance", známé povšechně pod jménem "Gilbert dancing", praví ve své úvaze o tomto novém druhu ženského tělocviků následující: "K zavedení esthetických tanců pohnula mne hlavně ta okolnost, že ženský tělocvik postrádal to, co cvičenkám dodávati má více elegance a lehkosti, uhlazenosti. Pěstování cviků náhradových a různých sportů v značné míře mělo zhoubný vliv na ženskou krásu. Cvičení, jichž cílem bylo pouze vývin mocného svalstva, způsobilo více pro muže nežli ženy, činilo zevnějšek ženy hranatým, drsným a bylo tudíž žádoucí doplniti ženský tělocvik něčím, co překonati by bylo s to následek těžkopádných cviků a co zachovalo by ženě krásu, ztepilost, eleganci. Téměř každý člověk rád by byl silným, každý rád vynikal by tělesnou krásou — jest málo těch, kdož by nedbali osvojiti si uhlazený pohyb — a nic na světě není s to dáti tělu našemu tolik uhlazenosti, žádné jiné cvičení neposkytuje nám tolik vydatných pohybů, žádné jiné cvičení nevyžaduje takové ovládnutí svalstva jako esthetický tanec. Málo lidí jest tak štastných, aby byli tak tělesně dokonalými, by nebyli nuceni nějakým umělým způsobem přírodě vypomoci, různé nedostatky odstraniti a esthetický tanec jest v ohledu tomto činitelem nejvydatnějším. Tělocvičný tanec jest našemu tělu, co jest čtení krásné knihy našemu duchu. Dovedeme-li voliti si dobré čtení, šlechtíme svého ducha — právě jako esthetický tanec šlechtí tělo. Pomocí cviků těchto můžeme u ženy (ba i u muže) docíliti nejsouměrnější vývinu těla. Pilným pozorováním a přesnými záznamy bylo dokázáno, že pěstění tanců těchto, při nichž zaměstnáváme nejen nohy, ale i paže, hlavu a trup, vyvíjí v době poměrně krátké hrudník, prodlužuje život a zmenšuje objem pasu; svaly lýtkové i stehenní jsou vydatnými cviky těmito značně sesíleny, takže objem nohou v částech všech jest zvětšen, kdežto objem kotníku jest naopak velice zmenšen. Třináct mladých dam, které nepěstovaly žádných jiných cviků vyjma tělocvičných tanců, vykazovaly

následující výsledky: objem prsou zvětšen byl průměrně za dvacet pět dní a půl druhého palece, kdežto míra pasu zmenšena byla průměrně o více než jeden palec. Znáám případ, kde jistá dáma za dobu třech měsíců ztratila na objemu boků více než šest palců."

Tolik Gilbert. My nemáme tolik zkušenosti s cviky těmi, co jejich tvůrce — a proto neodvážili bychom se udání jeho potvrzovati neb bráti je v pochybnost. Tolik ale říci můžeme, že vedle cviků prostných a rozumných cviků náhradových, cviky tyto jsou velice krásným doplňkem v tělocviků ženském, neboť dodávají cvičenkám uhlazenosti a jednaly se o povzbuzení činnosti srdce a plíce, neznáme lepších cviků nad tyto. Nemalá důležitost cviků těchto ale spočívá též v tom, že i ony cvičenky, které nelze upoutati těmi nejlepšími cviky prostnými, tím méně cvičením na náradí, tělocvičné tance vábí neodolatelným kouzlem a ony cvičí je na konci roku s tímtež zápalem, jako při samých počátcích.

DOBROČINNOST PĚKNOU CTNOSTÍ.

Napsal na starší motiv A. Peroutka.

Otřesem země jimž a vzniklým pak ohněm způsobena byla katastrofa v dějinách lidstva málo rovných mající, již skoro úplně zničeno velké město přístavní San Francisco, otřesem tím dotknuty i lepší city člověka a obyvatelstvo Spojených Států bez rozdílu a snad skoro každý dle možnosti pomáhal a pomáhá — — —

Konaly se sbírky ve školách, v dílnách, v kostelích a ovšem i ve sborech našich a ve spolecích jiných v Chicagu — policisté sbírali dům od domu a dával skoro každý. Vynikající ženy a ženy bohatých mužů v nádherných robách účinkovaly v mnoha dobročinných koncertech a jiných podnikcích, představeních — — — Ve sloupech novin vedle jmen známých nabobů objevily se číslíce až o pěti místech — — značné obnosy, ale přemýšlejte — — srovnávejte — — Dobročinnost pěknou etností — — a vzpomněl jsem znovu a znovu na přítele Jana.

Proč Jana?

Cheťte vědět kdo byl a co byl? Inu byltě člověk, jako každý z nás, byl náš, byl jako my a přece nebyl jako my....

Jen slyšte!

Jan byl nadaný student. Byl synem řemeslníka s živností dobře jdoucí, ale otec pro vloh syna svého neměl smyslu — spíše pro dobrá jídla a dobré pivo. Původně chtěl Jana zaučiti v počestné svoje řemeslo, ale na nátlak učitele dal jej konečně přece na studie — kromě jídla však ničím mu nepřispíval. Nechtěl přispěti! Na šatstvo, prádlo, knihy musil Jan vydělávati si "hodinami", vyučováním soukromým jiných studentů. "Hodiny" — — ty znají mořiti tělo, mysl, nadání, talent největší a mládí.

Jan studoval, chodil do osmé již, učil se a učil ale přece vzdor zákazu ze školy po všechna ta léta rád zašel mezi nás, do tělocvičny. Cvičil rád a evičil s tím přesvědčením že mu při mnohých té práci duševní jak myslí tak tělu prospěšno a nutno. A cítil s námi, se sokoly. — — Jakž řečeno již byl cele náš!

Pro Sokolstvo byl by nasadil vše a zásady jeho posvátně šířil všude kde jen bylo lze, hlavně ale mezi studentstvem, jež zákazy vázáno jen zřídka kdy odvážilo se do Sokolny.

A náš Jan nejen, že tužil vlastní páž, ale přispíval slovem psaným k šíření se "dobré věci naší, psal hlavně do různých listů studentských upozorňuje na výhody těloeviku, psal pod různými pseudonymy, jen aby nikdo nevěděl kdo koná tu — dobrou práci . . .

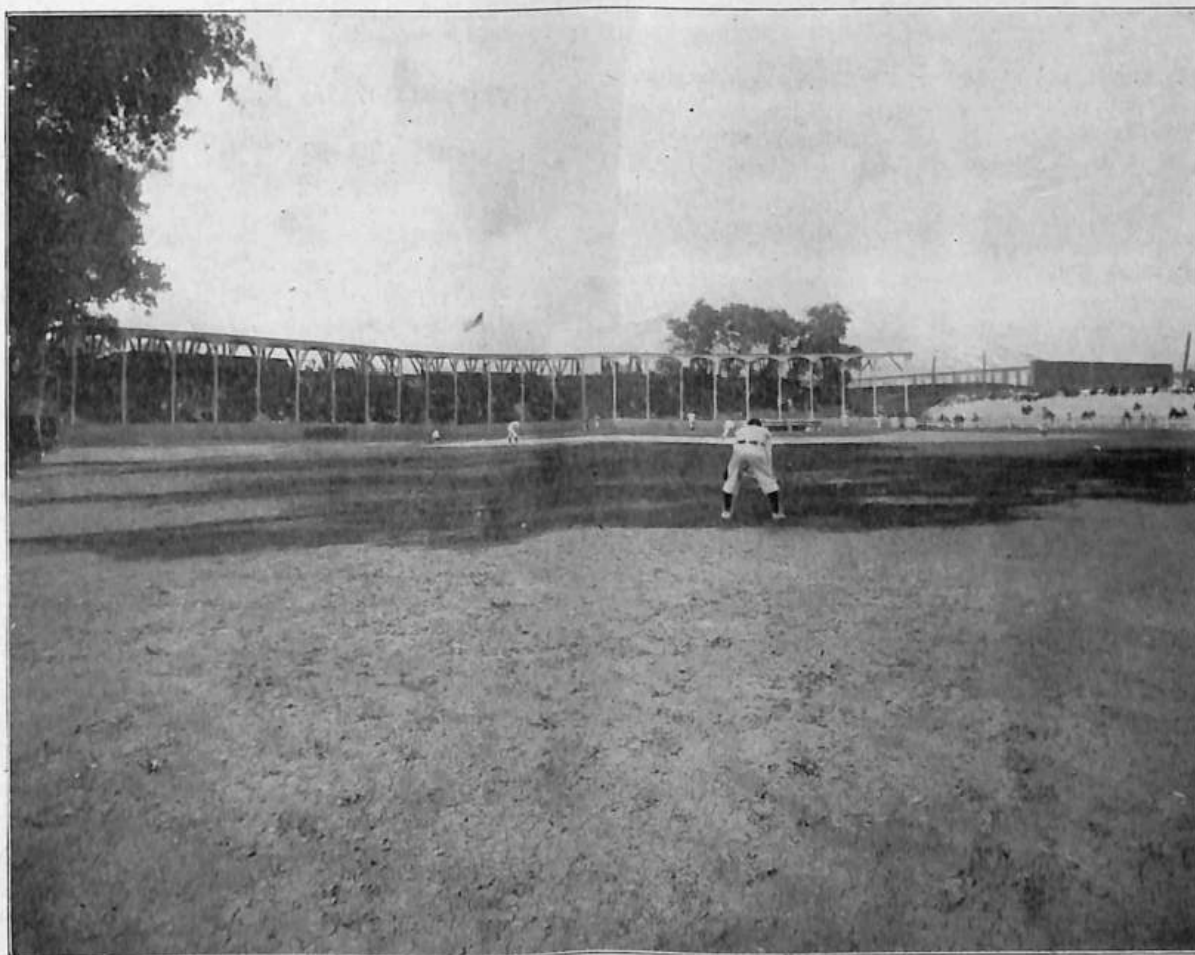
V těloeviku stala se nehoda, první za mnoho let. Bratr kterýs při přeskočení přes metae stůl doskočil na okraj žíněnky, sklouznul a zlomil si v kotníku nohu.

Nenařikal — spíše se usmíval — dělal hrdinu.

Zřízeny ihned z tyčí a žíněnek primitivní nosítka a dříve nežli donesen k lékaři a pak domů k chudé matičce, vdově již jednou byl podporou, učiněna v těloevičně sbírka.

hlouběji se klaněli a smekali, továrníka na místě pouhého "služebník" s "ponížený služebník" zdravili a potkavše starostu to "na zdar" třikrát silněji vyrazili.

Někteří zvědavější do světničky nemocného se rozběhli. — — A jak jsme anonymní dopis, patrně změněný rukopis, papír, pečeť, obálku i peníze ze všech stran prohlíželi objevil jsem v rohu vložené desítky mastnou skvrnu. Tak ani purkmistr, ani továrník, ani starosta, ale ty — ty — Jene — — chudý student — a sevřelo se mi hrdlo, že jsem mlčel — mlčel a zadumal se. A mlčel jsem do dnes — ani Janovi samotnému jsem moje tajemství, že vím jeho tajemství, neprozradil — mlčel jsem, ale nezapomněl a vida při jmenech

Lawndale Base Ball Park, kde závody a evičení župy Střední se odbývá.

Nejprvnější z prvních přispěl Jan — darovav 2 zl. — ten chudý student a jej následovali bratři ostatní každý dárkem větším přispívaje, nežli v první chvíli snad si myslel, že může dát.

Navštěvovali jsme pak nemocného; vypravovali, rozprávěli a předčítali jsme. A matičku těšili.

Příspěvky se scházely záhy již pomaleji. — — —

Pomáhali jsme — — ale snad méně nežli jsme mohli, nežli jsme měli. Ale tak již bývá.

Jan požádal mně na to o půjčku na knihy; dal jsem mu desítku; takovou s mastnou skvrnou v rohu. — —

Pak rozeslo se, že poraněný bratr obdržel v dopise anonymně 12 zl. Skutek obdivu a uznání hodný třeba zaslal do jista bratr boháč.

Hádáno na bratra purkmistra, na zámožného bratra továrníka, na bratra starostu — — a pozdravovali jsme ty bratry od té chvíle ještě uctivěji. Před purkmistrem ještě

miliónářů číslice až o pěti místech, vzpomenuť jsem opět a vypravuji a zase opakuji:

"Dobročinnost pěknou etností!"

K ZÁVODŮM ŽUPY STŘEDNÍ

16. a 17. června v Chicagu.

Sokolstvo Župy Střední připraveno jest a předstupuje opět před zraky přátel svých, aby účty složilo z činnosti své. Dnes pak, kdy řádky tyto dostaly se do rukou vzdálenějších čtenářů listu našeho, zajisté radují se již všichni přátelé myšlenky sokolské z nových úspěchů Sokolstva našeho.

Pravíme, že z úspěchů a to s jistotou, neb chováme úplnou důvěru ve zdatnost a vyspělost členstva Župy Střední, kteréž podalo nám již mnoho důkazů o tom, jak vážně pojímá úkol svůj a jak zdárně povinností svým dostátí umí.

Výsledky slavnosti minulých oprávnují nás k nadějším nejskvělejším, v nichž zajisté nikdo z nás se nesklame.

Vybízeti dnes borce naše k činnosti větší, bylo by již pozdě. Udělení rady neb pokyny pořadatelské, bylo by zbytečné. Vždyť nestojí tu před námi žádní školáci, neschopní práce samostatné. Řízení závodů i cvičení slavnostních nalezá se v rukou sil osvědčených, bratrů to zkušených, kteří nahodilé obtíže lehce překonati dovedou.

Výbor sborů chicagských, jemuž práce z počátku nějak dařiti se nechtěla, rozvinul v posledním čase činnost tak vydatnou, že dnes s klidným vědomím hledí vstříci dnům slavnostním a k dokončení prací svých přeje si již jen počasí příznivé. Závody a veřejné cvičení odbyvá se v míčovně, tak zvaném Lawndale Base Ball Parku, to znamená tedy pod širou oblohou a v případech takých počasí důležitou úlohu zastupuje.

Závody hlavní, t. j. závody na nářadí a ve skocích odbyvají se v sobotu, 16. t. m. a závody mimořádné, jako: běhy, vrhání 16 lb. koule, šerm, vzpírání břemen a p. odbyvají se v neděli, 17. t. m. dopoledne. Na neděli odpoledne připadá pak veřejné cvičení Župy Střední.

Pořad cvičení pro slavnost odpolední připravený, slibuje pěknou ukázkou různých cviků, jichž zdar jistě zanechá v mysli každého účastníka trvalou i milou upomínku na tyto významné dny Župy Střední a stanoven následovně:

1. Řeč vrchního pořadatele Sok. Am., Dr. J. Rudiš-Jičínský.

2. Cvičení s oblouky a činkami, žáci a žáčky denních tělocvičných škol.

3. Cvičení s tyčemi, sokolky Župy Střední.

4. Cvičení prostná, sokolové Župy Střední.

5. Cvičení s tyčemi v skupinách, sokolky T. J. S. Chicago.

6. Řeč, mayor města Chicaga, E. T. Dunne.

7. Společná cvičení, sokolky a sokolové T. J. S. St. Louis.

8. Cvičení s kopími, sokolové T. J. S. Cedar Rapids, Ia.

9. Cvičení kroků a prostných s castanety, Plzeňské Sokolky.

10. Cvičení na nářadí, sokolové Župy Střední.

Pokud nám známo, přihlášen následující počet družstev k závodům:

T. J. S. St. Louis: 2 družstva.

T. J. S. Cedar Rapids: 2 družstva.

T. J. S. Čechie, Chicago: 1 družstvo.

T. J. S. Chicago, Chic.: 4 družstva.

T. J. S. Tábor, Chicago: 2 družstva.

T. J. S. Praha, Chicago: 1 družstvo.

Plzeňský Sokol: 3 družstva.

T. J. S. Slovanská Lípa: 1 družstvo.

Zprávy od T. J. S. v Manitowoc nám scházejí.

Mimo toho přihlásil Sokol Slávský (Župa Fuegner-Tyrš) jedno družstvo a Sokol Dělnický též jedno družstvo, což celkem 18 družstev činí.

Sokolky závoditi nebudou. Za to však účastní se v služném počtu cvičení veřejného, a sice:

Sokolky ze St. Louis 12, sokolky z Cedar Rapids 9, sokolky T. J. Tábor, Chic., 14, sokolky T. J. Chicago 35 a Plzeňské Sokolky 42, celkem 112 sokolek, což na poměry naše počet dosti slušný.

Chováme dosud živě v paměti úspěchy a uznání, které žactvo, sokolky a sokolové Župy Střední před rokem v Coliseum sklízelo. I přejeme té mládeži, těm děvčům i junákům našim ze srdce upřímně, aby i tentokráte výsledek jejich práce namahavě korunován byl zdarem úplným.

Na zdar závodům a sletu Župy Střední!

PROSTNÁ PRO ŽACTVO.

(Pokračování.)

Přecházejíce k cvičením složitějším, postupujeme zvolna dle úpravy příkladů přecházejících, takže postup žactvu ni nejmenších obtíží nepůsobí. Zároveň vracíme se opět k sestavám, které s hudbou v souladu se doplňují na rozdíl od příkladů XXI. až XXX., které pouze s použitím smíšeného ruchu při hudbě cvičiti se mohou. Ku příkladu:

Předpažit — 1—2, upažit — 3, připažit — 4, neb opáčeně, což však pro začátečníky dosti obtížné. Tak jako dříve, i zde rozdělují se nejdříve všechny cviky na pohyby paží, trupu a nohou. Bylo by snad správnější udání "cvičení paží, trupu a nohou" z ohledu na "pohyby nohou" a postoje a jejich změny, než tyto důsledky dělení soustavy nepřivedou snad nikoho z rovnováhy.

XXXI.

Pohyby paží. Pohyby jednostranné, též střídavě provedené.

Stoj spatný — připažit.

1. a) Předpažit v pravo, b) upažit v pravo, c) = a), d) připažit v pravo.

2. Cvičení 1. levou paží provedené.

3. Cvičení 1. a 2. střídavě.

4. a) Předpažit v pravo, b) vzpažit v pravo, c) = a), d) připažit v pravo.

5. Cvičení 4. levou paží provedené.

6. Cvičení 4. a 5. střídavě.

7. a) Předpažit v pravo, b) zapazit v pravo, c) = a), d) připažit v pravo.

8. Cvičení 7. levou paží provedené.

9. Cvičení 7. a 8. střídavě.

10. a) Upažit v pravo, b) předpažit v pravo, c) = a), d) připažit v pravo.

11. Cvičení 10. levou paží provedené.

12. Cvičení 10. a 11. střídavě.

13. a) Upažit v pravo, b) vzpažit v pravo, c) = a), d) připažit v pravo.

14. Cvičení 13. levou paží provedené.

15. Cvičení 13. a 14. střídavě.

16. a) Upažit v pravo, b) zapazit v pravo, c) = a), d) připažit v pravo.

17. Cvičení 16. levou paží provedené.

18. Cvičení 16. a 17. střídavě.

Poznámka. Cvičitelům ponecháváme tuto volbu ruchu. Pokud však pouze paže zaměstnáváme střední ruch doporučujeme. Pro pohyby trupu však mírný ruch na dále užíván bud'.

Pohyby trupu.

Stoj spatný — ruce v bok.

1. a) Předklon, b) vzpřím, c) záklon, d) vzpřím.

2. a) Záklon, b) vzpřím, c) předklon, d) vzpřím.

3. a) Předklon, b) vzpřím, c) úklon na pravo, d) vzpřím.

4. a) Předklon, b) vzpřím, c) úklon na levo, d) vzpřím.

5. a) Záklon, b) vzpřím, c) úklon na pravo, d) vzpřím.

6. a) Záklon, b) vzpřím, c) úklon na levo, d) vzpřím.

7. a) Úklon na pravo, b) vzpřím, c) úklon na levo, d) vzpřím.

8. a) Úklon na levo, b) vzpřím, c) úklon na pravo, d) vzpřím.

Poznámka. Zde užívá se opět ruch mírný.

Pohyby nohou, stoje nožné. (Též střídavě provedené).

Stoj spatný — ruce v bok.

1. a) Stoj přednožný v pravo, b) stoj únožný v pravo, c) = a), d) stoj spatný.

2. Cvičení 1. levou nohou provedené.
3. Cvičení 1. a 2. střídavě.
4. a) Stoj přednožný v pravo, b) stoj zánožný v pravo, c) = a), d) stoj spatný.
5. Cvičení 4. levou nohou provedené.
6. Cvičení 4. a 5. střídavě.
7. a) Stoj únožný v pravo, b) stoj přednožný v pravo, c) = a), d) stoj spatný.
8. Cvičení 7. levou nohou provedené.
9. Cvičení 7. a 8. střídavě.
10. a) Stoj únožný v pravo, b) stoj zánožný v pravo, c) = a), d) stoj spatný.
11. Cvičení 10. levou nohou provedené.
12. Cvičení 10. a 11. střídavě.
13. a) Stoj zánožný v pravo, b) stoj přednožný v pravo, c) = a), d) stoj spatný.
14. Cvičení 13. levou nohou provedené.
15. Cvičení 13. a 14. střídavě.
16. a) Stoj zánožný v pravo, b) stoj únožný v pravo, c) = a), d) stoj spatný.
17. Cvičení 16. levou nohou provedené.
18. Cvičení 16. a 17. střídavě.

XXXII.

Pohyby paží.

Stoj spatný — připážit.

1. a) Zapažit v pravo, b) předpažit v pravo, c) = a), d) připážit v pravo.
2. Cvičení 1. levou paží provedené.
3. Cvičení 1. a 2. střídavě.
4. a) Zapažit v pravo, b) upažit v pravo, c) = a), d) připážit v pravo.
5. Cvičení 4. levou rukou provedené.
6. Cvičení 4. a 5. střídavě.
7. a) Zapažit v pravo, b) vzpažit v pravo (předpažmo), c) = a), d) připážit v pravo.
8. Cvičení 7. levou paží provedené.
9. Cvičení 7. a 8. střídavě.
10. a) Vzpažit v pravo (předpažmo), b) předpažit v pravo, c) = a), d) připážit v pravo.
11. Cvičení 10. levou paží provedené.
12. Cvičení 10. a 11. střídavě.
13. a) Vzpažit v pravo (upažmo), b) upažit v pravo, c) = a), d) připážit v pravo.
14. Cvičení 13. levou paží provedené.
15. Cvičení 13. a 14. střídavě.
16. a) Vzpažit v pr. (předpaž.), b) zapažit v pravo, c) = a), d) připážit v pravo.
17. Cvičení 16. levou paží provedené.
18. Cvičení 16. a 17. střídavě.

Pohyby trupu.

Stoj spatný — ruce v bok.

1. a) Úklon na pravo, b) vzpřím, c) úklon na levo, d) vzpřím.
2. a) Úklon na levo, b) vzpřím, c) úklon na pravo, d) vzpřím.
3. Úklon na pravo, b) vzpřím, c) předklon, d) vzpřím.
4. a) Úklon na levo, b) vzpřím, c) předklon, d) vzpřím.
5. a) Úklon na pravo, b) vzpřím, c) předklon, d) vzpřím.
6. a) Úklon na levo, b) vzpřím, c) záklon, d) vzpřím.

Pohyby nohou. Stoj nožné.

Stoj spatný — ruce v bok.

1. a) Stoj únožný v pravo, b) stoj přednožný, v pravo dovnitř, c) = a), d) stoj spatný.
2. Cvičení 1. levou nohou provedené.
3. Cvičení 1. a 2. střídavě.
4. a) Stoj únožný v pravo, b) stoj zánožný v pravo dovnitř, c) = a), d) stoj spatný.

5. Cvičení 4. levou nohou provedené.
6. Cvičení 4. a 5. střídavě.
7. a) Stoj zánožný v pravo, b) stoj přednožný v pravo dovnitř, c) = a), d) stoj spatný.
8. Cvičení 7. levou nohou provedené.
9. Cvičení 7. a 8. střídavě.
10. a) Stoj přednožný v pravo, b) stoj zánožný v pravo dovnitř, c) = a), d) stoj spatný.
11. Cvičení 10. levou nohou provedené.
12. Cvičení 10. a 11. střídavě.

XXXIII.

Pohyby paží. (Skrčením a trčením.)

Stoj spatný — připážit.

1. a) Pravou paží skrčit zapažmo, b) trčit v před, c) = a), d) trčit dolů.
2. Cvičení 1. levou paží provedené.
3. Cvičení 1. a 2. střídavě.
4. a) Pravou paží skrčit zapažmo, b) trčit stranou, c) = a), d) trčit dolů.
5. Cvičení 4. levou paží provedené.
6. Cvičení 4. a 5. střídavě.
7. a) Pravou paží skrčit zapažmo, b) trčit vzhůru, c) = a), d) trčit dolů.
8. Cvičení 7. levou paží provedené.
9. Cvičení 7. a 8. střídavě.
10. a) Pravou paží skrčit zapažmo, b) trčit v zad, c) = a), d) trčit dolů.
11. Cvičení 10. levou paží provedené.
12. Cvičení 10. a 11. střídavě.

Pohyby trupu.

Stoj spatný — ruce v bok.

1. a) Předklon, b) záklon, c) = a), d) vzpřím.
2. a) Záklon, b) předklon, c) = a), d) vzpřím.
3. a) Úklon na pravo, b) úklon na levo, c) = a), d) vzpřím.
4. a) Úklon na levo, b) úklon na pravo, c) = a), d) vzpřím.
5. a) Předklon, b) úklon na pravo, c) = a), d) vzpřím.
6. a) Předklon, b) úklon na levo, c) = a), d) vzpřím.
7. a) Záklon, b) úklon na pravo, c) = a), d) vzpřím.
8. a) Záklon, b) úklon na levo, c) = a), d) vzpřím.

Pohyby nohou. Skrčením a napínáním.

Stoj spatný — ruce v bok.

1. a) Pravou nohu skrčit přednožmo, b) stoj přednožný v pravo, c) = a), d) stoj spatný.
2. Cvičení 1. levou nohou provedené.
3. Cvičení 1. a 2. střídavě.
4. a) Pravou nohu skrčit přednožmo, b) stoj únožný v pravo, c) = a), d) stoj spatný.
5. Cvičení 4. levou nohou provedené.
6. Cvičení 4. a 5. střídavě.
7. a) Pravou nohu skrčit přednožmo, b) stoj zánožný v pravo, c) = a), d) stoj spatný.
8. Cvičení 7. levou nohu provedené.
9. Cvičení 7. a 8. střídavě.

(Pokračování.)

CVIČENÍ PROSTNÁ

pro veřejné cvičení Župy Severo-Východní.

Sestavil Jan Fryš.

Cvičení tato sestávají ze čtyř oddílů. Každý oddíl skládá se ze dvou různých sestav: A. a B., kteréž bez přestávky se přecvičí. Každá sestava cvičí se dvakrát v pravo a dvakrát v levo. Mezi jednotlivými oddíly 32ti-dobé přestávky konáme.

Základní postavení: Stoj spatný — připažit, ruce v pěst' sevřené.

Ruch: mírný (ve dvou středních dobách uváděn jest).
Časomíra: 1, 2, 3, 4.

Oddíl I.

A.

- 1—2 Vzpažit, poloha palcová.
Stoj zákročný v pravo.
 - 3—4 Předpažit, poloha palcová.
Půlobratem v pravo stoj rozkročný.
 - 5—6 Upažit oblouky dovnitř, poloha palcová.
Půlobratem v pravo předhyb v pravo.
 - 7—8 Připažit.
Přisunem v pravo stoj spatný.
- Poznámka.** Na 7—8 čelem v zad obrázení jsme. Příštích 8 dob opět v pr. cvičíme a následujících 16 dob cvičení v levo dvakrát provedeme.

B.

- 1—2 Vzpažit, poloha palcová.
Stoj úkročný v pravo.
- 3—4 Pravou vzpažit zevnitř, levou obloukem dovnitř odpažit.
Úhyb v pravo.
- 5—6 Pravou odpažit, levou kryt spodní.
Úhyb v levo.
- 7—8 Připažit.
Přisunem v pravo stoj spatný.

Oddíl II.

A.

- 1—2 Odpažit, poloha palcová.
Stoj úkročný v pravo.
 - 3—4 Paže skřít upažmo.
Úhyb v pravo.
 - 5—6 Tržit v před vzhůru.
Půlobrat v levo, poklek v pravo.
 - 7—8 Připažit.
Vztyk, půlobrat v pravo a prusunem v pr. stoj spatný.
- Poznámka.** Totéž v levo.

B.

- 1—2 Odpažit, poloha palcová.
Stoj zákročný v pravo.
 - 3—4 Paže skřít zapažmo.
Výpad v pravo stranou.
 - 5—6 Tržit v před vzhůru.
Půlobratem v levo předhyb v levo.
 - 7—8 Připažit.
Půlobrat v pravo a přisunem pravé stoj spatný.
- Poznámka.** To samé opáčně.

Oddíl III.

A.

- 1—2 Paže skřít zapažmo.
Stoj zákročný v pravo.
 - 3—4 Tržit, pravou vzhůru zevnitř, levou dolů zevnitř.
Výpad v pravo stranou.
 - 5—6 Levou kryt vrchní, pravou obloukem dovnitř odpažit.
Úhyb v levo.
 - 7—8 Připažit.
Přisunem v pravo stoj spatný.
- Poznámka.** To samé opáčně.

B.

- 1 Paže skřít zapažmo.
- 2 Tržit, pravou vzhůru zevnitř, levou dolů zevnitř.
Výpad v pravo stranou.
- 3—4 Předpažit, pravá obloukem dolním.
Půlobrat v levo, poklek v pravo.
- 5—6 Upažit.
Vztyk, půlobratem v pravo stoj rozkročný.
- 7—8 Připažit.

Přisunem pravé stoj spatný.

Poznámka. To samé opáčně.

Oddíl IV.

A.

- 1—2 Vzpažit zevnitř.
Výskokem stoj rozkročný (čelní).
 - 3—4 Předpažit.
Výskokem v dřep spatný.
 - 5—6 Paže skřít vzpažmo zevnitř (ruce za hlavou).
Výpad v pravo v před.
 - 7—8 Mrštěním připažit.
Přisunem v pravo stoj spatný.
- Poznámka.** To samé opáčně.

B.

- 1 Vzpažit zevnitř.
 - 2 Předpažit.
Dřep.
 - 3—4 Podpor ležmo v předu.
 - 5—6 Vzpažit zevnitř.
Vztyk a stoj zákročný v pravo.
 - 7—8 Připažit.
Přisunem v pravo stoj spatný.
- Poznámka.** To samé opáčně.

Bratři náčelníci! Oznamte, jakým počtem cvičenců sbor Váš při cvičení Župy Severo-Východní zastoupen bude. Dále, přejete-li sobě nějakého zvláštního čísla na cvičebním pořadu, oznamte, co to bude. Na zdar! Jan Fryš, žup. náč.

Z NAŠICH KRUHŮ.

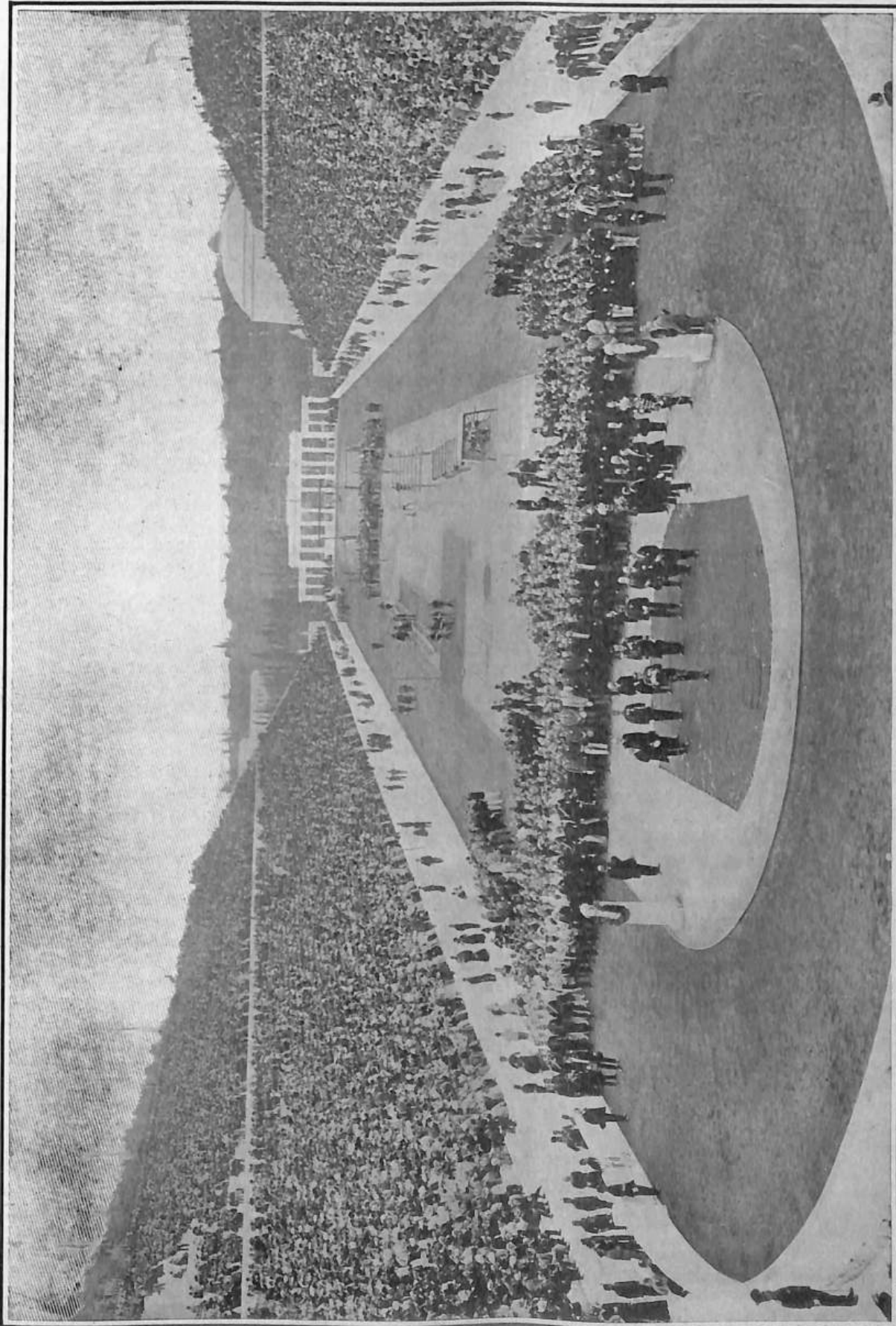
Hlídka domácí.

— Nemůže být důstojnějšího uctění památky Karla Havlíčka Borovského, dne 29. příštího měsíce, jako když sbor váš odevzdá nějakou tu vhodnou hřivnu svou a příspěvek na postavení mučedníku brixenskému v Chicagu. Že památka Havlíčkova uctěna bude všemi vrstvami lidu českého ve vlasti viděti jest již dnes z obsahu mnohých listů a my v nové této vlasti bojovníka za práva a volnost českého člověka zapomenouti bychom neměli. Jest pravda, že slavnosti, pomník a schůze i přednášky mají jistý svůj smysl, ale tím nikterak vlastní oslava v hlavní své části i v menších městech a osadách není a nemůže být vyčerpána. Zakládati knihovny, besídky a čítárny ku počtě velikána našeho vsude, kde se dá, a vedle toho přispěti i na pomník, vydá tím více, zvláště ale u těch spolků, jež jménem Havlíčkovým se honosí.

— Pokud víme jen v málo sborech památky padesátého výročí úmrtí Jos. Kaj. Tyla vzpomělo se před šikem v měsíci právě minulém. A přec vzpomínky takové daleko více vyváží, nežli hřmotné slavnosti a p. Těch pak ochotnických sborů, jež Tyla vzpoměly, také mnoho nebylo.

— Nevíme, na kolik sbory naše pomohly přímo bratrské jednotě v San Francisku na vyzvání V. V., ale tolik víme, že nebylo téměř ani jediného sboru pokročilého, který by byl hned v zápětí a na prvé zavolání byl nepřispěl do fondu všeobecného. Tím však asi bratřím našim zemětřesením a ohněm postiženým mnoho se neprospělo i měly by najíti se cesty i u sborů našich nejhudších, jak prospěti, podle přání našeho V. V. přímo a výdatně. Jestli dali jste do fondu všeobecného, dejte ještě nějakou tu pětku a pošlete V. V., ten již se postará, aby došla na místo pravé. Tím nikterak nechceme naznačiti, že třeba tříštit se a ubožáky třídit, nikoliv. Že sokol dá sokolu více, jest jen zcela přirozené a také u turnerů se tak děje i jiných organizací. Čekat na příští schůze nemusíte, ale udělejte tak ve schůzi nynější, čím dříve pomoc přijde, tím lépe. Buďte nejen projevem opravdového bratrství, ale dokážete, že nechteť dáti zahynouti svým a sboru našemu. Ostatně ale jestli kde

Zapůjčeno laskavostí "Collier's Weekly."

OPENING OF THE OLYMPIC GAMES AT ATHENS

The American squad which was victorious over the contestants from all other nations stands just to the left of the centre

bylo zářným dokladem, že co krev sokolů pojí, nikdo nerozdvojí, ani na rozdíl kroje a smýšlení, tož důkaz krásný podán dojista bratrskou jednotou D. A. S. v New Yorku, od níž dostali jsme dopis následujícího obsahu s vložkou \$25 na prospěch našich bratří v San Francisku. Jen slyšte: "Bratře sokole! Dělnicko-Americký Sokol v New Yorku ve své poslední schůzi, odbývané dne 15. t. m. povolil \$25.00 ve prospěch postižených zemětřesením v San Francisku, kterýžto obnos usnesl se zaslati redakci "Sok. Am.", aby laskavě odvedla nám milým bratrům sokolům ve shora uvedeném místě. Sbor Děl. Amer. Sokola v N. Y. neběže ohledu žádného, pakli tam stává sbor Těl. Jed. Sokol neb D. A. Sokol, přeje si pouze a je si vědom, že skrovný obnos tento přijde do rukou dobrých, a kde jest toho nejvíce třeba, činí pak toto ze zkušeností nám bohatých, jelikož stávající výbory podělovači v Evropě i zde nečiní povinnosti své správně za dost, rozděvajíce tam, kde i toho třeba není. Ku konci trváme v naději, že i jiné české spolky a těl. sbory budou sbor Děl. Amer. Sokola z New Yorku následovati, znamenám se se sokolským na zdar! F. Lustig, taj."

— Všude, kde jen sbory naše vlivem svým aspoň trochu působiti mohou na dotyčné správy měst, měly by se o to zasazovati, aby zřizovala se veřejná hřiště pro mládež, malé parky a tělocvičny a co hlavního nyní na leto veřejné lázně a koupelny. Tak podařilo se dostati nedávno veřejné lázně do české čtvrtě v 76. ul. v New Yorku a v Chicagu o zřízení malých parků a hřišť v českých částech města se usiluje, co zatím hřiště v parcích a jinde prospívají a již dnes blahodárné jeví výsledky.

— T. J. S. South Omaha získala dobrou sílu evičitelskou, jakž sděluje se nám, a sice jest to br. Severin, jenž nedávno přijel z vlasti staré a uvázal se ihned v práci. Ve sboru tamním se evičí proto nyní pilněji a hoši hotoví se k závodům státním.

— Pamätujeme si, že věc naše sokolská jest příliš posvátnou, nežli aby luštila se někde v hospodě, jakž žel často se stává, zvláště tam, kde hostinec jest hned vedle tělocvičny, jakož výsledky mnohaleté práce tak zjevné, že sotva na ně dosáhne um všelikého "zeleňáčka" sotva dětským kalhotkám odrostlého. Z úst takovéhoto "přátel" Sokolstva, aneb z pera jejich nedospělého vychází někdy poučení, že my starší jen se usmějeme. Nějaký mladík sotva škole odrostlý luští otázky padesátileté a více Čechů v Americe a buší do Sokolstva a pravdy jeho i poslání lidí volných, luští otázky světoborné, atd., až přechází trpělivost. O otázkách, o něž vedli spor největší myslitelé světa, mladinký chuděrka píše a mluví, že až mrazí a starým činovníkům sokolským v práci poctivě sešedivělým spílá, práci jejich hanobí, aniž sám kdy by jich poznal a sám věděl, co vlastně Sokolstvo jest. A to vše koná za ten dollar výdělků, bez citu, bez lásky k jakýmkoliv snahám, jakž jen nezralý hoch dovede. Jest to ovšem jistý druh a nový celkem sesurování a zvrhlosti, na které v řadách našich dobrých měli bychom si dáti pozor a při přijímání členstva nového se vždy přesvědčiti, jestli človíček navržený nepatří do tohoto druhu nových lidí, jichž v době poslední do různých těch osad našich až dost přichází. Takový jeden človíček, byt' i v rozumných letech později želel svého poblouznění, tak zvaných novot zavádění a reformátorství a z něho vyplývajícího cynismu proti všemu, co americké, může ve sboru mnoho poškoditi a zasíti tolik zla, že těžko je pak vymýtit. U nás musí být nadšení a v tom práce upřímná a veškerá.

— Výtečně redigovaný americký měsíčník "Gymnasia" přinesl v posledních dvou číslech ukázkou ilustrací z pražského "Sokola", znázorňující "evičení na koni". Dle redakční poznámky domníváme se, že obrázky ty otištěny byly v některém listě londýnském, odkud dostaly se až do Ameriky.

— T. J. S. Blesk v Baltimore, Md. nebyla nikdy mezi posledními, jednalo-li se o pomoc trpícím. Město Baltimore ostatně zná ze zkušenosti, co hrozná pohroma živelní znamená a podle toho se i naši zachovali. Tak svolali schůzi lidí, aby pohovořili si o soustavné sbírce na prospěch nešťastných v San Francisku. Zvolen ihned výbor sběrací, který odevzdal již velice slušnou částku k tomu účelu do fondu všeobecného a sokolové dali k tomu \$50, jako i mnohé jiné spolky místní. A tak jako bylo v Baltimore, tak bylo i u nás v Cedar Rapids, Chicagu, Clevelandu, Detroit, Omaze a jinde, kde naši jsou.

— My na místech těchto rádi zaznamenáme vše, co sokolské, aneb jinak zajímavé, pokud i Volné Myšlenky se týče, jenže musíme o té, či oné události v kruzích našich býti v čas zpraveni. K tomu cíli stačí sdělení pouhé na listku korespondenčním, aneb zaslání výstřižků z listů anglických, českých, polských, slovenských, chorvátských, aneb německých, my již si upravíme. Musíme však míti v rukou vždy do posledního každého měsíce, kdy list se uzavírá.

— "Missouri Athletic Club", jehož členem jest br. Ed. Šedivec, v St. Louis, odbýval minule tělocvičnou produkci v tak zvaném "Jai Alai Bulding" poblíž výstaviště, při které br. Šedivec vydobil druhou cenu — stříbrnou medaili na skok o tyči; skočil 9 stop 4 palce. G. Evans, který skočil 10 stop, obdržel první cenu, zlatou medaili.

— Nezapomeňtež nikde ve sborech uspořádati dne 6. července tryznu Husovu, jakž na sokolské se sbory sluší důstojně a památného dne vhodné. Kde lze toho docílit, pořádejte tryznu ve spojení s druhými spolky a jednotami místními, tak aby manifestace živlu volného byla co nejlepší.

— Jako zdravici ku veřejným a manifestačním vystoupením Sokolstva vůbec není třeba vždycky drahého telegramu, jako spíše napsání v čas na vhodné pohlednici. Takovýto a podobný pozdrav z dále, zvláště s obrázky sokolskými vždy těší sokola a sokolku.

— Nebudeme mluvit již o Svazu, ale chceme upozorniti naše i veškeré Sokolstvo v Americe slovanského původu, že mnohá ta naše vystoupení veřejná, slety a závody získala by nejen na významu a na půvabu, kdybychom pořádali je co možná společně aspoň v městech kde více nás z různých jednot. A co padá také na váhu ušetřili bychom mnohdy hodně peněz, jež k účelům tělocvičným jinde by se hodily.

— Dne 3. a 4. června uspořádala bratrská Župa Fugner-Tyrš v Chicagu závody, které dle zpráv časopisů denních setkaly se se zdarem. Byli jsme přítomni pouze veřejnému evičení v neděli odpoledne, k němuž dostavil se značný počet obecnstva a zájem, s jakým sledovalo evičení prostná byl novým důkazem, jaká evičení lidí nejvíce se zamlouvají. Nechceme pouštět se do posuzování evičení se stanoviska odborného, jelikož byli jsme přítomni pouze co diváci a ne co zástupci listu — a kritika, o kterou nebylo žádáno, nemívá z pravidla účinků žádoucích. Nieméně tak jako při veřejném evičení v Coliseu, tak i zde neušly bedlivému pozorovateli zjevy, které dnes, při naší vyspělosti neměly by míti v řadách sokolských místa. Zmíníme se o nich povšechně v některém z budoucích čísel — neboť zjevy ty spatřujeme často i u naší vlastní organizaci a přáním našim jest, abychom se nyní již s nimi nesetkávali — aspoň ne tak často.

— Jest nám jen potěšením, že můžeme oznámiti, že Česko-Americký Sokol v St. Paul jest opět v činnosti. Ve státě Minnesota, kde tolik Čechů bydlí, mělo by sborů našich býti více a bylo by jen důkazem pokrokovosti. Č. A. Sokol v St. Paul pořádal 19. m. m. veřejné evičení a br. F. B. Matlach promluvil tu ku shromáždění o "Vzniku Sokolstva a jeho cílech."

— První veřejné evičení pořádala T. J. S. East St. Louis,

III. a sice dne 20. m. m. Zdařilo se úplně, jakž sděluje se nám a to těší nás tím více, protože ve sboru tom pozorujeme ruch opravdový a snahu již od samého počátku. Br. V. Havlena promluvil, načež přistoupilo se k prostným všech tří sborů tamních. Pak evičili naši ze St. Louis na hrazdě a na koni na šíř, kdežto čekanci sboru East St. Louis evičili na koze a na bradlech naši z Mt. Pleasant. Na pořadu bylo několik výstupů solových a čísel hudebních a pak přátelská následovala zábava.

— V D. A. S. jednají o opravě řádu závodního, jakž dosud se u nich jeví dle vzoru německého. Jako řád jejich, tak i náš snese mnohou opravu, dokonale není ještě nic na světě.

— Potěšitelným úkazem jest, že téměř všude, kde jeví se pokrok ve cvičení a přednášky se pořádají. Tak také jest u některých sborů D. A. S. a u Župy Fugner Tyrš. A skoro všude kde jest stanuti po přednáškách ani stopy. Kde pak jsou sbory evičitelské přednášky po stránce technické dojísta nechybí a sbor na vlastní ceně své tak jen získává.

— T. J. S. Mladochůch v Racine, Wis. má nyní i "četu medvědí", jež svatosvatě si slíbila, že bude svičit. Stálo by i jinde za pokus a bratři staří do tělocvičny docházejíce byli by jen povzbuzením mládeži. Také u new yorského sboru D. A. S. zorganizována byla "stará garda", jež hodlá evičit.

— Včera měly české Cedar Rapids "český den" na památku padesátiletého založení města, v jehož vzniku a rozkvetu naši krajané mají dojísta značný podíl. V celém týdnu slavnostním byl jeden den, 14. červen vyhrazen Čechům a to se rozumí samo sebou, že naši sokolové a sokolky v práci té nikde nescházeli, ba v celém její průběhu brali hlavní účast. Také na pořadu dne byla evičení dorostu, sokolek a boreů, již hotovili se k závodům Střední Župy v Chicagu. K slavnostem těmito čekaly se hosté ze všech končin státu a různé přípravy opravňovaly k nadějím, že zdar dne bude úplným. Pořad byl nanejvýš důstojný, mnohé allegorické vozy a tu ovšem i sokolský byly v průvodu, načež po koncertu následovaly řeči a veliká slavnost lidová ve veřejném parku. Ku slavnosti vydán byl list pamětní, kdež ovšem rádná stat' o místním sboru sokolském neschází.

— Plzeňský Sokol dal o sobě v poslední době slyšeti několikrát a sice tak, že naši v Chicagu jen se přesvědčili, že míní to sbor ten veliký s výchovou našeho dorostu jen upřímně. Bratři naši ujali se myšlenky o zřídování velikého moderního ústavu tělocvičného a vyzvavše ku spolupůsobení druhé sbory na dílu tom pracují. Tam kde měli kdysi hostince v nynější Sokolně jest nyní odbočka knihovny veřejné a tak naši Plzeňáci se činí každým směrem, ba co více oni a bratři naši od sboru Chicago hlavně usilují o to, abychem na sletu v Praze zastoupení byli.

— Každého z nás těší, pak-li bratři naši Slováci, Poláci a Chorváté, podle našeho příkladu, se tuží a po sokolsku pilně pracují. Jsme tomu rádi, rádi je vítáme na svých vystoupeních veřejných, ale sami, když oni něco pořádají zůstane doma, třeba i některý z našich starých činovníků byl jimi pozván, aby o Sokolstvu promluvil. Tak bylo i při slavnosti desítiletí sboru slovenského "Slavia" v Chicagu. Slavnostní řeč měl br. Jos. Čermák, byli tu naši umělci na pořadu, jako V. Mudroch a jeho chot' mimo slovenského pianisty V. G. Šaško a jiných čísel vhodných a z našich sokolů z celého českého Chicaga byli tu asi dva bratři. Nač se tedy my u listu namáháme, proč toužíme stále po nějakém tom Svazu a vzájemné práci, když takováto liknavost jest mravenčí píli odměnou?

— Německý "Turnzeitung" napsal nedávno, ve smyslu stanov německého Bundu, co soudí o procesu s dělnickými vůdci v Idaho atd. Promluvil jako list pokrokový a za to dostalo se mu z vyššího místa pokárání, které ovšem vyznělo

a muselo vyznít na prázdno, neboť zodpovědný redaktor listu turnerů jest zodpověden pouze sjezdu, který jej zvolil a pak není na světě novináře a pořadatele listu nějakého vůbec, který by se zachoval krtkům všem, aneb byl by nad kritiku veškeru.

— Prvý Slovenský Sokol v Chicagu měl minule pěknou slavnost vztýčení praporu. Hlavním řečníkem byl p. P. Rovnianek z Pittsburgu. Prapor jest prací českého umění. Ná-kres pořídil br. Jar. Košar a E. Bachman dílo dokonil. Sbor založen byl evičitelem Slovanské Lípy M. Honzíkem 30. října 1902.

— Upozorňujeme bratry dopisovatele důtklivě, že nyní kdy jedná se o Svaz, kdy chceme sblížení se tří jednot a jednotlivých sborů nesdružených, není na místě, aby šířili mše slov o těch kterých sporech místního rázu, tam kde jsou členové všech tří jednot, aneb jednot dvou, ano i sborů nesdružených. Živením mítsních sporů sotva celku se pomůže a zájmu celku musí ustoupiti rozhodně choutky jednotlivců, aneb sporné otázky, jež doma snadno vyříditi se dají. Pravda my za obsah dopisů nezodpovídáme, tím však není řečeno, že jest velice příjemné škrtat a přesívat věci rázu místního o nichž my nemůžeme míti ani zdání. Pak žádali bychom, aby bratři i sestry milé psali vždy jen po jedné straně papíru a perem, nikoliv tužkou, věnujíce co nejvíce pozornosti práci tělocvičné. U nás každý dopis a každá práce musí býti pisatelem podepsána, tolik též dlužno vzíti k vědomí. S opisováním různých prací technických, aneb jiných ze "Sokola" pražského netřeba se namahat. Tomu říká se literární krádež a třeba byl opsal sám tak zvaný evičitel, a třeba sebe lepší byly Vaničkovy batony.

— Slovenský sbor čís. 80 v San Francisku přišel zemětřesením a požárem o veškerý svůj skrovný majetek. Bratři ať byli v začátcích evičili s našimi dvakrát týdně, ale nyní, když nemají naši náradí, nemají ovšem ani bratři Slováci.

— Na den 26. června připadá 45leté výročí velikého Slovana a spisovatele Pavla Josefa Šafáříka. Vzpomeňte před šikem.

— Minule přečtli jsme si zásady jednoty sokolů polských a opravdu jen mile byli jsme překvapeni, porovnávajíce doby nedávné s tím zjevným pokrokem, jež v každém tom řádku v duchu národním psaném a volnějším se jeví.

Sokolky.

— Celou a dojísta jen bezdůvodnou námitkou některých sborů sokolek proč se k N. J. S. přidati nechť jest to, že by měly větší platy. Jenže, čím více na zvelebení toho našeho celku jako jedinci přispíváme, tím větší mohou se očekávati výsledky práce těchto celků.

— Pokud víme, zemřelá v Praze Josefa Humpál-Zemánová bývala kdys i členkyní odboru sokolek v Chicagu a pamatujeme se, že i evičovala. Život její byl věru pohyblivý a práce její na uvědomění ženy české toho druhu, že nezasloužila si toho ústrku, hanobení a štvání těch tak zvaných "silnějšího pohlaví". Znali jsme ženu tu od prvé chvíle kdy s otcem svým přišla do Chicaga, znali jsme mravenčí píli její s jakou sama se vzdělávala a jiným pomáhala v tom ohledu, ano znali jsme i její chyby, ty však nikterak neopravňovaly ten tak zvaný tisk k tomu, aby pro nadšenou pracovníci měl jen útisk, hanu a to i tehdy, kdy práce její uznána byla v kruzích cizích a v Čechách hlavně. Říkali ji mužatka, nu a my právě proto vzdáváme čest její památce. Silná žena duchem vedle silného muže společně v mnohém mohou věcem dobrým prospěti, zvláště pak v práci drobné lidové a výchovné. Žena ona měla železnou vůli, energii, již v Sokolně se naučila, jakž často nám vyprávěla, že byla by misiónářkou jsme nikdy nevěřili, jako spíše, že vyznala se v obchodu.

— Hlavní předsedka slovenských sokolek čili Vence So-

kola píše před sjezdem jejich, že prý naše společné heslo sokolů a sokolek "V zdravém těle zdravý duch" nemá prý hlubšího smyslu. Proti takovému psaní o cilech našich bychom se měli ohraditi, třeba řádky podobné z jemné přišly ručky. Nás sokolů všech žen i dítek jest prvou a hlavní povinností pěstovati tělocvik, vše druhé musí se podříditi tomuto předmětu výchovnému. Jen v zdravém těle lze pěstovati zdravou a jarou mysl o tom již staří věděli Řekové a největší vychovatel a učitel národů Komenský doložil. Naši zakladatelé dali nám tělocvik do vínku a kdo vedle toho chce mít v Sokolstvu ještě nějaké jiné přívazky, zanedbává je při tom cíl náš hlavní sotva byl by bratrem upřímným a sestrou dobrou.

— Povídá se, že činnost některých sokolek obmezuje se na počítání těch dollárův, jež na té či oné zábavě se vydělaly, kdežto jiných opět na to jen, aby ty mladší co eviči nedostaly chutě dát se také k N. J. S. Ku podivu členstvo eviči jest všude u všech tří jednot pro Svaz, kdežto členstvo parádní má dosud všelikých námitek a u sokolek se o Svazu ani nezdá věděti.

— Dne 30. května zahájen byl v Duquesne, Pa., sjezd slovenských sokolek, Vence Sokola. Jest sjezd to čtvrtý již. Uvítací řeč v pravdě sokolskou na téma "Zdravý duch v zdravém těle" měl P. V. Rovnianek z Pittsburgu. Vence Sokola má 26 sborův a 593 členkyň. Ze Slovače došlo mnoho vřelých zdravic. Průběh sjezdu byl ladný a co toto píšeme mnohé přijaty opravy.

Dorost.

— Na důkaz, jak důležitá jest výchova mládeže a jak se na ni pohlíží na příklad v Němečích, kde každý je voják, abychom tak děli, jest dojista nařízení pruské vlády školním dozorcům, aby vedli bedlivý dozor nad pěstováním tělocviku na školách.

— Za příznivé pohody jest vždy lépe evičiti venku, nežli v místnostech uzavřených. Zablácené a znečištěné přezuvky nenoste z deště přišedše nikdy do šatny, protože jsou nejen zdrojem nákazy, jestli nečistota na nich uschne, ale pomáhou vám i druhé částě oděvu a vy aniž by jste tušili šíříte nákazu dále.

— Ve Francii starají se o školní hry spolky zvláštní, nikoliv tedy učitelové pravidelní, ale evičitelové odborníci zjednaní oněmi spolky. Ku spolkům těm žactvo se přidává a tak se utužuje, aby druhým předmětům školním nikterak nebylo na závadu.

— Omladina Řádů Č. S. P. S. v New Yorku a v Clevelandu se činí a dosavadní výsledky soustředění českého dorostu jen se povedly, kde opravdový jen pokus se stal. Náš dorost nyní v letě mohl by si s evičiteli svými pořádati vycházky na venek a evičiti na takovýchto vycházkách za jejich dozoru.

Věci české a slovanské.

— Jednoty na Rusi zamýšlí dostaviti se k pátému sletu do Prahy ve zvláštním ruském stejnokroji. Pravda, vše bude záviseti od poměrů na Rusi se utvářivších. Č. O. S. vydala již celou řadu sokolských pohlednic za účelem agitace pro slet a již od nynějška pilně se pracuje.

— "Sokol na Českém Západě" píše: Na některých místech zamýšlí organizace národního dělnictva zakládati samostatné tělocvičné spolky dělnické. Domníváme se, že rozvázní činitelové organizace národně-sociální nedopustí, aby se tento šílený a ničím neodůvodněný nápad uskutečnil.

— Pořad veřejného evičení při sletu záhřebském ustanoven byl následovně:

Prvý den: 1. Prostná evičení, kterých účastní se Chorváté, Srbové, Slovinci, Poláci a Češi v počtu asi 1000—1100 mužů. 2. Evičení chorvátských družstev a jednot bez

střídání. 3. Společná evičení venkovských žup českých (skupiny). 4. "Moreška" (oblíbený národní šerm Chorvátů, který provádí se se zbraní v obou rukou). 6. Evičení župy plzeňské a okolních žup na 10 bradlech. 6. Evičení brí Poláků s kopími. 7. Kužele. (K tomu dlužno podotknouti, že na žádost brí chorvátských mají se účastníci kroužení kuželů i čeští borei.)

Druhý den: 1. Prostná evičení všech. 2. Evičení chorvátského dorostu na nářadí a hry. 3. Evičení chorvátského dorostu s praporečky. 4. Evičení vzorných družstev na nářadí (Chorváté, Srbové, Slovinci, Poláci a Češi). 5. Moreška. 6. Skupiny Slovinců na nářadí. 7. Šerm českých boreů krátkou holí.

Zkouška na prostná evičení a na kužele koná se prvý den. Průvod koná se taktéž prvý den; řadění k průvodu koná se na evičišti.

Z VLASTI NAŠÍ STARÉ.

V Praze, 10. května 1906.

Nevím, kde a jak bych začal s omluvou, že tak dlouho nepíšu. List správně mně dochází a věřte bratři v pořadatelsstvu, že nepřeskočím v něm ani řádky, sleduje pilně činnost vaši a tu nebudete se dojista divit, že mnohé působilo zejména v době poslední jako chladná sprecha. Jest hlavně výsledek to hlasování pokud se týče účastenství vaší jednoty na našem všesokolském sletu roku příštího. Nám již poměry neznáme těžko ovšem soudit a proto jen těšíme se na vzdor tomu na shledání. U nás všude ruch a dosti živo třeba bylo toho tažení proti všemu co pokrokové dost a dost. Jenže se ukázalo, že mohutný postup všech českých lidí volných, sokolů pak zvláště, musí zdolati každý nájezd na svobodu smýšlení, na instituci naší výchovnou, třeba tento nájezd byl opřen o sebe vyšší protektory. Pravda, že výsledky dobré vždy závisí od náležitosti utužení disciplíny v organizaci a to platí i o Sokolstvu, kde dnes třeba přemahati lhostejnost a malichernost a nahrazovati každou frázi činem, aby nikde nebylo bezradnosti a nedůslednosti, aby ve šlepěje starších činovníků nastupovali nadaní a nadšení pracovníci mladší, jimž až dosud nedávala se vždy příležitost v každé práci, jako nedávala se celkem příležitost u nás ženě s kterou měli bychom se rovněž děliti o práci sokolskou. Tím jen podmíněn byl by zdravý život naší organizaci, jež ve zdraví a síle lidí svých má svůj cíl. Vám nepochybně zdá se podivným, že u nás může býti ještě ženské otázky v pokrokovém Sokolstvu, že ženy nejsou ještě rovnoprávnými členy, ale tím nemyslete si, že bylo by tu nějakého degradování, ba právě naopak. Viz Župu Žižkovu kde valná hromada uznala rovné právo ženy. O tom však jindy.

Vás tam dojista zajímají bude hlavně výsledek tuhé volby do předsednictva Č. O. S. a jsem jist, že vlastní výsledek vás nikterak nepřekvapí, ano že jen potěšilo vás, e starostou zvolen br. Dr. Josef E. Scheiner, redaktor "Sokola", činovník nad jiné vyniknuvší a hodnosti vůdce, jenž pevně dovede třímatiset otěže našeho demokratického šiku, zajisté nejohodněnější. Br. Scheiner dostal 340 hlasů, br. Podlipný 231 hlasů. Víme, že br. Scheiner vždy snažil se udržovati styky s vámi tam za mořem a vedení listu jeho důkazem nejlepším, jako mnohý doklad z pera vašeho, totéž platí o snahách jeho a přízni povstávajícímu Sokolstvu na Rusi, kde toto s lidem jde, jakož i úsilí organizování Sokolstva ve Slezsku a na Slovači vedle všech těch styků vzájemných s veškerým Sokolstvem slovanským. Tato vzájemnost však nikterak není založena snad na nějakém tom zbožňování vlády bílé Rusi, té vlády, jež dnes před světem vzdělaným mnohemu jen opovržení se vydává, alebrž jest založena na utužení ruského člověka a každého Slovana vůbec. To co kdysi jen platilo a bylo výsadou stavů vyšších,

tříd privilegovaných možnost tělesné výchovy zásluhou Sokolstva má státi se ve všech zemích slovanských přístupným i tak zvaným vrstvám nižším a v tom již hodný jest kus zásluhy.

Na příští neděli připadá schůze výboru České Obce Sokolské, kdež podána bude hlavně zpráva o výsledku voleb předsednictva i provedou se volby další činovníků, pohovoří se o způsobu volby předsednictva, jakž byl zaveden, načež podána bude zpráva o příštím sletu všesokolském i jednání se bude o zásadních usneseníh Č. O. S. Za dvě neděle na to, dne 27. května uspořádán bude "Sokolský den" na výstavišti ve prospěch výpravy sokolské do Záhřebu. Pod heslem: "dorost Záhřebu" dnes již pilně se pracuje a pořad jest uspořádán tak, že bude zcela rázu lidového, rázu vlastního a ovšem v první řadě sokolského. Dorostu jsou věnována čísla zvláštní.

A tak do Záhřebu jest heslem u nás nejnovějším, jenže opravdu litovati jest, že pokud se týče datum výletu stále se toto přehazuje, jakž sám dopisovatel váš ze Záhřebu byl již vystihl a tím mnohý se zdržuje, nemoha s určitostí ani o dovolenou požádati. Nyní jest z 25. srpna do 27. přeložen. Členstvo cvičící pak závodů účastníci se nemá, pouze společného veřejného Žup jakž usneseno bylo shorem cvičitelským Č. O. S. Tím ovšem jeví se úspora značná na jedné straně a po zkušenostech v Lublani i mnohé jiné, avšak hned opět vynoří se otázka hromadného vystoupení Žup Č. O. S., jež musí býti rozhodně důstojné, třeba některé Župy menší a sousední musely se za tím účelem srazit v jeden celek cvičící společná. A to platí i o těch, kdež není mnoho prostředků hmotných a úkolů nastávajících více. Pražské a vůkolní jednoty nacvičily společně šerm krátkou holí. Župa Husova, Plzeňská, Rokycanova, Sladovského a Budečská budou cvičiti v Záhřebě na desíti bradlech společně a také druhé bratrské Župy a jednoty, na vzdor odpadnutí závodů pošlou členstva cvičícího tolik, aby reprezentace toho jádra Sokolstva českého u této příležitosti mimořádně byla co nejdůstojnější. Již okolnost, že zajede se také na Černou Horu, ano že i tam se bude cvičiti padá do jisté na váhu, jako významnými jsou všechny ty mnohé přípravy bratří našich chorvatských.

Není tomu ani tak dlouho co pohlíželi jsme ku všemu sportu mezi námi jaksi útrpně, krčíce rameny a také pro ty různé hry vaše nemohli jsme se nikterak nadehnouti, ano před 6 lety, téměř v poslední chvíli jedinému sokolu, jenž účastní se chtěl tělocvičných závodů olympických v Paříži bylo účastenství to zakázáno Č. O. S., jež měla i soudece v technickém odboru a tu nebýti Dr. Gutha, byl by snad bratr náš nejel. A tak se stalo, že byl tam závodník český sokol, Dr. Guth a dva členové Č. O. S. Těž Dr. Guth, který meškal jako zástupce lidu našeho i na Olympiádě u příležitosti světové výstavy v St. Louisu, Mo., a s mnohými bratry a sestrami našimi se sešel, ba i svědkem se stal práce vaší, jejíž výsledky pero jeho dosti dobře nám popsalo. Povídamy jen proto, že také u nás již poměry jsou poněkud jiné a volnější, neboť na olympické hry v Athénách nejen že vyslán byl do výboru zástupce Č. O. S., ale i hmotná pomoc zajištěna, ba snad bylo by i došlo na vyslání družstva nebýt přípravných prací do Záhřebu. Čechů bylo tu as 30 a byl br. Honzátko, sokol, jenž zachránil slávu českého sportu. Br. Honzátko závodil za Č. O. S. v loni v Arrasu, načež odebral se na Rus, kde přijal místo učitele tělocviku, stěhuje se sem tam za nynějších vážných dob, až uvázl posléze v Oděse. Do Athén vypravil se na vlastní útraty a závodil jako sokol, získav prvou cenu v pětiboji — běhu, skoku, vrhu oštěpem a toušem i v zápasu, kdežto v šestiboji nářadlovém dostal cenu druhou. Vítězství to, kde i Němci zůstali za Norvežany a Američany do jista velikého dosahu

a pro Sokolstvo veškeré jen zprávou potěšitelnou, již proto, že cena vlastního soustavného tělocviku tím do jista na jevo se dává. Z toho vysvítá nejlépe, že i v našem konání veškerém neupínáme se více a všichni jen v těsnou českou čamaru, obmezující síly své vynikající pouze a výhradně na kruh náš, ale že snažíme se získati práci tělocvičné české i uznání ciziny čili že konáme zrovna nyní tolik jako vy, již po leta snažili jste se obeznámiti cizinu s krásnou naší soustavou tělocvičnou a výchovnými snahami Sokolstva vůbec, zejména pak pokud se týče dorostu. V tom ohledu tělocvičné školy vaše, soudě podle záznamů a řízené jen poněkud odborně velmi mnoho asi konati mohou na záchranu vaši za stávajících poměrů a v cizím prostředí, jestli vždy přihlédne se zároveň k materiálu s jakým asi vám tam nutno počítati. Víím, že stále stěžujete si na mnohé nedostatky své, šiků svých, o různém náběhu na řady vaše, překážky, čtu o tom všem bedlivě, však to nikterak nemělo by nikoho z vás odstrašiti od dalšího postupu, třeba by tu aneb onde i to povrchní pozlátko někdy se odlouplo, jen když uvnitř zůstane pravé jádro, jemuž beztak třáseň a fábory ponhý nikdy nesluší. Tak a teď po trochu toho uznání dovolte mi i malý dotaz. Četl jsem již několikrát z jednotlivých vašich jednot zprávy o tom, že staví si zde či onde tělocvičnu, kde také postaveno bude prý jeviště, hned za tím byla zvěst z jiné jednoty s jakým úspěchem sehráli ochotníci, jako odbor Sokola nějaký ten kus, třeba hodně starý a celkem ne valné ceny, kdežto jinde trubači a bubenci tolik vydělali na "velkolepém plesu" atd. A mezi řádky jsi četl — odpusťte snad se mýlím — že hlavní všude snahou byl výdělek a to výdělek za každou cenu, ať již ráz vlastní zábavy tím trpí či nie. Vyjímá se opravdu podivně a zde u nás jen musí vyloučiti úsměv útrpný, již proto že dobře jsme vystihli na kolik asi látka dopisů všech se prosívá, nemilosrdně škrtá a upravuje. Nám pak zdá se, že jeví se tu pramalé ponětí o sokolské činnosti vlastní, že přilepeno na úkol hlavní příliš mnoho odborů, kde nečece se věděti a z důvodů hmotného zisku snad nemá věděti, že v jednotě, která koná řádně své poslání není času na divadelní produkce, samé plesy, trubačské koncerty a jiné věci jiným spolkům náležející. Nechei rozhodně kritizovati a zmiňují se pouze o vlastním dojmu, jako opět dojem ten jest nanejvýš příznivý, čtu-li celou řadu pečlivě sestavených zpráv o činnosti tělocvičné a snahách pokrokových a volných, jakž mnozí z vašich dopisovatelů ob čas je podávají. Tím nehodlám snad uprati divadlu význam "školy života", jako ani mi v duchu nenapadne zlehčovati práci jednotlivých odborů, ale dovoluji si práci tělocvičnou stavěti na místo první, nu a tak se i všude jeviti má, zde u nás i tam u vás.

Tuším, že zmínil jsem se již jednou o jistém druhu opravdu úspěšné práci našich besídek sokolského dorostu řemeslného, jemuž vedením Sokolstva dostává se výchovy takové, že dorost zůstává s námi a organizaci naši spíše se nakloní. Spůsobem tím dnes sdružili jsme již přes 15,000 mladistvých myslí, jež zdají se, že zcela pochopily práci a snahy naše výchovné a na jejich vlastní záchranu Besídky nejen že dostávají subvence od ministerstva obchodu, zem. výboru a obchodní i živnostenské komory, ale vydržují se různými společenstvy živnostenskými, obcemi, řemeslníckými besedami, výbory a spolky k čili tomu sdruženými, ba mají i svůj vlastní řád.

M. Mixa.

DOPISY.

Bruno, Neb., 5. května.

Také Sokolstvo americké může se těšiti z těch krásných a velikých úspěchů, jež dočílilo po stránce tělesné výchovy a co hlavního po stránce výchovy dorostu zvláště a vidíte

vzdor tomu ještě dnes věci jeho pochopení není, ba co více nahází se mu překážek, třeba práce jeho konaná byla zcela nezištnou a jen na prospěch lidu. Vidíte tak zde, vyličí vám i bratři jednoty naši i jinde a mohou dojistu říci všichni naši přední činovníci, u listu pak zvláště. Krásný tento náš rozvoj tělocviku mládeže i výchovy dorostu sokolského zasluhoval by pravda více povšimnutí širších kruhů českých, žel však neděje se tak a na Sokolstvu najde se vše, jen to co koná dobrého nikoliv. A vidíte jest Sokolstvo, jež opravdu a upřímně pečuje o českou národnost a řeč českou v zemi této a utužení českého člověka, aniž by dostalo se mu hmotné jinak podpory. Kde pak české jsou školy samostatné tam Sokol nikdy v podpoře jich neschází. Tělocvičným školám ale té podpory od jiných sotva se dostává. A proto měli bychom být spíše hrdými na tu poměrně malou hrstku činovníků sokolských ve Spojených Státech. Co jest tu i jiných mnohých spolků českých, ale ty úplně ničeho nečiní a z těch jsou i mnohé podpůrné, jež mohly by nám býti nápomocny aspoň částečně, ale ani to ne. Neuznávají, že my jim vlastně vychováváme mládež tělesně zdravou a tuhou v povaze, zdravého těla, zdravé mysle a to by u nás teprve lépe se dělalo, kdybychom měli společného cvičitele v Župě naší. Jak jsme se naň těšili, vědouce co dobrého dalo by se vykonat pro nás a pro mládež, ale sklaplo nám. Jak to přišlo ani nevím. U nás o závodech resoluce v tom smyslu byla přijata všemi borei a sice minulého roku 16. června a konečně, když jsme ji zaslali župnímu výboru, dal ji tento jednoduše odhlasovat veškerým sborům. A hle, tu resoluce byla zamítnuta. Jak jste si to bratři sokolové vlastně představovali, či snad myslíte, že se může provést nějaké cvičení bez cvičení, aneb se vám rozcházel o věci této důležité o ten dollar ročně co by přišlo na člena, vynechte jen jednu dupandu, která někdy stojí více nežli dollar vás osobně a uvidíte, že když dáte jej k tomuto cíli, že dali jste na účel dobrý a mimo to sobě i tělu i mládeži naší prospějete.

Podruhé podám různá vysvětlení, jak se o Sokolstvu a činovnících jeho v některých listech píše, v čem lze souhlasiti a v čem ne. U nás držíme se, seč síly stačí. Náš sbor připravuje se ku odhalení nového praporu a sice na den 10. června t. r. a k cíli tomu připravíme si pěkný a bohatý pořad. Na ten den pozvány jsou i druhé okolní spolky sokolské, též i Z. Č. B. J. a J. Č. D. O vlastní činnosti se dnes nebudu zmínovati mnoho. Držíme se letos neustále na skrovný počet náš. Od nového roku cvičili jsme 53krát, pořádali dvě divadla a jeden karneval. A nyní připravujeme se také na veřejné a odhalení praporu, jakž řečeno již.

Bratři sokolové jste zároveň tímto důtklivě žádáni, aby jste se účastnili schůze, která nám připadá na den 1. července, prvou to neděli v měsíci. Jest třeba aby jste se všichni dostavili, buďet' jednání důležité.

Na zdar!

Václav Blatný.

Morisania, New York, dne 7. května.

Byl mi uložen nový úkol a sice abych psal do "Sokola Amerického" od Těl. Jed. Sokol Svornost. Chápu se této příležitosti, abych bratřím dal vědomost, že jednota naše existuje. Nepochybně, že bratři domýšleli se, že jsme se snad propadli v nějakou neproniknutelnou mezernost, jelikož od naší jednoty žádný do listu našeho nedopisoval. Musím vás ale z tohoto omylu vyvésti a dát vědět, že ještě dýcháme a žijeme, ale máme také své útrapy a svízele. Dále bratři si nesmějí myslet, že jsme neměli dopisovatele. Ano my měli zvoleného dopisovatele to můžete být ujištěni a jakého! Snad se bratři přece mohou upamatovat na dopisy, které náš zvolený dopisovatel nezaslal, vždyť byly velice zajímavé a poutavé, jen at' se kdo chce přesvědčí a nahlédne

do "Sokola Amer." za minulé 2 roky a pak shledá mnoho-li dopisů náš bývalý člen a dopisovatel zaslal, ačkoliv býval někdy, ale nevím kdy, horlivým sokolem poněmčelým. Nevím, zdali budu moci uprázdněné místo tak jako náš bývalý dopisovatel zastávat, též nevím zdali bratry budou mé dopisy tak zajímat, neboť se nepovažuji za schopného práci tak jako náš bývalý dopisovatel konal, zastávat, ale vynasnažím se dle mých nejlepších schopností, abych své povinnosti dostal a našim vyhověl. Co se týče našeho rozkvetu, to se nemohu chlubit, neboť jest u nás pořád při starém. Nu, snad se přece někdy vzpružíme a pak celé Sokolstvo americké překvapíme. Kéž jest jen záhy, nemohu se toho dočkat a doufám, že se co nejdříve stane, stárnu a rád bych se toho ještě dočkal. Proto doufejme! Máme každý své svízele, ale u nás máme snad ty nejhorší, neboť když u naší jednoty se nevyhoví každému a některý podá nějaký návrh a jest poražen, tu se vynajdou již členové, kteří chtějí bourat na místo stavby a hned odstupují. Co se týče mně osobně, ztráty takových členů neželím vímt', že člen podobný není zásadním a upřímným sokolem, a že jest nám více škodlivým nežli prospěšným. Máme zde dosti velký počet krajanů usazených, že bychom mohli mít dosti silný sbor, ale nemohu nikterak pochopit, proč nelze dokázat, ba ani tolik ne, aby jsme se vzpružili. My žádnému ničeho v cestu neklademe a hledíme se jen s ostatními Čechy a krajany sdružit, ale zdá se mi, že zde někde vězí nějaká překážka, kterou bychom rádi odstranili, jen kdybychom věděli, co to vlastně je. Máme dosti sokolů, kteří se všemožně namahají překážky nám v cestu kladené odstranit, ale musí dočkat času, statečně jít v před a pak snad přece se podaří. Musím ale také vyzvat ty ostatní členy, kteří se o Sokola nezajímají, ačkoliv jsou tolik co jiní povinni, aby se více o naši jednotu starali a aby hleděli k tomu, aby jsme se více scházeli, domlouvali, posilovali na vzájem a se jeden druhého nestranili a tím dokážem světu, že si vážíme opravdu našeho hesla co "Čech to Sokol", že snažíme se o celku povznesení. Proto vás bratři ještě jednou snažně prosím, aby jste všech nesvárů nemístných zanechali a se k společnému uskutečnění našich zájmů spojili a tak jen sami sobě posloužili. Tak přesvědčíte se, že naše práce společná přispěje ku snah našich splnění, a že výsledek bude uspokojivý tak jako že získáme přízeň všech krajanů a přátel zde usazených. S pozdravem na veškeré sokoly a sokolky

M. Grabenstein.

Chicago, Ill., 22. května 1906.

Veřejné cvičení máme tedy již šťastně za sebou. S radostí doznávám, že úspěch morální byl pro nás velmi uspokojivý na hmotný ze stanoviska sokolského tak mnoho nedám. Při plném domě bylo nám ukázáno, že při dobré vůli a pilnosti cvičitelů dá se mnoho dobra vykonat a vskutku želim toho, že v naší tak veliké české osadě řady našeho sboru T. J. S. Tábor nejsou dvojnásobné.

Cvičitel sokol Pokorný překvapil nás se svými malými schovankami, které velmi pěkně provedly dosti obtížné cvičení ozdobných kroků. Bylot' nejlepším číslem programu, též sokolky zbavily se hravě svého úkolu a ukázaly co svižná nožka a pružné tělko dovede.

Cvičení záků pod dozorem sokola Novotného bylo rovněž velmi pěkně provedeno a srdce mnohé maminky zajisté plesalo radostí, když viděla svého miláčka jak plný pýchy v řadě se stáčí a namáhá se, aby ukázal, že i on bude jednou čestným reprezentantem řad sokolských.

Cvičení na nářadí a prostná provedená sokoly též se, až na menší chyby, zamlouvala.

Až dosud jsem chválil, nyní však bratři půjdu s pravdou ven, mluvím za všechny a ne snad ze závisti, nýbrž ze sta-

noviska a zásady sokolské. Týká se onoho nešťastného rozlávání premií při každém veřejném vystoupení.

Jest velmi potěšitelné, že jest práce našich předáků a evičitelů tak oceněna ale myslím, že pouhý dík členstva a uznání veřejnosti, by je mnohem lépe potěšil, nežli nějaký titěrný dárek. Vím že nepracují pro zisk, nýbrž jen z lásky k věci sokolské a heslem jejich je a býti má všech nás: "Ni zisk, ni slávu."

Nedivím se starým babičkám a tetičkám v nějakém ženském spolku ukazují-li se způsobem podobným při nějaké jejich slavné okázalosti, ale nám sokolům se rozhodně nehodí a pak máme tak mnoho jiných důležitých věcí na které potřebujeme peníze. Tak ku příkladu u nás žádalo evičelů členstvo, aby byla zařízena sprcha tu ale jsou ihned po ruce rozličné vytáčky a střížnosti na veliké vydání a my musíme se obléci aniž by jsme mohli umýt svá pota a prachem znečištěná těla, neboť u nás vskutku nemáme místa kde by jsme se řádně před a po cvičení osvěžili, umyli. Zajisté málokterý sokol by měl nějakou námitku proti účtu za věc tak užitečnou a zároveň měli bychom méně mrzutosti vůbec.

Na příští červnové závody se připravujeme a potěšitel-
nějším by bylo, aby byl větší počet boreů.

Na zdar!

J. Peroutka.

Chicago, 27. května 1906.

Blížící se naše závody přivádí nás k přemýšlení: vzbuzují v nás blahé upomínky zažitých již závodů, vnucují nám přirovnání našich i cizích olympiád, přirovnání, která mají při dobré vůli zajistili vždy lepší a lepší úspěch příštího se střetnutí bujarých boreů sokolských.

Chei pouze krátkým způsobem vyličit mé dojmy co starého borece, chei do jisté míry popsati ten rozdíl jak se závody provádí u nás a mezi národy jinými, hlavně Němci a Američany.

Při porovnávání našich závodů s jinými musím předem podotknouti, že v jistém ohledu předčíme jino-národovce. Jakožto borec vychovaný v řadách sokolských, byl jsem vždy veden k tomu, že evičím pro své zdraví, pro zdatnost těla i ducha — evičitelé naši nás vždy měli k tomu, by z nás vychovali muže celé, karaktery vyspělé, již by byli celé společnosti lidské k užítu, jaký theorie našeho Sokolství skýtá. — Tak asi učí též paedagogové turnerstva německého. Mezi athlety americkými a námi je však rozdíl markantní.

Měl jsem příležitost zastupovati v závodech, dva americké kluby a sice Pastime A. C. a Knickerboker A. C. v New Yorku. Podotýkám pouze proto, že chei naznačiti rozdíl v závodivosti Američanů. — Může se směle říci, že jsem byl jaksi najatým boreem, kterému bylo vydání dobře placeno, a který měl dotyčným klubům slávu vítězstvími vydobývat. Tak pochybnou cenu podobná výchova má každý uzná.

Při jedné z přednášek v Plzeňském Sokole br. Dvořák přeborník ve skoku o tyči a absolvent michiganské university mezi jiným podotknul, že naši závodníci budí dojem neohrabaných athletů, kdežto Američan, že má vzhled koně běhouna (race horse). A děl pravdu neb to vím ze zkušenosti. Než jsem jel na závody do Buffalo roku 1901, přišlo do Sokola v New Yorku několik kapitánů z Pastime A. C., aby si z nás vybrali několik boreů.

Musel jsem asi budít dojem jako dobrý "race horse" a tak jsem byl s Jahodou najat a přece jsme se jim zalíbili ač jsme oba vyspěli v řadách sokolských.

"Race horse" je sice zvíře ušlechtilé však schopné pouze jednoho zaměstnání: schopné běhání pro lidskou zábavu a sport. Zda-li kůň běhoun je lidstvu prospěšnější než-li kůň, který taháním a různou jinou prací pomáhá lid se živiti po-
nechám čtenářům k zodpovídání.

A tak to je mezi našimi a americkou methodou vypěstovanými athlety. My jsme většinou schopni evičeti, běhati a vůbec vykonávati eviky různé, kdežto Američan pěstuje pouze specialní výkony. Dle toho ovšem těla naše a jejich jsou rozdílná: naše všestranným a systematickým těloevikem lépe vypracovaná, kdežto u nich pouze některá část organismu je vyspělejší a utuženější a to obyčejně nad míru ku provádění různých eviků specialních.

Jednu přednost však cizinci před námi přece mají a to je odměňování vítězů, vlastně způsob jakým se deje.

U nás obyčejně se ceny rozdávají někde v koutě (jako v St. Louis), ač když se již závody pořádají je asi výsledek jejich nejdůležitějším. V Německu jsou v tom ohledu jinačí chlapíci. To byla radost přijmouti cenu z jemné ručky spanilých Germánky. A což její oslovení! Jsem jináče vůči slabému pohlaví lhostejným, nikdy mne hlavu nepopletlo až snad na jednu vyjimku — však pocit radosti z ceny a způsob jakým nám odevzdány nedá se popsati. Je to sice maličkost — že na věnní vítěze před ohromnou massou nadšeného lidu — maličkost na pohled ale bez nemalého významu. — Je to jakási apothosa: Žena odměňuje muže za jeho práci a pobádá ho k vytrvalosti, pevně a silně vůli! A jak daleko moje filosofie ohledně působivosti a vlivu žen na muže sáhá — vím, že dobrá žena svoji radou muže dobrého kořene nejen dovede při dobrém udržeti, nýbrž celý jeho běh života změnit. — Vím, že každý z nás co jsme ceny odnesli, by byl schopen při onom věnní "skály lámati."

Nechci snad našemu něžnému pohlaví pochlebovati, ale jsem téměř jist, že i v tom ohledu by naše děvy své sestry turnerky dovedly předstihnout.

Anton Heida.

Chicago, 28. května.

Poslední dobou naše kruhy sokolské a spolky, jimž vychova mládeže naší opravdu na srdci leží, vyvíjí značnou činnost o mládeže té soustředění, jakož i my staráme se o tělesnou výchovu její a zachování. Zásluha v práci výchovné na prvním místě náleží Sokolstvu, které z prvních organizovaných jednot a těles samostatně po leta se staralo o utužení naší mládeže a vývin její tělesný i mysle. Konečně ale shledalo se, že státi by se mělo více, aby vyhovělo se veškerým požadavkům moderním, pokud uzdravení lidu našeho se týče a dítek našich, žen a mužů, zejména tam kde více sborů jest sokolských k jednomu šlechtěnému cíli pracujících. Proto také náš sbor Plzeňský Sokol prostřednictvím zvláštního k cíli tomu zvoleného výboru rozeslal provolání ku všem sokolským sborům zde v Chicagu, žádaje o spolupůsobení na postavení pravého sokolského domu, moderního to stánku těloevičního zde v Chicagu a dostal až dosud odpovědi následující:

T. J. S. Slávský: V poslední naší schůzi zvolen byl tříčlenný výbor sestávající z bratří A. Doležala, Jos. Buňaty a Fr. Wolfa za naší jednotu v zájmu postavení nové moderní těloevičny společné.

Lad. Šmaha, jednatel.

T. J. S. Chicago: Jsa jedním z výboru Sokola Chicago, který se má poraditi s Vašimi zástupci ohledně zamýšlené vzorné těloevičny, žádám Tě, abys mně laskavě sdělil, kdy bychom se mohli s členy výboru Vašeho sejíti. Očekáváje, že přání mému vyhověš, jsem se sokolským Na zdar!

Jos. Št'astný.

T. J. S. Čechie: Tímto Tě uvědomuji, že náš sbor v minulé schůzi se usnesl, abych Ti dopsal stran Vašeho provolání ku sborům sokolským, ohledně zbudování moderní těloevičny společné. Žádáme proto, bys nám podal veškeré podrobnosti o věci té, buď písemně, aneb kdyby si některý člen onoho výboru přál nás navštívit ve schůzi, která se od-

později za nejmenšího možného počtu sokolů. Dole jest jich sice více, nieméně oni nemohou se v tu chvíli Svazem obírat, mají důležitější věc ku skoncování, oni totiž také ještě nedohráli.

A opět schůze sborová. Jednání v nejlepším proudu. Přijde na podání zprávy výboru. Výbor však není přítomen. Ale vždyť jsem jej dole viděl, hlásí někdo. Starosta tudíž proň pošle, a sbor zatím čeká. Po dlouhé chvíli přijde posel a hlásí, že přijde hned, jen co to opět dohraje. Aneb jest pořadové cvičení, svolané. Bratři scházejí se velmi pomalu, proto ti první nežli dostaví se druzí z dlouhé chvíle si hodí. Konečně zavzní povel: "Sokolové nastoupit!" Ale počkej přec at' můžeme dohrát. A tak stále slyšíte ta slova. At' voláte k práci, neb povinnosti kohokoliv, můžete s jistotou je očekávat. Bylo při zpěvu, jest při divadle, zkrátka při všem! A být by tak nemuselo. Vždyť br. náčelník s dobrým úspěchem pracuje v tom směru mezi svými dospělejšími svěřenci. Práce to uznání hodna, a doufejme, že časem najde pomocníky. Zatím ovšem musí na ně počkat, až to dohraji.

Katastrofa, jež postihla San Francisco i u nás vyvolala akci pomocnou. Br. starosta Syl. Stiegler nelenil a svolal ihned zástupce všech českých spolků ku společné úradě. Dostavili se pouze zástupci spolků svobodomyšlných. Sokol ihned předchází dobrým příkladem, věnoval ku podpoře nešťastných 50 dollarů. Příklad tento následován všemi spolky, které se jaksí počítají k naší velké rodině. Mimo to obětaví sokolové, mezi nimiž přední činovníci dobrovolně uvolili se sbírat příspěvky soukromně. Obětavost všeobecná nesla dobré ovoce, tak že s radostí mohli jsme po týdenní práci odevzdati v ruce zdejšího mayoru obnos \$216.25. Na svobodomyšlné Čechy pouze, jest dojista dárek dosti slušný. Jest pravda, mohl být ještě slušnější, však nikde neroste samá pšenice. Ti, kteří dokázali v pravé chvíli svůj soucit s trpícím lidstvem, mohou být uvnitř spokojeni sami sebou. Pro nás jest pak nanejvýš poučné, když můžeme se rozhlédnouti kolem sebe, a s poznáním na čí součinnost v skutcích dobrých můžeme spočinouti, jakož i poznati ty, kteří na poli humanity pracují pouze slovy krásnými, jakmile však žádáte obět' nějakou, počnou nafíkat, že by jim ubylo. Lidé ti nepatří přímo v řady naše, časopis náš pak jest více odborný a tím vymyká se jaksí našim posudkům. Tolik si trčím říci, že bylo by daleko lépe, kdyby se mnohdy litovalo peněz na drahé okazalosti, parády, třásně a třepení, kdyby se spíše počítalo s každým centem při kupování zlata na dekorování lidí se zásluhami ceny pochybné, kdyby při slavných jubileích, neb jiných neslavných událostech, se dalo s menší spokojeností nad práci nevykonanou k nákladným banketům, kdyby — Ale dost již. Mouřenina neoblíší! A lidé, kteří i v dnešní době nedovedou neb nechtějí konati svou povinnost člověka ku člověku, sotva vezmou si co k srdci a napraví se.

Dne 30. května účastnila se jednota naše krásné slavnosti zdobení hrobů na našem krásném Česko-Národním Hřbitově. Dostavil se velký počet krajanů svobodomyšlných, mezi nimiž i přední zástupci národních spolků. Slavnost měla průběh velice důstojný, a sloužila svobodomyšlným Čechům zdejšímu ku cti. Hroby zemřelých br. sokolů ozdobili žáci a žáčky naší tělocvičné školy. Po ozdobení hrobů bylo zástupci všech spolků vzpomenu zasluh zemřelých pracovníků v našem životě národním. I práce zemřelých sokolů bylo vzpomenu. Dlužno podotknouti, že během slavnosti zapěl sokolský pěvecký kvartet naši věčně krásnou "Kde domov můj!" Na zdar!

Karel Matoušek.

St. Louis, Mo., 30. května.

Jednou z nejdůležitějších událostí našeho sboru bylo veřejné cvičení pořádané dne 12. května t. r. Cvičení bylo bez odporu jedním z nejlepších sborem pořádaných vůbec.

Pořad byl velmi pečlivě upraven, tak že těžko říci, které číslo bylo nejlepším. Zdálo se, že mysl všech cvičících nesla se k tomu, aby výkony jeho byly co možná nejzdařilejšími, a to též napomohlo k úspěchu tak značnému. Krásný byl pohled na ty řady toho malého junáctva, jak rázně a sebevědomě si počíná a s jakým zápalem veškerá cvičení provádí. Šťastným a hrdým může zajisté býti sbor na výsledek práce svého cvičitele, jenž tak otcovsky se věnuje výchově mládeže mu svěřené. Cvičení čekanců — sokolek i sokolů bylo též jak náleží zdařilé, a svědčilo jen o tom, jakou píli mu všichni věnovali. Jedinou výtku, již možno učiniti, jest ten malý počet cvičících bratří. Sokolové, přestaňte již s těmi dětskými truci, ty svědčí jen o tom, že nepochopili jste myšlenku sokolskou do té míry, jak by se na sokoly dalo očekávat, a co nejhoršího, že škodíte nejvíce sobě. Vemte si za příklad tu naši drobotinu, a navštěvujte cvičení s takovou píli, jako to činí ti malíci.

Na příští podzim hodlá náš sbor uspořádati velký bazar ve prospěch opravy síně, a zvolený k tomu účelu výbor učiní zajisté vše ku zdaru podniku a uspokojení celého sboru.

Za jednatele a hostinského do naší síně byl zvolen sokol Karel Jeřábek. Sokola Jeřábka známe všichni, není tudíž třeba žádných frází a poukazování, kdo vlastně Jeřábek jest. Pracoval vždy pro sbor a bude tak činiti i nadále co jednatel naší Sokolny; o tom jsme všichni přesvědčeni.

Společná zábava, kterou uspořádali naši cvičící a sokolky sboru Vlasta dne 12. května, se dosti dobře vydařila. Návštěva nebyla taková, jaká se dala očekávat, byla však za to zábava velmi srdečná, tak že těm, již se účastnili, na dlouho utkví v paměti.

V poslední naší schůzi byl zvolen výbor, který vyjednávatí má s výborem Národní síně k vůli prodání naší síně a spojení se. Věc tato jest velice vážná a zasluhuje velmi obezřetné jednání. Výbory tyto musí na prvním místě uvážiti, že jedné místnosti pro tu hrstku svobodomyšlných bylo by u nás s důstatek, co zatím práce společná mnohé lepší dala by výsledky. Výbory nesmí se nechati unést sporem žádným, ani osobní vášní tam, kde jedná se o prospěch celku, jinak sebe lepší podnik bývá přiváděn v nivec. Ta stará zakořeněná nenávisť těch starých — tam nahoře, jako ta horkokrevnosť těch mladých tam dole musí rozhodně ustoupiti prospěchu vlastního celku. To musí na prvním místě se uvážiti, má-li přijít ku konečnému dohodnutí. K této věci vrátím se ještě v příštím dopise — a do té doby přeji výboru všeho zdaru!

Do závodů Župy Střední vysláno bude od nás as 14 boreů, kteří se jak náleží tuží.

Na zdar!

W. J. Šedivec.

St. Louis, Mo., 31. května 1906.

Tedy 12. května bylo pořádné první veřejné cvičení v nové Sokolně naší v Mt. Pleasant a první vůbec. Po mnoho týdnů namáhal se cvičitel sok. Janda s žactvem hlavně, jež cvičil dvakrát v týdně, neb bylo mu činiti s materiálem primitivním; sám musel jej připravit a spracovat. S výsledky jeho píle může být však spokojen. Zdařilo se. Slyšme: Účast byla: čekanců 9, žáků 12, žáček 15, členů — 1, br. A. Stárek zahájil večer přečtením Kotkova článku, jak tělocvik vlivným a prospěšným jest. Účast dospělých, i vlastních rodičů cvičícího žactva, byla nápadně chabou. Tot' úkaz nevědky a nevědomosti, neuznání. A to si říkáme Těl. Jed. Sokol! V pořadu první žáci s tyčemi, vedli si tak rázně a bezchybně, že vystihl jsem z toho právě zárodky sokolho ducha v té krvi mladé, však, pravdu říci chtě, hudba byla jako nová, pokazila tempo. Následovaly žáčky

s kužely, jež se lépe vyjímalý a hbitost jejich svědčila o výcviku; žel, že i tu hudba opakovala své chyby, na což si začky zle stěžovaly, ač malé jsou přec tolik poznaly, kdo jim jich pilnou práci částečně pokazil. Uniová hudba, dobře cvičitelem instruovaná by přece uznalou býti měla vůči sboru, tím více, kde i člen náš zastoupen. Cvičení začek ladné a dosti složitě ve stavbě své, bylo provedeno vkusně, až jsem se divil; i v duchu zazlival jsem některých těžkých sestav br. cvičiteli, leč cvičenkám nezdálo se obtížiti činiti vůbec. Důkaz tu jen a poznání, že br. Janda choval v sobě mnohých hlubších vědomostí, jichž přivedení v život zatím příležitosti neměl. Na to čekanci provedli prostná a ku jich chvále stůž, že vzorně. Hojná pochvala byla toho dokladem; po té vrhli se čile na kůň na šif, pak hrazdu a bradla. Hoši jevíli dobré vyškolení a spůsobil mi mnohý upřímnou svou rázností a snahou nadějí, že — snad záhy i u nás zasvitne. Jediný člen, br. E. Langmeier, zastupoval 40-členný sbor při veřejném vystoupení! Tot' etí proň, a — hanbou pro členy ostatní a potupou pro sbor celý, kterýž tím částečně usvědčen i sám z nedbalosti a pohodlnosti. Tak nechodí to ve sborech sokolských, v jednotách výchovných, snad nikde jinde. Abych déle a dále v směru prohloubení vlastní práce, probouzení a snad poučování, jak tak mnohý obmezený často předhodí, pokračoval, ani mi nenapadne, neboť vím až tůze jistě, že platno nic není. Vždyť již zažil i to zakusil jsem. My osobních zvyků vzdáti se nechceme, a neliť tož vykonejme povinnosti své sokolí a pak se zdvojeným uspokojením vyhovme té smrtelné stránce svojí. Co snah tu, kolem, mimo a v dáli od nás a my trčeti tu máme jako v pláni? Však, pravím, vždyť to marné vše, marné!

Cvičení, jak žáků, začek tak i čekanců, slíbil br. Janda, že mi dodá k uveřejnění, což pak někdy — příště třeba i pro jiné sbory do listu zašlu. Vždyť pořadatelsko, jak oznamovalo, si látek podobných přeje a mělo by jich být co nejvíce a odevšad. O ostatním na příště. Na zdar! Fr. Široký.

St. Louis, Mo., 31. května.

Zápis ze dne 21. května. — Náč. V. K. Triska zahájil schůzi. Br. starosta, V. Šedivec, nepřítomen. Zápis z minulé schůze čten a přijat. Jednatel oznamuje, že obdržel zpěvníky a \$40.00 za tytéž zaslal na Nár. Tiskárnu v Chicagu, jejíž stvrzení předkládá; schváleno, k výplatě dáno, jakož i účet za express a dovoz, na \$1.70; přijato. Usneseno, věnovati zpěvníky sborům Stř. Župy dle počtu členů v témž množství a mimo Župu Střední stanovena cena 5c za 1 výtisk 32 str. zpěvníčku; redakce listu našeho jest žádána o skromnou oznámku. Výk. výbor N. J. S. píše, abychom zaslali seznam boreů, jich tříd a soudeč; jednatel má znovu upomenouti dosud líknavé sbory, aby tak neprodleně učinily přímo na V. V. Ohledně kursu avšak usneseno dopsati V. V., že trváme na usnesení, ze dne 19. března. (Viz "S. A."). Spol. cvičení přeloženo jesti na pátek več., 8. června, v S. St. L. Dle oznámení náč. není přihlášek sokolek ku žup. závodům, proto se od nich upouští; jed. oznámí V. V. Ustavovatel praví, že posečká s Collinsville, až po uvedení dříve organizované Lože do Jednoty Táboritů; schvaluje se. Náčelník hlásí, že T. J. S. Milwaukee ve Wis. jeví zájem o závody naše, s radostí přijato a dáno náčelníku k dalšímu řízení v moc. Na zdar!

Fr. Široký, jednatel.

PŘÍJEM A VYDÁNÍ NÁRODNÍ JEDNOTY SOKOLSKÉ za měsíc květen 1906.

Květen	Příjem.
2. T. J. S. Podlipný, Detroit, Mich., na 4. čtvrt. '05	\$25.00
2. Za ohlášku v S. A. po srážce procent.....	22.75
2. Za ohlášku v S. A. po srážce procent.....	13.65
2. Za ohlášku v S. A. po srážce procent.....	9.75

2. Za ohlášku v S. A. po srážce procent.....	10.00
4. Předpl. na S. A. od K. Vlasák, Jos. Košar.....	1.50
4. Předpl. na S. A. od J. Jedlička.....	3.00
4. T. J. S. Prague, v Prague, Neb., za 1. čt. 1906....	14.30
4. Sb. Sokolek Libuše, So. Omaha, Neb., za 1. čt. '06	2.30
4. Za 33 párů činek od T. J. S. Milwaukee, Wis....	5.94
8. Úroky z banků	46.00
8. T. J. S. Svornost, N. Y., za 1. čt. 1906.....	17.80
8. Předpl. S. A. od Jos. Kočár, Chicago.....	1.75
11. Předpl. na S. A. od K. Řehák, Rock Land Lake....	75
11. Předpl. na S. A. od F. Filip pro T. J. S. v České Třebové	1.75
11. Za těl. knihy od C. Sádlo, Prague, Okla.....	2.21
16. Čes.-Slov. Sok., Bayonne, N. J., za 1. a na 2. čtvrt-letí 1906	11.00
16. Č.-S. S. Bayonne do fondu pro sjezd 1906.....	2.30
16. T. J. S. Žižka, Bruno, Neb., za 1. čt. 1906.....	11.70
16. T. J. S. Mt. Pleasant, St. Louis, Mo., za 1. čt. '06	11.90
16. Předpl. na S. A. od J. Buben, N. Y.	75
18. T. J. S. Chicago, Chic., nemám zpráv z r. 1905..	73.30
22. T. J. S. Brooklyn, N. Y., dar pro T. J. S. San Francisco, Cal.	22.00
23. Za těl. knihy od V. Malec, Omaha, Neb.....	1.91
23. T. J. S. So. Omaha, Neb., do fondu pro sjezd 1906	3.70
26. Za poštovné na S. A. do Čech od V. Pechar, N. Y.	36

\$317.37

Hotovost z minulého čtvrt roku

Úhrnem

Květen

Vydání.

11. Za 4619 výt. S. A. s výpr. a pošt. pro duben Nár. Tiskárně v Chicagu	\$196.15
11. Za pošt., reg. dopis, express a výměn. checků na bankách, pokl. V. V. za r. 1905, Fr. Lierovi....	12.10
17. Vreh. pořad. S. A. za květen, Dr. J. R. Jičínský	30.00
17. Výp. poř. S. A. za květen, Ant. Haller.....	10.00
17. Výp. poř. S. A. za květen, Jos. Čermák.....	10.00

Úhrnem

Příjem

Vydání

Hotovost

Fond pro příští sjezd v Detroit, Mich.....

Fond pro příští běh evičitelský

Základní fond Nár. Jed. Sokolské.....

Na Germania Savings Banku

Na Dry Dock Savings Banku

Hotovost v pokladně Nár. Jed. Sokolské (na banku)

\$5,132.23

Upozornění taj. jednot, které zprávy nezasílají, jest marné, tedy budu se muset obracet vždy na starostu dotyčné jednoty, jinak si již pomoci nemohu, snad to půjde lépe. Na zdar!

Jan Černý, jednatel.

ZÁPIS O SCHŮZI VÝK. VÝB. N. J. S.

New York, 4. června 1906.

Starosta F. Martiny zahájil schůzi; ze členů scházeli V. Zvoník a V. Hampel, kteří byli omluveni a sokolka Anna Veselá.

Zápis o minulé schůzi byl přijat s opravou; v zápiskách stojí, že mají být veškeré jednoty obeslány stran podpory pro nehodu postižených v San Francisku, a má být: mají býti v Sok. Amer. vyzvány. Dále jest v posledních zápiskách

V. V. jest požádán odbývat kurs, což jest chybou, anto má být: Župa Střední má pořádat kurs.

T. J. S. Tyrš, Cedar Rapids, zasílá dopis, v kterém vyslovuje svou nelibost vůči V. V. stran záležitosti, uveřejněné zprávy Matice Vyššího Vzdělání v březnovém čísle S. A.; zároveň zasílají resoluci, v které vyslovují svou úplnou důvěru ve schopnost pořadatelstva S. A. Výk. Výbor neodobírá moc, ani nepomýšlí na to, by předpisoval aneb poroučel poradatelům S. A., co mají uveřejnit a co mají zamítnout, jelikož nevěříme v censuru, ale myslíme, že jest již na čase, aby neustálé podezřívání proti V. V. ze strany dopisovatele T. J. S. Tyrš a nynějšího dopisu přestalo, anto se V. V. necítí žádného přestupku vinným, jelikož dělal jen svou povinnost a žádnému nic nepředpisoval. K dalšímu vysvětlení podáváme toto: Zapisovatel V. V. N. J. S. obdržel v lednu celoroční zprávu od Matice Vyššího Vzdělání, se žádostí, aby byla v S. A. uveřejněna, udávajíc, že vždy zprávu na patřičné místo zasílali, a sice se žádostí, aby byla v S. A. uveřejněna, ale že to bylo vždy zamítnuto. V. V. uznával žádost tuto za místnou, jelikož více jednot jest členami onoho tělesa, proč bylo zapisovateli uloženo dopsat pořadateli br. J. Rudiši-Jičinskému, a zároveň mu zaslat onu zprávu s dopisem a požádati jej, aby zprávu onu v S. A. k obapolnému uspokojení uveřejnil. V. V. neporoučel br. Jičinskému, že musí zprávu onu uveřejnit, ale požádal jej (uvádím toto ze zápisek, abych některé sokoly z bludu vyvedl, aby nadarmo nepodezřívali a neuráželi V. V., anto děláme jen svou povinnost vůči členům N. J. S. a nepřivlastňujeme si žádnou zvláštní moc, neb nechceme žádnému předpisovat). Doufám, že toto postačí br. sokolům v Cedar Rapids a že uznají, že jsme jednali správně a mužně.

T. J. S. Tyrš v Cedar Rapids zasílá další dopis stran sok. K. L. Jadrníčka; záležitost ponechána do příští schůze, až obdrží jednatel odpověď.

Ústřední výbor Župy Střední zaslal dopis stran závodů oné župy; dále žádá V. V., aby hleděl oné župě pomoci zorganizováním více sborů sokolských v státu Iowa; uloženo jednateli, aby je požádal, aby mu zaslali seznam a adresy oněch sborů a po obdržení jich V. V. milerád žádosti této vyhověl.

T. J. S. Říp z Alleghany, zasílá dopis, v kterém udává podmínky stran cvičitele; uvolují se platiti \$16.00 měsíčně, cvičí se tam dvakrát týdně, zároveň udávají, v pádu, zda by některý cvičitel nabídku onu chtěl přijmouti, že by měl být buď krejčí neb strojník, anto v těch oborech by mohli práci obstarat.

Jednatel oznamuje, že zaslal tiskopisy T. J. S. Budivoj.

Br. J. Čermák zasílá dopis, v kterém schvaluje, aby se odbýval kurs v Západní Župě, a zároveň odporučuje sokola Trefného ze Cedar Rapids jako učitele tělocviku pro onu župu. Odporučení br. Čermáka bylo přijato a uloženo jednateli, aby dopsal Ústřednímu Výboru Župy Západní, aby oznámili V. V., které místo by bylo nejvhodnější k odbývání onoho kursu.

Účet Národní Tiskárny za tisk a výpravu S. A. za měsíce květen v obnosu \$196.00 přijat a k vyplacení odkázán.

T. J. S. New York žádá záslužní listiny pro br. Ondřeje Hrocha, který jest členem shora uvedené jednoty od 8. března 1886; žádosti má býti vyhověno.

Jednatel oznamuje, že se přihlásilo 114 boreů ku příštím závodům Župy Střední, a sice:

Plzeňský Sokol, 1. odděl. 6 boreů, 2 náhradníci; 2. odděl. 6; 3. odděl. 6.

Sokol Chicago: 1. odd. 6; 2. odd. 6; 3. odd. 13.

Cedar Rapids: 1. odd. 6; 2. odd. 1; 3. odd. 3.

Slovanská Lípa: 1. odd. 2; 3. odd. 7.

Tábor: 1. odděl. 6; 3. odd. 6.

St. Louis: 1. odd. 1; 2. odd. 6; 3. odd. 7.

Manitowoc: 2. odděl. 9.

Praha: 2. odděl. 6.

Čechie: 1. odděl. 1; 2. odděl. 1; 3. odděl. 7.

Úhrnem do 1. odděl. 24, do 2. odděl. 40 a do 3. odděl. 50 boreů; tedy dohromady 114 boreů.

Dále odporučeno 18 členů jako soudcové k závodům Župy Střední, a následující byli zvoleni: T. J. S. Cedar Rapids: J. Šimánek a F. Engelthaler. St. Louis: A. Tesař a F. Ulrich. Manitowoc: A. Muller. Praha: V. Houser a T. Vonásek. Plzeňský Sokol: F. Schuh, V. Vinický, J. Voborský, K. Hýbler a Wm. Kroužilka. — Úhrnem 12 soudců.

Dále bylo uloženo Výboru na tělocvik, aby zaopatřil ceny a vše patřící k závodům Župy Střední.

Následující jednoty zaslaly zprávy a rozličné poplatky: T. J. S. Bayonne \$11.00, do fondu na sjezd \$2.30; T. J. S. Žižka v Bruno \$11.70; Mt. Pleasant \$11.90; Chicago \$73.30; Brooklyn, N. Y., dar T. J. S. San Francisko \$22.00; So. Omaha do fondu na sjezd \$3.70; Omaha \$49.50; Newark \$15.60; Tábor dar T. J. S. San Francisko \$5.00.

M. Grabenstein, zapisovatel.

Ze ŽUPY SEVERO-VÝCHODNÍ.

Schůzi zahájil starosta Jos. Štíbr za přítomnosti všech členů. Zápiscky přijaty jak čteny, s opravou, že Sokol Čech pořádá svůj výlet ku konci června místo července. Dopis od Sokola Lorain přijat. Oznamuje počet členů na žádost výboru župního, a sice: roku 1904, kdy uveden byl v N. J. S., čítal 19 členů, roku 1905 — 19 členů a roku 1906 čítá 27 členů. Dopis od Nár. Jed. Sok. stran cvičitele Jednoty Říp přijat a zvolen Jos. Štíbr jako cvičitel Sokola Říp na nějaký čas. Tajemník má ihned dopsat Sokolu Říp, aby obratem pošty oznámili, kdy odbývají cvičení, aby br. Jos. Štíbr se v pravý čas dostavit mohl.

Výbor, jenž měl najíti místo pro společná župní cvičení, oznamuje, že má slíbené místo Krausovo a žádá Žup. Výbor o povolení částky \$25 na závdavek.

Dopis od náč. J. Fryše přijat; uznává dobu 4. července za lepší k odbývání župních veřejných cvičení, než v srpnu, neboť ten čas většina sborů má prázdniny, leč výbor župní po důkladném projednání usnesl se odbývat cvičení župní dne 26. srpna. Prázdniny se mají dát cvičencům i sokolům dříve, než rok jiný, aby mohli dříve začít a času měli dosti cvičení se naučit. Po prázdninách vždy cvičenci i sokolové navštěvují cvičení pravidelněji a lépe se učí, než před prázdninami.

Třetí společné cvičení místních sborů se odbývá u Sok. Čech; čas oznámí cvičitel sokolům i členkám sám.

Sokol Cleveland zasílá župní poplatek \$11.10; Sokol Podlipný (za rok 1905) \$8.60 (a čítá 86 členů). Příjem \$19.75; vydání žádné.

Na zdar!

Frank Cajs, taj.

KARAKTER.

Sepsal Josef Durdík. — Pokračování.

Český dělník kladl tolik příspěvků v pokladnu veřejnou, že jen ony samy skoro by stačily na vydržování české university ku příkladu. Z těchto dvou příčin hlavně, že všechno svou vlastní snahou si tvořil, vlastní síle důvěřoval a v rozhodném pak okamžiku ke cti jména českého jmenován býti musil, zasluhuje muž ten stálou čestnou u nás památku.

Dále budiž uveden vynálezce lokomotivy Jiří Stephenson. Hoch, jenž odsouzen k věčné práci při parním stroji, bez školské kázně a nauky, teprve co hodný výrostek se učí čísti v noci, když uhmožděn po denní práci začíná se teprv obírat svými záměry, — až učením, hloubáním, zko-

šením, sporiivostí úzkostlivou si opatřuje prostředky, aby tyto záměry své uskutečnil, parní vůz sestrojil, tak páru zapálil a podnět dal ku proměně celého stavu lidstva, — jest věru zjev nad jiné vznešený. Což poznáme a uznáme tím ochotněji, když se o něm dočteme, že zůstal i v dobách svého blahobytu, svého vítězství týž šlechtný, dobrý člověk, dělník se srdcem pro své soudruhy. Z tohoto obrazu můžeme se všichni hodně mnoho naučiti. Pravidelné životy, nejsvědomitější užití každé chvíle, správnost, důkladnost, spolehlivost, mírnost a přece vytrvalost železná, k tomu stále bdění duševní, stálá snaha pokroku a zdokonalení — to jsou as ony vlastnosti, které tajemství všeho zdaru obsahují. Těmi směry může mnoho býti polepšen, mnoho opraveno. Hlavní podporu poskytne zde jako vesměs pravá osvěta. Kdyby se lidem dostalo náležitěho poučení, mnohý by byl jiný. Tu zabíháme zase v otázku škol, přednášek a knih. Ovšem nedá se popřít, doba jest zlá, jest vážná, ukládá příliš mnoho trampoty; — země česká platí spolu na ostatní země v říši, — a těchto peněz sobě musí dobytí, dobýti prací, a peníze u velkém celku jinak nevznikají než prací, — ale čím více na nás doléhá strast, tím výše vzepni se síla naše, tím nádherněji se může osvědčit naše jádro.

Z takových dělníků, jako byl Stephenson, stávají se pak podnikatelé. Podnikavost nemá svůj zdroj v pouhé žádosti peněz, sice by musil každý, kdo žádosti po penězích hoří, býti podnikavým — co bychom tu měli podnikavýma duchů! — a s druhé strany musil by přestat býti podnikavým, když účelu svého, totiž peněz dosáhl. A přece vidíme, že ani jedno ani druhé se nedostavuje; podnikavost jest zvláštní činnost ducha, které se člověk nemůže zbýti, jest jako umělcí tvoření, zpytateli zkoumání svého člověku pravým živlem, potřebou; a kdybs mu kázal, nic více nepodnikat, zkazil bys mu život. Lidé lehkovážní, bezstarostní, kteří ani krok za sebe a před sebe nehledí a duševní lenost za ráj považují, nemají ponětí o té čilosti, o té stále napjatosti podnikavého ducha, a žasnou pak nad jeho prospěchem, nad vzrůstem jeho jmění i úvěru. Pořád píšeme a mluvíme: průmysl, obchod, podnikavost a podobná hesla; ale že k tomu ke všemu třeba stálého bdění neunavnosti, síly duševní, zkrátka povahy, obyčejně se při poučení zapomíná.

Nedejme se mýlití zdánlivou snadností nějakého závodu nebo lichou připovědkou, že ten a onen měl štěstí. Ano, štěstí má v tom také slovo, ale říká-li se, že člověk musí bohyňi té jíti v ústřety, znamená to, že musí býti snazivým. Solidnost i zde jest podkladem všeho, má-li podnik více býti než prehavý zjev, má-li trvati nejen několik let, nýbrž stále, a býti celému rodu ke cti. Vymlouvat se na štěstí a skládat ruce v klín, zůstat vězeti jen tam, kam osud hodil člověka, — kam by vše to vedlo, kdyby se mělo státi heslem všeobecným? Příčinnivost, podnikavost jsou jistějšími spojení. Co jest to štěstí, osud? Lidé sami si dělají podobné útěchy, aby se bud' potěšili ve své závist, neb utlumili hlas výčitek. Když příčinnivému člověku se dobře daří, jsou závistníci hned hotovi: "Ba copak ten! ten může prodávati otruby za zlato!" Vidí jen to zlato nyní, ale jeho namáhání viděti nechťejí. Podívejme se však na jejich správu: Hle "kupec" v nejlepších letech, jarého zdraví, čilého ducha; má pěkný závod, jež by ještě zvelebiti mohl, jest také na něj hrd jakož i na svou samostatnost; také by rád zbohatl, ale pravidelná práce ho netěší, on si nedá záležeti na závodě svém, ba zaměstnání, kteréž jindy s největší horlivostí sám prováděl, kteréž každého obchodníka nejvíce blaží, totiž býti pohotově kupujícím, počíná ho mrzet; přepych se ho zmocnil, dělá "pána", totiž nosí svou zahálku po veřejných místnostech na ukázk; dlouho do dne vyspává noční hýření, a když vstane, starost o závod svůj i o domácnost přenechá ehoti a pan manžel jde "na ryby". Jestli člověk tímto způsobem nezechudne, zbohatnouti se mu sotva podaří. To jest ono neobchodnické chování u všech Slovanů prý kromě Velkorusů oblibené,

aspoň ukázka z něho. Pravé tajemství a jediný recept na zbohatnutí jest hospodárnost, — co jest mimo ni, jest klam. Ani podnikavý duch, kterému štěstí přejí, nesmí se jí spustiti, zvláště však jest nevyhnutelnou podmínkou počátku. Znatelé lidu našeho nejsou v tomto ohledu vždy spokojeni a stěžují si, že sousedé Němci jsou hospodárnější. U těch však si opět stěžují vlastní krajané a za příklad kladou jim Francouze, kteří jsou méně hejřiví, s málem spokojeni a daremných útrat nemilují. Tam každý, kdo pracuje, má spolu za srozumitelnou věc, že si za několik let musí uschrániti malé jmění, aby sestárna jistou v něm oporu měl. To tedy zvláště v kruzích řemeslníků a malých obchodníků jakožto hlavní učení rozšířeno jest. Dať také národ francouzský velkolepé osvědčení této své vlastnosti: stav svých financí po válce 1870 a 1871. Po takých ranách, po tolika milionech odvezených ještě ve dvou letech zaplatiti pět tisíc milionů franků, — a ještě mít úvěr! Kterak si vysvětlit ten zázrak? Jednoduše: úvěr, jež Francie má, jest záloha francouzské hospodárnosti. Spořiti už chtívá dítě, proč by toho dospělý činiti neměl? Čím dražšími stávají se potřeby životní, tím více máme šetřiti jich a nemařiti zbůhdarma ani sirku. Hled' me vždy na lidi, kteří mají méně než my a přece šťastni jsou, nikoli na ty, kteří mají více a přece žalují; z prvních učme se, kterak se máme uskrovnit a podvyklosti vzdorovat. Rozeznáváme však dvojí druh: hospodárnost z lenosti a hospodárnost ze síly. Jsou lidé, kteří nemají žádných potřeb, kteří zvykli nedbalosti a nouzi, ti také nerozhazují; jiní však, kteří mají potřeby, a právě aby je ukojili, pracují celým úsilím a výtělkou i váží, — proto nerozhazují.

Život jest vážný, opravdový; kdo by verš z pijácké písne chtěl učiniti heslem svým, zle by pochopil, z toho oboru nic se nesmí přenášeti do skutečnosti. Sice vzniká jalová bezstarostnost, která jest známkou neschopnosti k životu; která se starostí bojí a před nimi utíká, však neuteče; která se štítí práce a nedovede pracovati lež z donucení a pro jiné, pak až k udření. Samočinná snaha, podnikavost a říznost schází takovým lidem úplně, a proto tvoří jen material cizím záměrům. Život na nás stále do ráží mocnostmi svými bezohledně; v malém i velkém musíme býti tedy stále na stráži, bedlivě zíratí kolem a míti v paměti, že jen kdo bdí, žije; kdo ospalý jest, ten mrtvéma se podobá. Ostražitost i vzpružená mysl vyznačují zdravého člověka, který v boji života obstátí chce. Jen bdělým platí práva a smělému náleží svět. Těšiti se příslovími: "Ať to běží, jak to běží!" "Však my budem v černé zemi srovnání," "Ničeho" a podobnými jest ovšem pohodlnější než činné působiti ku proměně neblahého stavu; však takovou moudrostí, a kdyby byla nejnárodnější, se nic nedokáže. Chrabrost přísluší nejenom vojínovi. Zmužilé srdce, klidná odhodlanost ve všech protivenstvích života, vytrvalost, která se jásotem protivníků zmýlíti nedá — to jsou ty mocnosti, které vítězí nad osudem. Činným být, odvahu mít a sebedůvěru, ne snít, ale přemýšlet, podnikat neohroženě svá předsevzetí, nespolehati se na zázraky a převraty, nýbrž na etné povahy, nejvíce však na sebe, — to jsou prostředky, kterými zdar k sobě připoutáme. Tak se ukazuje, co jest to osobnost: povaha jest váha osobnosti. Tak vynikne jednotlivce i celek, — jednotlivce v jakémkoli povolání: rolník, dělník, student, právník, lékař, průmyslník, obchodník, a cokoli stavů ještě jest. To jsou nauky, které samy plynou z pozorování vzorných charakterů. Kdo by je všechny uvéstí mohl! Každý národ má své zamilované postavy.

My zejména máme ještě zvláštní řadu mužův, které můžeme uváděti za doklady charakteru a z nich čerpati sílu i zotavení v nezdaru nezavřeném. Jsou to naši buditelé a spisovatelé, kteří provedli pravý zázrak. Jungmann, Čulakovský, Kollár, Purkyně, Šafařík, Palacký... netřeba dalších jmen zde výslovně uváděti — znát je v Čechách každé dítě z paměti. Ale mnoho jich bylo ještě, kteří nám ani nejsou známi, ani jména jich nedonikla až ke stupni slávy,

nieméně byli věrně pracovali o velké úloze. Hle, jejich rysy: obětavost, láska ku práci, vytrvalost, neomrzlost v krušných dobách zkoušení a ono neúmorné, nehynoucí přesvědčení o něčem vyšším, víra v dobro, jistota, že nerozdílná, upřímná snaha, po tolika rodech a letech se táhnoucí, musí se dodělati cíle a žádoucího úspěchu, — to jsou ony skvělé etnosti, pro kteréž velebíme muže ty co své novověké patrony a vzory. Oni měli jediný cíl, snaha jejich vreholila v jediném kouzle: Vlast! Ta byla jejich ideou, v jejížto službě stáli a již dodávali důrazu svou mohutnou osobností. Proto strhli tolik krajanův za sebou, — a národ byl přiveden k sobě: to jest mocnost charakteru! Z postav jejich vane posud libý proud života nade hroby naší minulosti a ony jaso zpěvy, jež nad naší záhubou zaznívají tak hustě z řad našich krajanův jinorodých a odrodilých, i proroctví, ob čas se vyskytující, která nám vždy ještě jen několik let, — tu dvě, šest, tu deset, tu padesát milostivě povolují, byly jen tehdy oprávněny, kdyby jakýms dekretem mohla být vymazána ze skutečnosti jména buditelův našich a činnost jejich, která nejen svého času tak veliké věci provedla, ale posud novou činnost probouzí. Však jako nižádný dekret takých mužův činiti nemůže, tak jich nám nemůže vzít. „Jméno a památka velkých mužův jsou věnem národa. Opuštěnost, porážka, zrada, ba ani poroba nemohou vzít mu tento svatý odkaz. Jakmile život jeho opět svěžesti nabude, povstanou mrtví rekové v paměti lidu zas a stojí tu živoucí krajanům co vznešení diváci a soudcové před očima. Zahynouti nemůže národ, jenž si vědom zůstane takových slavných svědkův. Oni jako v životě tak v smrti jsou sůl země; co vykonali, to činit po nich mají právo potomci, — a příklad jich žije ve vlasti dále, ustavičným jsa povzbuzením všem, kdož mají ducha, jich následovat.“ Co naši mužové v tomto století vykonali, náleží k nejpamätnejším zjevům v celé historii. Proto nalézaly snahy jejich všude uznání a chválu, ony nám zjednaly úctu národů vzdělaných, ano i v Němečích, dokud fanatismus národnostní tam neplápolal takým žiravým zárem, bývalo o nás psáno objektivně. Věrným snažením, tichou ale vydatnou prací, povznesením lidu, rozšiřováním osvěty prováděli oni svůj „program“ — — která „situace politická“ mohla by nám tento program podvrátit?

Kdo by všechny vzory vyčetl! A kdyby jména ta sem postavil, bude přec jen naznačena malá část těch, o kterých bychom řekli, že jsou charaktery. V této neznámosti kryje se pro nás také milá potěcha. Ne o všem, co jest krásné, statečné a dobré, doví se svět; dobrých lidí, poctivců a statečných mužův jest více než známe slavných jmen, — — jest to s povahami jako s básníky:

Jsou básníci, co nikdy nepsali

Svou nadšenost — a snad ti nejlepší;

Cit, lásku v sobě měli — a tak zemřeli...

I charaktery jsou, o kterých jsme nevěděli, a snad ti nejlepší! — Ne o všech jde pověst' světem, kteří by snad byli toho hodni; — z toho plyne, že jediným zřetelem nesmíme se spravovati při posuzování lidí. Ani k velikosti nepojí se vždy rozhlášenost. Proto netrud' se nikdo, že život jeho v zákoutí uplývá, že svět o něm nevypravuje a pověst jména jeho že neodpovídá jeho hodnotě. Pravá hodnota nepohlíží tak úzkostlivě k tomu, co lidé o ní mluví. I beze slávy může být člověk velikým, a což více: i bez velikosti řádným. Ani těm velikánům nemusíme závidět, neb jak ze všech vyznání zřejmo vysvítá, musili své přednosti draze zaplatiti. Veliký dar duševní jest něco podobného jako bohatství; obě budí závisť hlavně za tou příčinou, že k nim připojujeme nutně štěstí. Mnohý boháč však jest pouze správcem svého jmění, starostmi a prací přetížený, mnohý velikán vidí blaho své klesati za obět svému duchu, svému nebezpečnému daru, v němž nekryje se míra, klid a silná vůle. Bud' jak bud', žádná zevnější přednost nenahradí vnitřní hodnotu založenou v charakteru. V ní stýkáme se s největšími, s nejslavnějšími lidmi.

IV.

Jak s jednotlivcem, tak má se s celým národem. O něm říkáme, že má charakter, když jeho synové se tím vyznačují. Zdar národa jako jednotlivce na týchž vlastnostech se zakládá. Čím stoupaly starověké republikánské obce? Tím, že občané měli povahu, — a čím hynou státové? Nedostatkem charakterův. Historie i přítomnost stejným nám to kážou důrazem. Za nového času nejnápadnější vzrůst každým směrem zříme na kmeni anglickém. Za královny Elišky, tedy řekneme před 300 lety, bylo jich asi 4—5 milionů, a pohlédneme nyní na rozmnožení jich! Lidí rozumějících anglicky jest na světě nejvíce, spojitost lidstva kolem zeměkoule zprostředkována jest jazykem anglickým, kmen anglický má největší průmysl, největší obchod, největší literaturu i — největší svobodu. A čím se stalo toto nikdy nevidané vzkvétání? Štěstím, zeměpisnou polohou, železem, uhlím, protestantismem? Snad všechno to napomáhalo; ale všechno to jest vedlejší věc proti jednomu důvodu a tajemství: Charakter anglického kmene jest v první řadě působitelem těchto báječných výsledků. Nevysvětlí se všechno zeměpisným položením, uhlím a železem — meč sám bez ruky silné neseká — povaha všechny podmínky přírodní teprv oživuje.

V některých knihách zavládl nyní způsob, vše a vše prováděti na útvar země a celou povahu národní vysvětlovati z terrainu — to jest zrovna tak krajnost jako čarodějský náhled o duchu lidském, že duch může vše bez prostředků. Já však pravím, že duch může vše, ale s náležitými prostředky, — asi tak jako mohu skrze zed'. Nebudu hlavou rozrážeti ji, nýbrž volím k tomu vhodné prostředky, železná dláta, kladivo. Hlavou zed' neprorazím, leč jimi. Kdo by z toho žalost měl, že hlavou zed' neprorazíme, a nařikal na slabost lidskou, když ani tak málo nezmůžeme: ten zapírá rozum svůj. — I musíme zeměpisné položení, uhlí, železné doly a všechno podobné považovati jen za prostředky; ale dláto a kladivo samy přece také neprorazí zed', když tu není člověka. Tak by též nepříznivější podmínky nebyly ničím, kdyby zde nestál jarý, podnikavý lid, jenž jich užití dovede. Španělský národ měl také skvělé podmínky, a pohled'me, kam to dovedl. Vyslovují tedy, že sice poměry na člověka veliký vliv mají, ale že jeho osobní povaha také něco jest, a že zrovna tak jest s národem. Všecko se vysvětlí z poměrův, i ku povaze jeho musíme hledět. A to se potvrzuje u národa anglického, — on se honosí počtem poměrně nejvyšších znamenitých charakterů. Ne příznivý stav národa tvoří je, ale oni tvoří jej. V politice vizme jejich slavnou, vzornou snahu, důsledně a přirozeně domáhati se politických statků; v obchodě a v průmyslu tu rozsáhlost, podnikavost a důkladnost; v boji s oceanem a bouřemi tu neohroženost, v práci tu neunavnost! Tam se položila a rozřešila úloha o poměru mezi jednotlivcem a spolkem, a jména, jako dělník Stephenson, dobrodinec Peabody, občan vojin Washington, Florence Nightingale, ten anděl v lidské podobě, a jiná mohou býti uvedena ovšem za doklad vrhých slov. A což také jest pozoruhodno: všechno jejich počínání není snad jen výsledkem okamžitého vzplanutí, není to divadelní entusiasmus, ani jakés okázalé rekovství, co je pudí k mužným činům. — Angličané jsou národ střizlivý, pro obyčejný náhled velmi nesympathický, ano sverchovaně nebaşnický, ač mají největší básníky, — pudí je povinnost. Toto znamenité přikázání vžilo se tam hluboko v mysl národa. Ale přece mají smysl pro pravé rekovství: „Anglie neměla komedianty nikdy za reky, ale také reky nikdy za komedianty!“ Každý národ má své přednosti a vyznačuje se zvláštními vlastnostmi před jinými. Nechei v takové porovnání bráti národy blízké, nechei český národ porovnávat s jeho slovanskými bratry nebo s kmeni německými, — kterak u velkém různí se charakterové celých národů, poznáváme z jejich skutečných výsledků i z mnohých malých, však velmi charakteristických známek. Před bitvou u pyramid oslovení Napoleonovo k Francouzům takto počíná:

“Vojáci! S vrcholů těchto pyramid hledí na vás čtyřicet století... atd.” — Krásná to řeč a v tváři pyramid věru může roznítit entusiasmus a živou touhu po slávě. Však v tváři oceanu a před bitvou mnohem hroznější, před srážkou velkých lodí u Trafalgaru (1806) dal admirál Nelson s lodí své hlásati Angličanům: “Anglie očekává, že dnes každý bude konati svou povinnost!” To do his duty se splnilo.

(Pokračování.)

TICHÉ VODY.

Román od Bohumila Havlasy.

(Pokračování.)

“Budiž!”

“A o velebné sestře, o vaší neteři mám mluvit?”

Amata poslouchala celým tělem, jí se zdálo, že doktor přestal mluvit klidně.

“Milostpaní, nevěřím, že se mně upřímně tážete. Vy jste žena, a zkušená žena jako vy prozírá dívku, již miluje.”

Hlas baronky zněl těžkomyslně. “Doktore, jsou povahy, jež jsou nám tak cizí, že je nedovedeme pochopiti. Jsou to povahy, jež mlčí, když bouří, tiché hluboké vody, jež jsou omylny; povahy to, kteréž nás zahánějí do ostýchavosti svou přímostí, jež ještě více je činí tajemnými. Povahy ty žijí několika směrům najednou, a vy nevíte, který směr je uchvátí.”

“Obdivuji se vám, milostpaní.”

V nastalé přestávce bylo slyšeti doznívající rozkošnou melancholickou českou píseň:

“Když jsem plela mák,
škoda nastokrát,
škoda toho milování,
že netrvá do skonání,
škoda nastokrát!”

V saloně zpívali “mezinárodní quodlibet”, francouzská chansonnetta následovala. Ve verandě pokračovala baronka, jež byla dojata, poslouchala krásný popěvek: “Jak uchvatná to píseň, jak vznešený ten český duch! Pane Vl..., vy jste nikdy nemiloval.”

“Rozumím, přicházíte na mou osobu. Tážete se na mne?”

“Ano. Odpovíte mi?”

“Vám? Toť mou povinností, mým blahem.” Lékař mluvil pojednou vřele. “Ó věřte mi, paní baronko, vy jediná jste povznášela můj život po dlouhá léta, vy jediná jste mi úplně porozuměla, u vás jsem našel to, co jen s částí nebo vůbec jsem nenalezl u své ženy, u svých přátel: porozumění, velkého ducha, vřelost citu. Vy víte, že mluvím jako o snu, jenž někdy býval, že mluvím k vám co k přítelkyni své.”

Amatě slyšící tato slova plná vřelosti hrnula se krev do hlavy, neboť ubohou dívku zahrnula sem láska, žárlivost. Pravila si: “Chci zvědět, zdali mluvil pravdu!” A šla naslouchat. Pes lékařův opět k ní přiběhl, nevěšila si ho, jako si ho dnes nevěšili ve verandě.

“O paní baronko,” pokračoval Sylvín, “já prožil ve vašem blízku dvanácte dlouhých roků, seznal jsem tu hloubi vaší šlechetnosti a vznešenosti, já se vám kořil potají! Vy jste naslouchala horování chudého, zapomenutého muže, nuzývajíc mne někdy venkovským filosofem, vy jste si osvojila mé zásady, jež prosvítaly vždy vašim aristokratickým závojem. Čím jste mi byla? tázal-li bych se, musil bych odpověděti: duší, nebo vláhou duše.”

“A přece jste mě nemiloval.”

Dívka sotva zaslechla tajemná slova, její spánky byly horečné.

“Nemiloval jsem vás, ač jsem se vám kořil jako světic. Nemiloval jsem vás láskou nadšeného muže, ač bych byl obětoval vše, co mi náleželo, pro vás!”

Rumělec polil Amatiny tváře. Hluboký vzdach zavanul předstí; zdálo se, že jej i ve verandě zaslechli.

“Přiznám se, milostivá paní, já vám i ubližoval. Bylo to posledně, den po tom, o němž jsme mluvili. Osobuje si právo k vám řekl jsem vám vše, co drzost může říci ženě. Vy jste trpěla, vím to, jako trpí žena, kteráž není si plně vědoma své vnady, ač já lhal. Prosím vás dnes za odpuštění. Vy jste mi neukázala dveře zoufajíc, vy jste byla dosti hrda snést ty urážky. Myslil jsem tehdy, že vzbouřím vaši ješitnost, a poslední surovou zbraní že vás uzdravím, jako jsem vás byl již před delší dobou utišil. Odpusťte! Vy nezapomínáte, jakž i já, ale jste větší než já.”

Amata tušila, že políbil baronce ruku, tušila její dojmůti a volně nechala kanouti slzy přes tvář. Byla blažena v tomto okamžiku, nevýslovně blažena. On lhal, nemiloval tu ženu a následovně — nedomyslně.

“Vy jste mi byla jen přítelkou, a vaše přátelství jest pro mne životem!” zvolal ještě.

Pak pravila baronka chvějícím se hlasem: “A vy jste nemiloval, nikdy nemiloval s tímto srdcem? Neboť vím, že k ženě své nechováte lásku nadšenou, ježto u ní nebyla by porozuměna. Vy lásku neznáte?”

Amata zadržela se dveří, aby neklesla, a zafala zuby do rtů, aby nezkřikla slyšíc vášnivý hlas, vášnivější než mladíkův, že až hlava se jí zatočila.

“Zdali znám lásku? Ó netažte se mne tak! Neptejte se ani, zdaž miloval jsem, zdaž miluji! Baronko, mně láska bohem jest, já vidím v přírodě, v člověku, v sobě, v životě lásku, vždy jen lásku! v ideálu cítím lásku, jež druží se s krásou, a jež jest krásna a vznešena sama, v ideálu, jež jmenuji též bohem! A já bych neznal lásku k ženě? Ó baronko! Já již nenáležím životu, dvojnásobně, vy nerozumíte tomuto dvojnásobně, ale brzo je pochopíte!” zvolal žalně. “Život můj jest zmizelý něco! Věčné sklamání, neporozumění! Já se zaprodal životu, poněvadž jsem měl ženu a děti, zachoval a věnoval. Ale mé vidiny? Sklamání! Však — nemluvme o jiném než o lásce k ženě. Na to jste se tázala. Nalezl jsem přítelku, ale ne milenku! Jsem spokojen, musím býti spokojen! Pravím vám: miloval jsem, miluji, budu milovat! vyberte si cokoli pravdivého dnes! Můj život nikdy nenáležel ženě té, již byste nazvala krásnou, vznešenou, a nebude jí náležet. Dostojím svým povinnostem, jako jsem jim dostal, bycht je třeba pokládal za ukrutny. Nejsem už mladík, ač mé srdce žije stále dobu mládí! Jaké to štěstí — pro svět! jaké to neštěstí — pro mne!”

“A jste — milován?”

Hlas mužův zněl slavně. “Paní baronko, andělé milují vždy! Ale oni nesmějí náležeti nám smrtelníkům. Mluvím pravdu, není to fráse: nebe poslalo v pravdě anděly své též na zem, ale svět je zabije! — vždy. Vyberte si odpověď.”

Již okamžik podával milostivé slečně lokaj zapečetěný lístek, tato jej neviděla, neslyšela. Pes vinul se k její šatům, nevěšila si ho. Náhle se probudila. Pohlížela na list, mechanicky jej rozpečetila. Čtla:

“Zítřka, řekl on, zítřka, řekla jste. Smilujte se.

Binelli.”

Toť byl obsah.

Za potlesku počínala teď Bohdana píseň.

Amata kráčela do salonu. Stála okamžik za záslonou okna nemohouc se zpatovat. Oko její zářilo, ústa její se smutně ač klidně usmívala. “On mě miluje!” ozývalo se po tisícáté v její duši. “Lhal, klamal mne! Chtěl mne léčit. On mě miluje!” Přiblížila se k osamělému lékaři, jenž byl hned za ní vstoupil s baronkou. “Dnes o třetí hodině na Helfenburku! Zapřísahám vás, přijďte! Naposledy snad!”

Od slavnosti na den baronových jmenin neviděli Amatu-Valerii tak veselou jako dnes. Snad proto, poněvadž statkář pan z Č... mluvil hanácky s humorem a ředitel Karel kulhal bez humoru.

XVIII.

Melancholie oblohy jest velmi poetická. Melancholie oblohy jest velmi vědná studie. Pozorovatel upírá při studii oči na přátele kolem sebe. Na nich stopuje zádumčivost nebes, na kterýchž zří jen stíny, mraky; melancholii vidí na lidech.

Den překlonoil se již přes polovic, a pošmournost jeho zůstávala táž. A stíny její dvojnásobně šeřily sivé stěny zpustlého Helfenburku.

Na zříceninách volně popocházela žena oblečená v temné roucho. Černý závoj po způsobu orientálek okolo krku ovinutý zakrýval průsvitnou pleť a temný vlas její. Kráčelo zamyšlena po sbořených omšených zdech. Občas se zastavila a pohlížela dále na některý úlom, na kámen neb do šira. Jevila úplný klid. Samota ji netížila. Již asi půl hodiny bloudila ve zřícenině a zastavila se posléze na náhradí upírající oči k vysoké hradbě, k místu, kde na ochoze vyrůstala sosnice. Jakási myšlénka patrně opanovala její duši při tomto pohledu. Teprva cizí krok od malé branky se blížeji ji vyrušil. Ohlédla se, a lehký ruměnek přelétl její bledé líce. Přichozí byl muž. Podala mu vlídně ruku.

"Milostivá slečno, vyplnil jsem vaše přání," pravil Sylvín VI. . . Přicházel dnes bez psa, úplně sám.

"Děkuji vám za to. Byl byste mi ublížil, kdybyste nebyl přišel. Hled'te, pane doktore, nemohu odvrátiti zraky od osudné hradby této. Nedaleko sosny, kde na ochoze jest vydrobeno kamení, slyšela jsem jednou slova, kteráž rozhodla v mém životě vzbouřivši ve mně nový život. Tam jsem stála zadržujíc setníka de Binelliho i sebe od jisté smrti. Byl jste někdy již blízek smrti? hrozila vám tato?"

"Třikráte, ale jednou jsem pozbyl chladnokrevnosti."

"Jest to zvláštní okamžik, není-li pravda? Prosím za vaši ruku." Vložila svou ručku do ruky lékařovy. "Jsem zde již přes půl hodiny. Milo zde pobýti. Dole jse mzaněchala kočár oznámivši kočimu, že se vrátím teprva později. Vy mi dopřejete do večera svou společnost?"

"Milostivá slečno, ale v zámku —"

"Nestarejte se, omluvila jsem se společnosti, že mne bolí hlava, že mi třeba čerstvého vzduchu."

Sylvín podléhaje vůli dívčině neodvážil se odporovati. Mluvili o stu běžných věcí. Zastavili se u každé rokliny, u bran, oken, u vchodu do sklepů, u zbytků bašt, obydli a u sta jiných jednotlivostí. Sylvín VI. . . vidá mír panující na tváři dívky odvrhl všecka pouta a věnoval se cele vzácným okamžikům. Netázal se. Zastavili se u skupení smrků, a on se rozhovořil o přírodě nadšenou chvalořečí. Lpěla na každém slovu jeho a poslouchala s polotruchlým úsměvem na rtech, s okem mírně zářícím. Pak mluvil o určení člověka, předního syna přírody.

Doktor zapomínal tázati se, proč byl sem zavolán. Obával se ptáti se. Tušil krisi.

Usedla na balvan omšený. On stál před ní, a pohled na hradní věž přivedl jím na paměť historické upomínky. Peněžili se v historii a vypluli holdující ideám novověkým, ideám práva člověka.

On mluvil o aristokracii a řekl: "Vyšší určení kast — toť heslo, jakým omlouvají šlechtici své výsady na úkor lidu. Trnu, že by opět opanovali oni a lidé jim rovní svět bezvýminečně. Ti lidé chtěli by být pány a vládci lidu. Ti muži, jichž ženy nestály nikdy u lože nemocného v chudé chýši, kde opouští otec osm dítek bez záštity pro život, jichžto ženy nezatlačily nikdy oči umírajícímu — ti lidé chtějí společnost říditi a spasiti, kteří bídu, nemoc a smrt pokládají za úděl chudých, a jakmile jich se dotýkají, za urážku svých aristokratických čiv; kteří dovedou frivole láskovat o potu dělníka, o povzdech upracovaného otce rodiny!"

Mohl mluvití směle, netajeně, neboť poznal Amatu

v posledním týdnu co ženu bez předsudků, ty dny změněnou, horující pro šlechtnost, kteráž mohutnější sloup jest rovnost lidstva.

Mluvili o hierarchii, a on pravil šetrně jenom: "Ti nebláží, již zabíjejí ve člověčenstvu anatomii jednotlivce a tím i sebedůvěru a ubitím této i neunavnou činnost jeho."

Mluvili o vědě, a on pravil: "Aj věda! tvoří velikost a sílu člověka!" Rozhovořili se o umění, a řekl: "Zachovává v lidstvu vznešenost, nadšení. Umění jest darem božství."

Vyšli na hradní věž po dřevěných schodech a pohlížejíce do nádherného šeda balvanovitých oblak rozmlouvali o životním boji. Rozmlouvali dlouho, a Sylvínova nauka točila se okolo slov odříkání, sebezapření.

Však její zraky zaplály, když poprvé dozněla tato slova k její sluchu. "A síla?" zvolala.

Sklonil hlavu. "Člověk ji nalézá u věnování se své povinnosti, prospívaje tak celku."

"A věnuji-li se já své povinnosti, prospěji světu?" tázala se trpce.

"Ó společenstvo! ó tyranisace člověčenstva!" zašeptal lékař pro sebe.

Dívka se rozhlédla snivěji po dalekém okolí. "To vše věští, tlumočí život," pravila, "a uprostřed toho stojím já, již život ten nenáleží vůbec. Jak strašno oceniti a znáti to, a proti všemu přírodnímu zákonu býti toho vzdálena." Obrátila se k němu. "Co řeknete, vystoupím-li z řádu?" zvolala náhle.

Překvapen zíral na ni. "Nemožno!"

"Vám, vám se to zdá býti nemožným?" tázala se vážně.

Viděl všechny z takového činu vyplývající následky, znal kruhy, v nichž žila Amata, a ulekán pomysll na splnění těchto slov. Byl by to blesk v domácnosti Königsberků, a dívka ta klesla by v obět kruhům jí rovným, klesla by v obět zlomyslnosti, pokrytectví a pomluvám těchto kruhů, jež by nazvaly její jednání pohoršením. A ona byla na takovou společnost odkázána. A pak? co vlastně očekávala od života. "Ano, nemožným," odvětil proto nejistě. "Nemožným! neboť vy jste hrda, vím to, příliš hrda, abyste dovolila stojazyké famě zlomyslné pověsti, aby vás si obrala za předmět. Neklamte se," mluvil vida její vážné dumání, "vaše hrdost nedovolí, aby svět směl říci: ona nebyla s to, aby přemohla sebe, povznést se nad rozmar, podrobiti se povinnosti. Vy hledáte právě v zápase uspokojení, řekl bych slávu, a malichernost propouštíte s úsměvem. Mlčím, nemám právo mluvití proti svým náhledům a proti vašemu stavu; vy setrváte!"

"A což spavši sebe vykonám-li ještě oběť?"

"Nerozumím vám, ale vím, že vaše hrdost přijme raději pouto života, než by se nechala léta pokořovati lidmi."

"Však umlknou tato ústa? přinutí-li je k tomu mé jednání?"

"Klamete se, milostivá slečno, ústa lidská umlkají — nanejvýše před mrtvolami."

"Ano, před mrtvolami!" zvolala živě. Pak se tázala bouřlivě: "A má právo klášter na mne? na můj život? čím toto právo získal? Neodpovídáte! Ó pane VI. . . , rozumím vaši obavě, rozumím i vašim slovům o podrobení se povinnosti, neboť znám život váš — ó více než tušíte — rozumím vám úplně tak jako vy rozumíte mé výčitce, s kterouž se tážu: čím toto právo řád si získal? Vizte, jak se chvěju, toť zpomínka, jež bouří všechnu krev ve mně!" Dívka se skutečně třásla. "Ti moji vychovatelé! Utajují výkřik zpomínajíc na své vychování dnes. Oni mne zahubili pro život nejen tím, že mne jemu oděvali, oni nenaučili mne býti ženou, neboť zapověděli mi lásku, jež jest ženy životem; oni mi zakázali býti prospěšným členem společnosti vzdálivše mne od ní; oni umrtvili můj rozum i duši mou. Kdo jest vinen, podléhám-li, podlehnu-li? Oni, vždy jen

oni! Jednali se mnou proti přírodnímu právu, a příroda se přihlásila. Zavazující mne k odřikání se, jak se postarali, abych dovedla se odřikati? Kde vypěstovali rozum a jeho vůli, aby postavila hráze srdci? Kde, kde jsou ty hráze? Ony se nesely, nebylo jich. A přece to jediný možný způsob, aby odolal člověk! Jest to náhrada v charakteru. Tito moji ochránci nenaučili mne znáti ctnost, péči, lásku, krásu, rozum, poněvadž vše to přiči se jejich zásadám, probouzí to ve člověku poznání pravého boha, pravého náboženství, pravé ctnosti. Nenaučili mne znáti život, aby mne mohli lehčeji o něj oloupit! Ó jest to výkřik zoufalý, co tute mluvím! výkřik, jenž tisíckrát otřásl celou duší, celým tělem mým v poslední době; výkřik, jež teď slyšíte skoro tiše zníti. Sténá v mém nadru, však svět jej nesmí, nemá slyšet! ten svět, jenž to vše trpí!”

Sylvín zakryl obličej rukama, netajil pohnutí slyše hrozné výčitky z úst mladé dívky.

“Kdo tím vinen, že mé srdce boulivější než jiných, že můj duch vnímavější než jiných, že jsem poznala v nedlouhé době hrobový vzduch, jež mi dávali dýchati místo svěžího vzduchu života! Čím jsem tomuto světu, stonajícímu nedostatkem nadšených, obětivých, vědomých sil? Čím jest tento svět, tento život mně? Tyto otázky otřáslý mnou, a já počala prohlížeti, pochopovati! Však hlava se mi zatočila nad tím, co jsem poznala, nad pravdou, vznešeností a úlohou života, které mi zakrývány, a já lapala po nich, já je hlala!” Dívka skřížila ruce na vlněch se nadrech. Smutný úsměv pohrával na bledé její tváři. “Právě proto jsem podlehla. Mravní opora má byla slába — myslím mravní oporu z kláštera. A nyní mám vrátit se v ten život bezcecný! Děším se!”

“Ale vy se vrátíte?” ptal se on chvějícím se, téměř bojáceným a prosebným hlasem.

“Nechte mne, zvíte odpověď!” řekla prudce a vyhubavě. “Pamatujte, že jsem hrda a odhodlána i nezdolna! Osobuji si právo rozhodovati nad sebou, jakmile jsem seznala, že na mne zapomenuto, že mám právo také k životu.”

“Bůh ví, veliká jste ve své rozhodnosti!” zašeptal lékař marně slova ta utajuje.

“A jak veliká bych byla teprva ve své lásce, ve své činnosti! Jsem-li velká v zoufalství, jak velká bych byla v životě!” zvolala dívka. A pak vztáhnuvši křečovitě ruce trhla sebou náhle. Celé její tělo se otřásl. Váznivě, divoce zněl její hlas, když vykřikla boulivě: “Ó dejte mi život!” Zakryla rukama obličej, jenž sebou křečovitě pohyboval. Slzy perlící se mezi něžnými prsty jevíly nadobyčejné rozčilení Amaty-Valerie.

“Dejte mi život!” zdálo se, že rozléhá se v tisícícerém ohlasu polozbořenou věží, pustým hradem i celým okolím až k velebným chlumům Šumavy. Slova ta zněla jako umíráček v uších Sylvína. V jeho hlavě to hučelo, velké jeho oko dlelo na postavě dívky zoufale štkající. Viděl poprvé propuknutí její bol v plné síle. Srdce lékaře bylo sevřeno. “Zachraňte jej sama sobě!” pravil sbíraje všecku chladnost.

“Pro koho?” Slova ta zněla jako z hrobu, jsouc pronášena nezvučným tónem hlasu dívčina jindy tak kouzelného. Ó ano, pro koho! proč? Život můj bývalý mne děsí v budoucnu, jinému životu bych nedostála, a pak nemám prý k němu práva!”

Sylvín mluvil drsně: “Přemlouváte sama sebe. Jakmile se odřeknete své neblahé vášně —” Nedomluvil.

Vpadla mu do řeči prudce: “Vy lžete! sám sobě i mně. Vy mne pochopujete a pochopíte mne i později,” dodala tiše. Vzdychl.

Pokračovala prudce: “Radíte mi odřeknutí se své vášně, své lásky. Ukutníš! Což nevíte, že bych byla nevděčna, že bych oloupila sama sebe? Pravíte to proto, že netušíte, čím tato láska mi byla. Nevíte, že láska má mně

poskytla více blaha za několik týdnů — neb žal láska nečítá — než celý můj život dosavadní! Nechei vyrvati srdce z těla, nechei nejšťastnější upomínky, víru ve vlastní dokonalost vyrvati ze sebe! Ó ne, příteli, jí jest věnován poslední můj dech! Zpomeňte někdy na to!”

“Chraňte se! Vyrvete ji, vyrvete! Jakáž to láska — láska neopětovaná!”

Odlesk blaha rozestřel se na tváři nešťastné dívky. Zraky její utkvěly s nevýslovným výrazem na očích Sylvínových. “Což nevíte, že láska nešťastná tím více se opatruje, tak asi jako nemocné děcko? Ale co mně po tom!” zvolala vítězně. “Jestli láska má beznadějnost, ale nejsladší pocit, pocit opětování jest její majetkem!” Přistoupila na úzké podlaže k lékaři a položila mu ruku na rameno. “Sylvíne! Sylvíne!” pravila. “Čtu ve vašich očích, že mne milujete, ve vaší tváři, že mne zbožňujete. Ó!” smála se téměř vesele, “což netušíte, že dnes mě již neoklamete, že vaše slova, jež mne učinila nevýslovně nešťastnou, jež mne zabíjela, místo aby mne vyléčila, byla marna? Neodvracujte se; přišla jsem jen proto, abych vám to řekla, abych vám pověděla, že vím, že mne milujete!”

“Proč se klamete?” volal drsně a stále odvrácen.

“Milujete mne!” odvětila vzdorně.

“A kdyby tomu bylo tak, co vám mohu poskytnout já vázaný muž, jež povinnost víze k choti a dětem? Ne, mohl bych vám být nikdy ničím, neboť — pamatujte si to, velebná sestro — jeho hlas se chvěl — “kdybych vás miloval, náležel bych vám buď zcela, srdcem, duší, životem, vším, vším, jedině vám bych náležel, nebo vůbec bych vám zůstal cizím. Ale nemohu vám náležet a — nemiluji vás; víte, že miluji baronku.”

“Nemiloval jsem vás, ač jsem se vám kořil jako světici. — Vy jste mi byla jen přítelkou, a vaše přátelství jest pro mne životem. — Pravím vám: miloval jsem, miluju, budu milovat!” citovala důrazně a zářivě Amata lékařova slova, jež tento mluvil k baronce.

Sylvín zbledl. Viděla jeho boj. Konec zápasu.

“Ó Sylvíne, což není bůh milostiv?” zašeptala blažena vidouc, že marně hledá ten, jež milovala, důvody k nepřiznání se. “On, bůh mne chtěl učinit ještě nevýslovně šťastnou!” Viděla jej v krutém boji, jakéhož byl jen schop ten tento důsledný charakter, klesajícího na kolena, a zakryla si tvář štkající náruživě.

Přiklekl k ní a šeptal: “Ano, osud jest milostiv! bůh! ideál! On odpustí mně tuto slabost!” Sňal ruce s její tváře a líbal je vášnivě.

“Sylvíne!” pазdvihla jej ukazující blouznivě k obloze. “Necítíte též, že blíže jsme sferám nadzemským?”

Přivinul její útlé, svěží tělo ku svému nadru. Sklonila hlavu na jeho prsa. Pak pozdvihl tuto krásnou hlavu, s níž se byla smekla páska i se závojem, a po níž se kroužily hojné kučery, a líbal její tvář, oči, rty, čelo, ruce, jako pro vždy. Snášela rdě se jeho polibky.

“Bůh se provinil že nestvořil člověka pro věčnost!” zašeptal.

“A přece mne učinil neskonale blaženou.” Její oči zářily. “Ó co jest smrt vedle rozloučení, a my se rozloučíme!” Trhl sebou. Vrhla se mu na šíji. “Neodcházej! zoufám!”

Viděl propast. Bylo mu, jako by procihl ze sna. Vymanil se jí skoro násilně z objetí a dotknuv se dlouhým polibkem její bílého čela zašeptal: “Miluji tě!”

Odkvapil.

* * *

Za šera vystoupila u brány zámecké z kočáru dáma a těžkým krokem kráčela ku vchodu. Zastavila se odpočívajíc. V salonu dlely posud slečny pana z Č... Baronův hlas bylo slyšeti. Přijel již. Přichází žena byla Amata. Chtěla odejiti. Tu zazněl zvučný hlas Albíny.

“La Traviatu!” bylo slyšeti zvolání barona. V salonu stichli.

“Lascia mi vivere — morir si giovane . . .” *) zpívala dívka.

Amata utajivši jen napolo děsný výkřik zalomila rukama. Nedbajíc vrátného a nikoho kvapila do svého bytu. Hlava ji ještě více bolela, proto nepřišla do salonu a nechtěla přijmouti žádnou návštěvu. Tak aspoň oznamovala její panská.

XIX.

Melancholie oblohy jest velmi poetická. Melancholie oblohy jest velmi vděčná studie. Pozorovatel upírá při studii oči na přátele kolem sebe. Na nich stopuje záměrnost nebes.

Den sklonil se již ku konci, noc již stoupala ku střednímu bodu, a pošmournost počasi nezmizela. Země jako by byla truchlila. Zajisté jsou okamžiky, kdy i ona truchlí, neboť jsou okamžiky, kdy bývá neskonale smutna. Visuté oblaky rozervány v útržky patřily v kraj pohledem, jenž byl jako utajenou slzou. Utajený pláč, toť vysvětlení pro oblohu té noci. Tyto noci! Noc dává tušiti, den ukazuje. Pro člověka bývá svůdnější touha, tedy noc. Tyto noci! Co kouzla, neblaha, plesu, trudu, rozkoše a bolu v sobě zahrnují! A přece vím, že příroda utvořivši sobě noc pravila k lidstvu: Podávám ti dokonalost. Dokonalost bývá tajemnou; viz, zde jest ona v šeru, v zácloně svého kouzla.

Vlhký vítr táhl krajinou a líbaje umdlenou květinu, snoubil se s lupením a potápěl se ve vodě rybníků, umýval či chladil dech svůj, aby opět odletěl oteplít se v náruči zadumaných oblaků. Od pustého Helfenburku táhlo přes D . . . vysoké a černé mračno. Rozerváno větrem rozpřehlo se v několik konců, však na pahorecích se zadrželo a plovalo klidně ve vzduchu. Jeden ze zbytků jeho ovinul se kol divokrásné hvězdy jako by jí pojímal ve svůj klín. Znenáhla utvořil báječné vznešené hory tisíci úskalími barvenými bělošedé, s ledovci Alpskými i s omšným pahrbím: čarovná nedostižnost mluvila z nich. Úskalí vznikala jak myšlenku veleducha a jak myšlenka téhož opět klesala: velebně! Ted' vztyčil se oblak v nádhernou stěnu plnou krás umělé přírody, pod ním vyplula hvězda, však bleskem sesula se stěna, bleskem zmizely čarovné údoby. Hvězda uhasla. Oblaková stěna změnila se v neforemnou hmotu. Co balvanovitá černá shlížela dolů. Hvězdu pohřbila. —

Ano, abych nezapomněl: Bastienne, baronův sluha, tvrdil, že viděl té noci mihnouti se stín milostivé slečny Amaty-Valerie o desáté z baronovy zbrojnice.

XX.

A dále valily se temné mračny, dále spěla noc . . . Tichý sen dřímá celý zámek, i vesnice D . . . — Pojednou otřásl klidnými prostorami zámku výstřel. — Lascia mi vivere . . . morir si giovane! . . .

XXI.

V době nejbližší příští ozářila se okna D . . . ského zámku, divák by byl pozoroval stíny postav. Světlo z oken zářící vyhlíželo v pošmourné noci velmi nepříjemně. Kontrastovalo křiklavě. Za několik vteřin otevřela se brána zámku a o něco později brána statku. Divokým klusem pádili z D . . . baronovi angličané. Jeli s větrem o závod. Lehký faeton míhal se šumícím stromoradím jako přišerný povoz; a jiskry srážecí občas od podkov oří posévaly cestu elektrismem. Električka prochvívá.

*) Ó nech mne živu být — umřít tak mladistva!

(Pokračování.)

NOVÍ A VYLOUČENÍ ČLENOVÉ.

Oznámení nových a odstouplých neb vyloučených členů musíme míti nejdéle do 6. každého měsíce, má-li býti uveřejněno v čísle téhož měsíce.

Z T. J. S. Žižka v Bruno, Neb., vyloučení byli v únoru: J. Coufal a Jan Dolišta. V březnu odstoupil Jan Polívka.

— Do T. J. S. Cleveland přijat byl: Novotný Ant., Havel Fränk, Lisý Anton, Baier Eda. Odstoupil Lechný Ed.

— Do Sok. Jed. Blesk v Baltimore přijati byli: Zíka Jan, Vosátka Jan, Pokorný Stanislav, Hnat Josef, Hájek Bohuslav.

— Do Jed. Tyrš C. R. Sokol přijati byli: Bohdan Trefný, Jos. P. Pečený, Emil Kříž, Blažej Hajšman ml., Frant. Váňous.

— Do T. J. S. Čech v Clevelandu přijati byli: Alfred Veverka, Jos. Bican, Adolf Pekárek. Odstoupil Emil Leber.

— Z T. J. S. So. Omaha vyloučen byl Václav Mareček.

— Do T. J. S. East St. Lous přijati byli: Emil Plamínek, Josef Fričer. Pro neplacení vyloučen Karel Bochníček. Odecestoval bez udání adresy Ivan Budčič.

— Do T. J. S. Říp v Allegheny, Pa., přijati byli: Jaroslav Šimerka a Jan Lenz. Odstoupili Frant. Vořech a Josef Vořech.

— Z T. J. S. Fugner, L. I. C., vyloučen pro neplacení Jan Koutník ml.

— Do T. J. S. Patterson, N. Y., přistoupil Václav Krátký.

— Od T. J. S. Svornost, Morrisania, N. Y. odstupní listinu dostal Jos. Kolman; odstoupili K. Šlechta, J. Červinka. (V adresáři bylo: F. Šlechta a Karel Červinka.)

— Do Plzenkého Sokola přijati byli: Fr. Janda, Vác. Novák, Sid. Chmelík, Fr. J. Šaibert, Boh. Machian, Ed. Hanzel, Jerome Chmelík, Ed. Krupka, Geo. Veselý; přestoupil od Slovanské Lípy Fr. Klepal.

— Ze Slovanské Lípy odstoupili: Filip Taraba, Viktor Matušek.

— Do T. J. S. Tábor přijati byli: Frant. Blažek ml., Stan Faigl, Fr. Rosulek.

— Do T. J. S. Praha přijati byli: Josef Rak, Jos. Vácha, Vác. Procházka, Jos. Cajthamel, Václav Tumpach, Fr. Becher, Jan Ješina, Ign. Pecka. — Minule oznámeným zasíláme list všem.

LISTÁRNA VÝPRAVČÍHO.

Baltimore: Jan Černý, 2010 N. Ashland Ave. Píšeš, že nedostáváš “Sok. Amer.” již od května min. roku, a žádáš, abysme Ti čísla ta zaslali, jestli nám je pošta vrátila. Pošta nám žádné číslo nevrátila, leda když pošleme na ně 2c poštovní známku. Též píšeš, že jsi nám psal již třikráte. To jest podivné, že jsme nic nedostali a že jsi to neoznámil tajemníku nebo účetníku Vašeho sboru.

St. Louis: V. Tuček, 1820 Geyer ave., přestěhoval se. F. Krátký, 1704 Geyer ave., přestěhoval se.

New York: F. Podobský, 343 E. 54. St., přestěhoval se.

Curtis Bay, Md.: Albert Marek, 644 Morton Pl., Washington, D. C. odejel bez udání nové adresy.

Westfield, Mass.: Fr. Strniště, 8 Fowler St. odejel bez udání nové adresy.

Chicago: Od Plzenkého Sokola přestěhovali se bez udání nové adresy: Ant. Vodička, 320 W. 18. St. Fred. F. Perner, 736 W. 18. St.

Slovanská Lípa: Přestěhovali se: Bílek Jan, 171 Forquer St., Bartizal J., 361 Washburne, Bláha F. I., 589 Sangamon, A. M. Kapsa, 201 W. 12. St.

VYZVÁNÍ.

Oznamujeme všem Jednotám, že Výkonný Výbor Nár. Jednoty Sokolské zakoupí za mírných podmínek tělocvičné nářadí, jako jsou: bradla, hrazda a kůň. Pakli některá Jednota podobné tělocvičné nářadí má a nepotřebuje je, nechť ihned oznámí to jednateři V. V. na adresu: Jan Černý, 437 E. 71st St., New York City.

ADRESÁŘ NÁR. JED. SOKOLSKÉ VE SPOJ. STÁTECH.

Výkonný Výbor Národní Jednoty Sokolské v New Yorku: Schůze každé 1. pondělí v měsíci v Sokolovně, 420—424 E. 71. St. — F. Martyny, starosta, 1329 First Ave.; Fr. Hroch, náměstek, 457 Rodney St., Brooklyn, N. Y.; Jan Černý, jednatel, 437 E. 71. St.; Max Grabenstein, tajem., 1 Teasdale Pl. F. Lier, pokladník, 410 E. 71. St.; výbor tělocvičný: V. Hampl, A. Jahoda a K. B. Hrbek; výbor účetní: St. Kostka, J. Pavlík a V. Zvoník. Náčelník A. Haller 845 So. Ashland Ave., Chicago, Ill.; podnáčelníci Aug. Tesař, St. Louis, Mo. a Fr. Filip, Cedar Rapids, Iowa.

Župa Východní, Sídlo v New Yorku.

Ústřední výbor: Starosta Anton Mysliveček; náměstek Fr. Beníšek; pokladník Jos. Laně; jednatel Vinc. Vaněk, 420—424 E. 71. St., New York City; náčelník Hugo Sekyřa, 604 E. 83. St., New York City; podnáčelníci: I. Jos. Gregor, II. Fr. Beníšek; finanční výbor: Jos. Gregor, Fr. Lier ml. Schůze odbývá se každé 3. pondělí v měsíci v Sokolovně, 420—424 E. 71. St., New York.

Sok. Jed. Blesk v Baltimore; schůze 2. pátek v Sokolovně, S. E. cor. Gay and Preston Sts.; tajemník Karel Matoušek, 2002 Ellsworth St.

T. J. Česko-Slovanský Sokol v Bayonne, N. J.; tajemník Jan Batka, 132 F. Ave.

T. J. S. Fuegner, L. I. City, N. Y.; 2. sobotu ve Volkerts Hall, 270—272 Prospect St.; taj. Vác. Vančura, 59 — 2nd Ave. Long Island City, N. Y.

T. J. Sokol, Newark, N. J.; 2. pondělí v místnosti H. Pfeiffera, roh 15. Ave. a 9. ul., taj. Al. Rovenský, 93 Vaverly Ave.

T. J. S. Svornost, Morrisania, N. Y.; 1. sobotu v místnosti Ed. Freye, 700 E. 166th St.; taj. J. Šrámek, 709 E 167. St. T. J. Sokol, New York; 2. a poslední pondělí, 420—422—424 E. 71st St.; taj. Jos. Mrštík, 420—424 E. 71st St.

Sok. Jed. Philadelphia, Pa.; 1. neděl v měsíci v České budově a Sokolovně, 2202 N. Marshall St. ve 3. hod. odpo.; tajemník Alois Neibert, 1960 N. Darien St.

T. J. Sokol, Westfield, Mass.; 1. a 3. středu v Sokolovně, 118—120 Meadow St.; taj. Vác. Kyliš, 6 Sycamore St.

T. J. S. New Bedford, Mass., tajemník Vác. Vlach, 36 Deane St.

T. J. S. Horymír v Curtis Bay, Md.; schůze 1. neděl v Národní síni Č. S. P. S.; taj. Frant. Novotný, 717 Penington av.

T. J. S. Komenský, Patterson, N. Y., taj. Jos. Michalík.

Sbor Sokolek Sok. Jed. Blesk v Baltimore, Md.; 3. neděl v Sokolovně, S. E. cor. Gay and Preston St.; taj. Vojtěška A. Jareš, 2004 Ashland Ave.

Těl. Sbor Paní a Dívek v New Yorku. Schůze poslední čtvrtek v měsíci v Sokolovně, 420—424 E. 71st St.; taj. J. Voříšková, 307 E. 69th St.

Těl. Sbor Dívek a Paní v Long Island City, N. Y.; taj. M. Soukup, 1 Skillman Ave.

Těl. Sbor Dívek a Paní v Newark, N. J. Schůze každou druhou středu. Taj. Anna Duda, 10 Nelson Pl., Irvington, N. J.

Župa Sev. Vých. Sídlo v Clevelandu, O.

Ústřední Výbor: Starosta Jos. Štřbr; tajemník F. Cais, 14 Grand Army Ct., Cleveland, O.; pokladník A. Pánka; náčelník Jan Fryš, 104 Tillman Avenue, Detroit, Mich.; 1. podnáčelník Jos. Štřbr, 2. podnáčelník A. Pánka. Další členové výboru: Jan Chábek, Gust. Kašpar, V. Štřbr, Fr. Vacha, Emil Šlapák Frank Vejnar. — Schůze 4. nedělí odpo. ve 2. hod. u "Sokola Cech".

Sokol Cleveland, 1. sobotu v Sokolně, roh Central Ave. a Plymouth St.; jedn. Emil Šlapák, 15 Capitol Street.

Sokol Čech, Cleveland, O.: 2. nedělí v Sokolovně, č. 8 Wendal Ave.; taj. V. J. Štřbr, 2177 Wilson Ave.

T. J. S. Nová Vlast, Cleveland, O.; 1. čtvrtek v Sokolské síni; taj. Vojt. Rozhoň, 118 Sackett St.

Těl. a Podp. Jed. Budívoj, Detroit, Mich.; 1. pondělí v Sokolovně, roh Erskine a St. Antoine Sts.; taj. Jos. Janeček, 608 Antoine St.

T. J. S. Podlipný, Detroit, Mich.; 2. pátek v Sokolovně, roh Tillman a Ash ul.; taj. Gustav Vimr, 507 — 30th St.; účetník Vác. Becker, 114 Lawton St.

Sokol Lorain, Lorain, O.: 4 nedělí v měsíci, v síni Al. Štoibý, 422 Charles St., taj. Vác. Vlach, 502 Everett St.

T. J. S. Rip, Allegheny, Pa., tajem. Louis Sedlák, 3271 East St., Allegheny, Pa.

Župa Střední, Sídlo v St. Louis, Mo.

Ústřední Výbor: Starosta Vác. Šedívec; náč. V. K. Trřska, 2039 A Russell Ave. Podnáčelníci: Jan Jiroušek, Chicago, F. Engelthaler, Cedar Rapids. Ustavovatel Aug. Tesař, 2334 So. 13. St.; jednatel Fr. Široký, 3450 Itaska St.; pokladník P. Pitha; Jos. Janda, Mat. Ryska, Vác. Trřska. — Schůze v "Sokole", 9. a Allen Av., každé třetí pondělí.

Pizenský Sokol, Chicago; 2. a 4. čtvrtek, tajem. A. V. Kalík, 934 So. Ashland av. účetník Wm. Bláha, 827 So. Ashland Ave.

Sokol Chicago, Chicago, Ill.; 1. a 3. středu v Sokolovně, 1118 Kedzie Ave.; taj. Vác. Topinka, 1100 So. Kedzie ave.

Těl. Jed. Čechle, Chicago, Ill.; 1. a 3. pondělí v síni Čechie, 32—34 Emma St.; taj. Alois Sršeň, 55 Emma St.

T. J. S. Tábor, Chicago, Ill.; 1. a 3. čtvrtek v nové sborové místnosti 1300—1302 41st Ave.; tajemník Jaroslav Mottl, 1526 So. 40. Ave.

T. J. S. Praha, Chicago, Ill. — Town of Lake —; schůze 1. a 3. středu v síni Patronátu Č. S. P. S.; taj. Vojta Vorel, 4746 Honore St.

Sokol Slovanská Lípa, Chicago, Ill.; schůze každý čtvrtek v Sokolovně, 106—108 De Koven St.; taj. Jindř. J. Hálek, 133 W. Taylor St.

Čes. Amer. Sokol, Manitowoc, Wis.; 2. středu v síni Slov. Lípy; Fr. Vraney, taj., 521 N. 10. St.

T. J. Sokol, St. Louis, Mo.: 2. a 4. pondělí v Sokolně, roh 9. ul. a Allen av., taj. V. K. Trřska, 2039 Russell Ave.

T. J. S. Mount Pleasant, St. Louis, Mo., schůze 1. středu v Sokole, Minnesota Av. a Neosho St. Tajemník Rud. Holman, 4639 Nebraska Ave.

Tyrš C. R. Sokol, Cedar Rapids, Ia.; 1. nedělí v Sokolovně, roh 3. ul. a 7. Ave.; taj. Fr. Grubhoffer, 1010 — 3rd St. So.

Sbor Sokolek Vlasta, St. Louis, Mo. 3. pondělí v Sokolovně, roh 9. ul. a Allen Ave. taj. Fr. Grubhoffer, 727 F. Ave., West.

T. J. S. East St. Louis, Ill., taj. Petr Plamínek, 219 Exchange ave.

Župa Západní, Sídlo v Omaha, Neb.

Ústřední výbor: Starosta Jos. Mík, taj. Oldřich Jelen, 1231 So. 14th St., pokladník Jan Mathauser, náčelník Rud. Havelka, 1446 So. 16th St.; podnáčelníci: Frant. Pavlík, Prague, Neb.; Bed. Vašák, Wilber, Neb. Další členové výboru Alois Jiran, Václav Blatný z Bruno, Marie Patáček a Růžena Sedláček, Jos. Vonásek a Anna Zikmund. Schůze 3. čtvrtek v měsíci, večer v Sokolovně v Omaze, Neb.

T. J. S. Karel Jonáš, Able, Neb.; 1. nedělí, taj. Jan Vávra.

T. J. S. Hvězda Západu, Black Wolf, Kansas; 1. nedělí; taj. Jos. F. Macek, R.F.D. 2., Wilson, Kans.

T. J. Sokol Žilka, Bruno, Neb.; 1. nedělí; taj. Václav Blatný.

T. J. Sokol, Crete, Neb.; 2. nedělí ve své síni; taj. Jos. Pařízek.

T. J. Sokol, Milligan, Neb.; 2. nedělí v Central Hall bratří Jichů; tajemník Karel Smrha.

T. J. Sokol, Omaha; 2. středu; taj. Rud. Fibinger, 1402 So. 13. St., Hotel Prague.

T. J. Sokol Plattsmouth, Neb.; 2. pondělí; taj. L. Jiran.

T. J. Sokol Prague, Neb.; 2. pondělí; taj. A. L. Vlasák.

T. J. Sokol, Schuyler, Neb.; 2. středu v měsíci v síni ČSPS; taj. F. H. Svoboda.

T. J. S. So. Omaha, Neb.; 1. pondělí; taj. Fr. Kubín, Boh. Nat. Hall, 21st & U. St.

T. J. S. Karel Jonáš, Wilson, Kansas; 2. a 4. nedělí; taj. V. Hubálek.

T. J. Sokol, Wilber, Neb.; 1. pátek v Sokolovně; taj. Jos. J. Novák.

T. J. S. Jirř z Poděbrad, Clarkson, Neb.; taj. A. Odvárka.

Sbor Sokolek, Plattsmouth, Neb. Schůze 2. nedělí v měsíci. Taj. Jiřina Matouš.

Sbor Sokolek Libuše, So. Omaha, Neb.; 2. nedělí v Národní síni, 21st & U. Sts., tajemnice Ludmila Dienstbier, 164 So. 21st & Q. Sts.

Sbor Sokolek, Omaha, Neb.; tajemnice Anna Redla, 1732 So. 13. St.

T. J. S. Dodge, Neb.; schůze 2. čtvrtek v síni Div. Družstva. taj. Jindř. Studníčka.

T. J. S. San Francisco, Cal.; tajemník Boh. Kantner, 122 Stockton St.

T. J. S. Český Lev, Brainard, Neb., taj. Sylv. Drbal.

T. J. S. Howells, Neb., taj. Ant. Ryšavý.